

လောကဗျာ

ဆိုင်းရာလေးနှစ်အိမ်မဂ္ဂဇင်း

(၁၀၆၆)

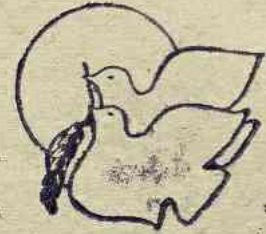
၅၆/၁၉

ဒုတိယတွဲ

မိမိဒီပေရ်နီ * ၀၆၀

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

မောင်နှံဆွေ

အောင်မြင်ရေးအဖွဲ့

သိုင်းရာဇာနှင့် သံမဏိဌာန်

(ဒုတိယတွဲ)

 မိုးဆင်းပန်းတလှေတင်ဆက်ပါသည်

မိုးဆင်းပန်းပွင့်စဉ် [၂၉/၉၀]

တစ်လပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် ရသေ့ကြီးကြင်လိုဟန်က စင်းပိလုံအား နတ်သမီးတောင်ထိပ်ရှိ နတ်သမီး ချောက်ကမ်းပါးသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။

နတ်သမီး ချောက်ကမ်းပါးတွင် ဟဲစန်ချို၏ တပည့်က စောင့်ဆိုင်းနေမည် မှဟုတ်ပါလား။ ယခုအခါ စင်းပိလုံသည် အတွင်းအားရော ဓားပညာပါ ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်၏။

စင်းပိလုံက အသက်ကယ်ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံးကိုပါ ထပ်ပါတည်း ယူဆောင်လာခဲ့၏။

ဤဆေးလုံးကလေးများသည် သေရေးရှင်ရေး အချိန်ကျမှသာ ထုတ်သုံးရမည် ဖြစ်ပေ၏။

နတ်သမီးချောက်ကမ်းပါးသည် အသူတရာ နက်သော ချောက်နက်ကြီး၏ ထိပ်တွင် တည်ရှိနေပေ၏။

ချောက်နက်ကြီးသည် မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်ကြီး တစ်ကောင် ပါးစပ်ကြီး ဖြစ်သောသကဲ့သို့ ရှိနေကာ ချောက်ထဲမှ အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များက အထက်သို့ တငွေ့ငွေ့ တလှလှ ထိုးထွက်လျက် ရှိနေကြ၏။

နတ်သမီးချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် လေပြင်းက တဟူဟူ တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။

စင်းပိလုံသည် နတ်သမီး ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

သူကဲ့သို့ပင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သိုင်းသမား လှလင်မျိုး တစ်ယောက်ကလည်း ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ထိုလူရွယ်သည် သူကဲ့သို့ပင် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်သားရှိပြီး ဓားတစ်လက်ကို ကျောတွင် ပိုးလွယ်ထား၏။

ရှုပ်ရှည်သန့်ပြန်ပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှကြည်လင်လျက် ရှိနေ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစိုက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ စင်းပိလုံက ထိုလူရွယ်အား....

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချိုက စေလွှတ်လိုက်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့နာမည်က ယန်စန်လန်လို့ ခေါ်တယ်၊ မင်းက ရသေ့ကြီးကြင်လိုဟန်ရဲ့ တပည့်လား’

စင်းပိလုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း....

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရသေ့ကြီးကြင်လိုဟန်ရဲ့ တပည့် စင်းမိလုံပဲ၊ မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရောက်လာတာ’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ ဓားချင်း ယှဉ်ကြစို့’

ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချို၏ တပည့် ယန်စန်လန်က ပြောရင်း ကျောမှ ဓားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ရှမ်း’

ယန်စန်လန်၏ ဓားမှာ ရွှေခမ်းဖြစ်ကာ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် ရွှေရောင်များက စင်းလက် တောက်ပသွားရ၏။

‘ရှမ်း’

စင်းပိလုံကလည်း ချင်ပင်ကျန်ခားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အစိမ်းရောင်ခားအလင်းတန်းကြီးများက ဝန်းကျပ်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားရသည်။

စင်းပိလုံက ခားကို ရှေ့သို့ ညွှန်လိုက်ကာ...

‘ယန်စန်လန်၊ မင်းနဲ့ငါ တယ်လိုယာဉ်ပြိုင်ကြမှာလဲ’

ယန်စန်လန်က ခားပေါ်သို့ လက်ဝါးတစ်ဘက် တင်လိုက်ပြီး....

‘ခားကွက်နှစ်ရာတိတိ ယာဉ်ပြိုင်မယ်၊ ခားကွက်နှစ်ရာပြည့်လို့မှ တစ်ယောက်ယောက် လဲမကျရင် သရေပွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ရမယ်လို့ ဆရာသခင်က အမှာချီလိုက်တယ်’

စင်းပိလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ....

‘ကောင်ပြီ၊ ခားကွက်နှစ်ရာ ယာဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့၊ ငါက မင်းကို အသာပေးရဦးမလား’

ယန်စန်လန်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း....

‘ငါကသာ မင်းကို အသာပေးရမှာပါကွဲ့၊ မင်းကို ငါက ခားနှစ်ကွက် အသာပေးလိုက်မယ်၊ ကိုင်း....’

စင်းပိလုံမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါက်ထွက်သွားရကာ....

‘စောင်းပြီ၊ ငါ့ခားနှစ်ချက်သာ မင်း ကြည့်သာပေးတော့’

‘ဟား’

စကားဆုံးသည်နှင့် စင်းပိလုံက ချင်ပင်ကျန်ခားကို ဝေ့ယမ်းတာ ယန်စန်လန်အား တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

အစိမ်းရောင် ခားအလင်းတန်းကြီးများက တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာကာ ယန်စန်လန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်သည်။

စင်းပိလုံ အသုံးပြုလိုက်သော ခားကွက်မှာ ပိုက်ကွန်ခားကွက်ဖြစ်၏။

ခားချက်များက အထက်မှ ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခု အုပ်မိုးကျလာသည့်ပမာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

‘ဟိုင်း’

‘ဝှစ်’

ယန်စန်ကွန်က မာန်တစ်ချက်သွင်းလိုက်ရင် ပိုက်ကွန်ခားချက်ကြားမှ ယျံလွှားငှက်တစ်ကောင်ပမာ ဖောက်ထွက်သွားသည်။

ပထမခားချက်ကို လျော့ပေါ့စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဒုတိယခားချက်ကို ဆတ်လက် တိုက်ခိုက်ရန် စင်းပိလုံက ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘ဟား’

စင်းပိလုံ ဒုတိယခားချက်မှာ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ခားချက်ဖြစ်၏။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ခားချက်ကြောင့် ခားရိပ်ခုနှစ်ရိပ်က ယန်စန်လန်ဆီသို့ လေတိုက်ခတ်သလို ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ယန်စန်လန်က ခုန့်ယျံရွှောင်တိမ်းပေးသွားပြန်၏။ စင်းပိလုံက ခားကို ပြန်ရွတ်လိုက်ပြီး....

‘ကိုင်း မင်းလဲ ငါ့ခားနှစ်ကွက်လောက် စမ်းကြည့်လိုက်ပါစမ်းပါဦး’

'ကောင်းပြီ'
ယန်စန်လန်က ပြောကာ ဓားကို ရှေ့သို့ ပက်ထုတ်ပစ်လိုက်
သည်။

ယန်စန်လန်၏ ဓားက ရှေ့သို့ ဟူးခနဲ တိုးဝင်လာသည်။
ဓားလေတိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စင်းပိလုံက နောက်သို့
ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

သို့သော် ဓားရိပ်များက အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ
စင်းပိလုံ ရှောင်တိမ်းရာဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ပါလာ
သည်။

ယန်စန်လန် အသုံးပြုလိုက်သော ဓားကွက်မှာ ဝိညာဉ်
အရိပ်ဖျောက် ဓားကွက်ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်မြန်ဆန်လှသော ဓားချက်ကို စင်းပိလုံက ထိပ်
တန်းကိုယ်ဖော့အားဖြင့် ခုန်ပျံ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သဖြင့်
ယန်စန်လန်၏ ဝိညာဉ်အရိပ်ဖျောက်ဓားချက်မှာ စင်းပိလုံကို
လွဲချော်သွားရလေတော့သည်။

စင်းပိလုံက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း....

'ကိုင်း နောက်တစ်ကွက်ကို ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦး'

ယန်စန်လန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

'ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ ဒုတိယဓားချက်ကို
ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့'

'ဟာ'

စကားဆုံးသည်နှင့် ယန်စန်လန်က ဓားကို အောက်မှ
အထက်သို့ ဆွဲတင်ပစ်လိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဓားချက်က အောက်မှ အထက်သို့ ထိုးတက်သွား၏။ ထို
ဓားချက်မှာ ရင်ခွဲအသည်းထုတ်ဓားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အရှောင်အတိမ်း မကျွမ်းကျင်ပါက ရင်ကွဲကာ အသည်း
ထက်သွားရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

'စိုး'

ယန်စန်လန်၏ ရင်ခွဲ အသည်းထုတ်ဓားချက်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်နှင့် စင်းပိလုံက အထက်သို့လွှားတက်ကာ လေထဲ
မှာပင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရ၏။

သူ့ကျော့နောက်မှ အေးခနဲ ဓားလေတိုးမှုကိုပင် ပွတ်ကာ
သိကာကလေး ခံစားမိလိုက်ရ၏။

စင်းပိလုံက ပြန်ခုန်ဆင်းလာရင်း တယဲယဲ ရယ်မောလိုက်
စာ...

'ကိုင်း မင်းလဲဓားကွက်နှစ်ကွက် ပြည့်သွားပြီ၊ အခု မင်း
ငါ့ဓားချင်းယှဉ်ကြရအောင်လား'

ယန်စန်လန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

'မင်း ငါ့အကြောခင်း ကောင်းကောင်း သိရမှာပေါ့ကွာ၊
မင်းဆရာ ရသေ့ကြီး နောင်တရသွားစေမယ်'

စင်းပိလုံက တဟားဟားရယ်မောကာ....

'ငါ့ဆရာ နောင်တရမှစမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဆရာ ဘုန်းကြီး
က နောင်တရသွားလိမ့်မယ်၊ ငါ့ဓားချက်ကို ခံနိုင်ရင် ခံပေ
တော့....'

'ယား'

'ဟိုင်း'

'ချမ်း'

ခားနှစ်လက်မှာ ချမ်းခနဲထိခတ်ကာ မီးမျှားပွင့်ထွက်သွားရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက အတွင်းအားစုံစည်းကာ ပြင်းထန်သော ခားချက်များဖြင့် ဆက်တိုက် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ကြ၏။

'ထန်း ထန်း ထန်း'

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

စင်းပိလူက ဟင်္သာရေဆင်း ခားချက်နှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ယန်စန်လန်က ဘုန်းတော်ကြီးယပ်လဲခားချက်ဖြင့် တန်ပြန် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

ခားနှစ်လက်မှာ ယက်ကန်းလွန်းများ ပမာ မရပ် မနား တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်မိကြ၏။

ယန်စန်လန်က ချက်ချင်းပင် ခားကွက်ပြောင်းကာ ဘုန်းတော်ကြီး တရားထိုင်ခားကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်၏။

'ယား'

'ဝှစ်'

စင်းပိလူက နတ်သမီးခုနစ်ပော်ရေဆင်းခားချက်ဖြင့် တန်ပြန် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတရားထိုင်ခားချက်နှင့် နတ်သမီးခုနစ်ပော်ရေဆင်းခားချက်တို့ ဆိုင်လိုက်မိရာ ခားနှစ်လက်မှာ ဘုန်းခနဲ မြည်ဟည်းကာ နောက်သို့ပြန်ကုန်ထွက်သွားရ၏။

ယန်စန်လန်က ခားချက်ကိုပြောင်းလိုက်ရာ ခားဦးက စင်းပိလူ၏ ရင်ဝဆီသို့ မြားပစ်သလိုပြေးဝင်သွား၏။

'ဟိုင်း'

'ချမ်း'

စင်းပိလူက ချန်ပင်ကျန်ခားကို ရင်ဝရွေ့တွင် ကမန်းကတမ်း ကာထားပေးလိုက်ရာ ယန်စန်လန်၏ခားမှာ ပွတ်ကာ သိကာကလေး လွဲချော်သွားရ၏။

စင်းပိလူက အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ခားကို စကြာသဏ္ဍာန်တွေ ယမ်းကာ ယန်စန်လန်၏ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဖြတ်ထိမ်းပစ်လိုက်၏။

'ယား'

'ဟူး'

ယန်စန်လန်က စင်းပိလူ၏ခားချက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် နှင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့လှန်ချကာ ရှောင်တိမ်း ပေးလိုက်လေသည်။

စင်းပိလူ၏ခားချက်က ယန်စန်လန်၏ ကိုယ်ပေါ်မှရှုပ်ကာ ပွတ်ကာသိကာကလေး ပြေးထွက်သွားရ၏။

'ဝုန်း'

ယန်စန်လန်က ကိုယ်ကို နောက်သို့ လှန်ချပေးရင်း စင်းပိလူ၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့်ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

စင်းပိလူလော မျက်စိမလျှပ်ပါက မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပွင့်ထွက်သွားရမည်မှာ သေချာလှပေတော့၏။

ယန္တရလန်က ချက်ချင်း ခုန်ထလာကာ အင်္ကျီလက်စကြီး
တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ဝိုး’

‘ခါ ခါ ခါ’

ရုတ်တရက် တရွှီ ရွှီ မြည်သံများနှင့်အတူ လက်နက်ပုန်း
ကလေးများက တဝင်းဝင်းတလက်လက်နှင့် ပြေးထွက်လာကြ
သည်။

လက်နက်ပုန်းများ ပြေးထွက်လာသည်နှင့် စင်းပိလုံက ချင်
ပင်ကျန်စားကို စက်ဝိုင်း သဏ္ဍာန် ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ထန်း...ထန်း...ထန်း...ထန်း’

ယန္တရလန် ပစ်ခတ် လိုက်သည့် လက်နက်ပုန်းကလေးများ
မှာ စင်းပိလုံ၏ စက်ဝိုင်းခားချက်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်
ထွက်သွားရ၏။

လက်နက်ပုန်းကလေးများ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်နှင့် စင်း
ပိလုံက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ယန္တရလန်... မင်းရွဲ လက်နက်ပုန်းတွေက ငါ့အတွက်
ဓားစရာတွေလောက် သာသာပဲ ချီတယ်ကွ။ ငါ့လက်နက်ပုန်း
တွေကို မင်း မြည်းကြည့်စမ်း’

စကားဆုံးသည်နှင့် စင်းပိလုံက အင်္ကျီလက်စကြီး နှစ်ဘက်
ကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

ယန္တရလန်၏ လက်နက်ပုန်းများနှင့် စင်းပိလုံ၏ လက်နက်
ပုန်းများက လေထဲတွင် ထိခတ်ကာ အောက်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်
ပြုတ်ကျသွားကြ၏။

ယန္တရလန်က ဟယ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘စင်းပိလုံ မင်းရွဲ လက်နက်ပုန်းတွေကလဲ ငါ့အတွက်
အတော့ကို ရယ်စရာကောင်းနေတာပဲ။ မင်းလက်ပုန်းတွေက
အတော် ကို အဆင့်နိမ့်တာပဲ’

စင်းပိလုံက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ...

‘ယန္တရလန်...ငါကလဲ မင်းလို ဆောင်မျိုးကို ချေမှုန်း
ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မင်းဆရာဆီကို ပြန်သွားရင် မင်း
လက်တစ်ဘက် ပြန်ပါသွားမှာ မဟုတ်ဘူး’

ယန္တရလန်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကာ...

‘အဲဒါ ငါ့ပြောမယ့် စကားကွ။ မင်းက မင်းဆရာရသေ
ကြီးဆီ ပြန်သွားရင် ခြေရောလက်ပါ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

‘ထန်း’

‘ချမ်း’

နှစ်ယောက်သား ဒေါသတကြီး ခုန်ပျံ တိုက်ခိုက်ကြ၏။
ခားနှစ်လက်က မုန်တိုင်းကျသည့်အလား ဝေါခနဲ ပြေးကွက်
သွားကြ၏။

ခားစက်ဝိုင်းကြီးများ အကြား နှစ်ယောက်သား ချာချာ
လည်ထွက်သွားကြရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက အတွင်းအား၊ ကိုယ်ဖော့အား၊ ဓား၊ ပညာများတွင် ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်ရာ ဓားများမှာ လေမုန်တိုင်း ကျသည်အလှား ပြင်းထန် မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေပေ၏။

● ဘက်ကွက် တရာကျော်လာသည့်တိုင် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိခိုက်မိအောင် တိုက်ခိုက်ခိုင်းစွမ်း မရှိကြသေးချေ။

‘ထန်း...ထန်း...ထန်း...ထန်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဓားရိုင်းဓားငွေ့များက နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ပြင်းထန်တိုက်ပွဲကြောင့် ကျောက်မှုန်ကျောက်များများက အထက်သို့ လွင့်ပျံ့ တက်လျက် ရှိနေကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး တိုက်ခိုက်ကြရင်း ချောက်နှုတ်ခမ်းအဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ချောက်အောက်မှ အခိုးအငွေ့များက အထက်သို့ လွင့်ပျံ့ တက်လျက် ရှိနေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်တကမ်းစာ အကွေ့တွင် နက်ရှိုင်းသော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးက တည်ရှိနေ၏။

တစ်ယောက်ယောက်က အခန့်မသင့် ခြေချော်သွားပါက အောက်သို့ ထိုးဆင်းကျကာ အသက်ပျောက်သွားရပေလိမ့်မည်။

ဤမျှ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ထဲသို့သာ ထိုးဆင်းကျသွားပါက အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်သွားရပေလိမ့်မည်။

‘ဝှစ်’

‘ချင်း’

ရုတ်တရက် ယန်စန်လန်၏ ဓားနှင့် စင်းပိလုံ၏ဓားနှင့် ပဟေဆော်သည့်အလား ပူးကပ်သွားမိကြရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ဓားများတွင် အတွင်းအားထည့်ကာ တွန်းထားမိကြသည်။

ဓားနှစ်သက်မှာ ဓားလှိုင်းများ တုန်ခါကာ အခိုးအငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထွက်နေ၏။

စင်းပိလုံ၏ ချင်ပင်ကျန်ဓားစိမ်းမှာ အနီရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာရပြီး ယန်စန်လန်၏ ရွှေရောင်ဓားမှာ အပြာရောင်သို့ ပြောင်းလဲလာ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး နဖူးပြင်ထက်တွင် ချွေးများ သိုးစို့လာသည်။

ကြီးမားသော အတွင်းအားချင်း ပြိုင်ဆိုင်နေရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး၏ ငယ်ထိပ်များမှ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဝုန်း’

ရုတ်တရက် နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပြင်းထန်သော အတွင်းလှိုင်းအော်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်အောက်မှ ကျောက်စွန်းကြီးမှာ ကျိုးပဲ့ကာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားရသည်။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

‘ဝုန်း’

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့မှာလည်း ပဲ ကျသွားသော
ကျောက်စွန်းကြီးနှင့်အတူ နက်ရှိုင်းသော ချောက်နက်ကြီး
အတွင်းသို့ ထိုးကျသွားကြရ၏။

ပြုဖွေးသော အခိုးအငွေ့များအတွင်း နှစ်ယောက်စလုံး
ထိုးဆင်းပျောက်ကွယ်သွားကြတော့၏။

(၂၅)

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့သည် အေးမြသော ရေကန်ကြီး
ကန်ကန်အတွင်းသို့ ထိုးဆင်းကျသွားကြ၏။

ခေးများကိုတော့ လက်မှ မလွတ်ကြပေ၊ တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားကြဆဲပင် ရှိနေ၏။

‘ဝေ’

ရေလုံးကြီးတစ်လုံး၏ ရိုက်တင်ဖိုက်မှုကြောင့် နှစ်ယောက်
စလုံးအထက်သို့မြောက်တက်သွားကာ ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ရောက်
ပြီး သတိသစ် မေ့ချောသွားကြရ၏။

‘ဆား’

ဗထမဆုံး သတိရလာသူမှာ စင်းပိလုံဖြစ်၏။ စင်းပိလုံက
အားယူထရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သူနှင့် ခပ်လှမ်း
လှမ်းတွင် ယန်စန်လန် သတိလစ် မေ့ မေ့နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

ယန်စန်လန်၏ လက်ထဲတွင် ရွှေဆောင်ခားကို တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင် ရှိနေ၏။

စင်းပိလုံက သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို
တစ်ချက်စေ့ ဝဲကြည့်လိုက်ရာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်နက်ကြီး
၏ အောက်ခြေ မြေပြင်တစ်နေရာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ပြာလဲ နေသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်
ရ၏။

ရေအိုင်ကြီးမှ ထူးဆန်းသော အဖြူဆောင်အခိုးအငွေ့များ
က အထက်သို့ တငွေ့ငွေ့ တလူလူ ထိုးတက်လျက် ရှိ၏။

သူတို့ ရောက်နေရာ မြေပြင်တစ်ခုလုံး အဝါရောင် တောက်
ပနေကာ သစ်ပင်သစ်ရွက်များမှာလည်း ထူးခြားသော
ပုံသဏ္ဍာန် အရောင်အဆင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

သစ်ပင်များမှ သစ်သီးများမှာ နီရဲလျက်ရှိနေ၏။ စင်းပိလုံ
မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေ
မိရ၏။

‘အား’
ယင်းအချိန်မှာပင် ယန်စန်လန်ဆီမှ ညည်းသံ ကြားလိုက်ရ
ပြီး လူးလွန်းလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

‘ခွေးကောင် ငါ့ခုနေ သတ်ရရင် ဒင်းသေတော့မှာပဲ’
စင်းပိလုံက သတိရစပြုနေသည့် ယန်စန်လန်ကိုကြည့်ကာ
မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်မိလိုက်၏။

ယန်စန်လန်မှာလည်း သတိရလာကာ ခားကို မြေတွင်
ဆောက်ရင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

‘အား ကျွတ် ကျွတ်... ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်ရောက်နေကြ
တာလဲ’

ယန်စန်လန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း တအံ့
တဩဖြင့် ပြောကြားလိုက်၏။

စင်းပိလုံက အေးစက်ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်....

‘ဒါဟာ ငရဲပြည်ပဲ’

‘ငရဲပြည် ဟုတ်လား၊ ငရဲသားတွေနဲ့ ဆီပူအိုးကြီးလဲ မမြင်
ရပါလား’

ယန်စန်လန်က ဆွဲတိုက် ပြောလိုက်၏။ စင်းပိလုံက မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း...

‘ဆီပူအိုးသာရှိရင် ငါက မင်းကို ထည့်ပြီး ကြော်စားပစ်
လိုက်တာ ကြာပြီပေါ့ကွာ’

ယန်စန်လန်က ရေကန်ကြီးအတွင်းမှ ရေကို လက်ခုပုံဖြင့်
ဖိယူသောက်ရင်း...

‘ဟာ စင်းပိလုံ၊ မင်း ရေသောက်ကြည့်စမ်း၊ ရေက အရသာ
ထစ်မျိုးပဲ’

စင်းပိလုံက ကန်ထဲမှ ရေကို သောက်ကြည့်လိုက်ရာ အရ
သာထစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စင်းပိလုံက ရေသောက်ရင်း....

'ဒီနေရာမှာ ဘာမှ စားစရာ သောက်စရာ မရှိဘူး။ ဒီနေရာ
ဟောဟိုက သစ်သီးတွေပဲ ရှိတယ်'

သူက ပြောရင်း သစ်ပင်မှ နီနီရဲရဲ အသီးများကို ညွှန်ပြ
လိုက်၏။

ယန်စန်လန်က သစ်ပင်များဆီသို့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လျှောက်
သွားကာ နီနီရဲရဲ သစ်သီးများကို ခူးကာ အားပေးတရ စား
သောက်လိုက်၏။

သူ့စားသောက်နေသည်ကို ကြည့်ကာ စင်းပိလုံပင် ဗိုက်ထဲ
မှ တကျွတ်ကျွတ် ဆာရောင်လာရ၏။

စင်းပိလုံက ယန်စန်လန် စားသောက်နေရာဆီသို့ လျှောက်
သွားပြီး...

'ယန်စန်လန်၊ မင်း ဒီအသီးတွေစားတာ ဘယ်လိုနေသလဲ
မသေသေးဘူးလား'

ယန်စန်လန်က အသီးများကို အားပေးတရ စားသောက်
ရင်း....

'ငါမသေသေးလို့ ခုလို စားနေနိုင်တာပေါ့ကွာ မင်းလဲ
စားကြည့်ပါလား'

စင်းပိလုံက သစ်ပင်များဆီသို့ လျှောက်သွားကာ သစ်သီး
တစ်လုံးကို ခူးစားကြည့်လိုက်၏။

သစ်သီးအရသာမှာ ချိုမြိန်လှပြီး အလွန် စားကောင်းနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စင်းပိလုံက သစ်သီး နောက်စပ် နှစ်လုံးသုံးလုံးကို ခူး
ဆွတ်ကာ အားပေးတရ စားသောက်လိုက်၏။

သစ်သီးများကို အားပေးတရ စားသောက်ပြီး ကန်ထီစု
ရေကို သောက်လိုက်ရာ အစောင့်အရှောက် ဗိုက်ပြည့်ကာ ဆာ
လောင်မှု ဝေဒနာ ပပျောက်သွားရ၏။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြပြီးနောက် ရေကန်စပ်
တွင် ထိုင်ကာ အမောပြေနေလိုက်ကြ၏။

စင်းပိလုံက သူတို့ကျလာခဲ့သည့် နေရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်
ရာ ချောက်ထိပ်ကို မမြင်ရဘဲ အပြိုင်အဆိုင် အခိုးအငွေ့ များ အံ့
ဆိုင်နေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

'ဟင်း'

စင်းပိလုံက မြင်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် မြင့်မားလှ
သည့် ချောက်နှုတ်ခမ်းထိပ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မုန်းဆဲကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

သူကဲ့သို့ပင် ယန်စန်လန်ကလည်း အထက်သို့ မော့ကြည့်
ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိလိုက်မိ၏။

အမောပြေသွားပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရပ်
လိုက်မိကြ၏။

'ကိုင်း အပေကို ဘယ်လိုပြန်တက်ကြမလဲ'

စင်းပိလုံက အထက်သို့တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း ယန်စန်လန်
အား မေးလိုက်၏။

ယန်စန်လန်က ပခုံး ကျုံ့လိုက်ကာ....

'ဒါတော့ ကျုပ်လဲ နတ်မျက်စိ မရှိတော့ မပြောတတ်ဘူး'

'ကိုင်း ဒါဆိုရင်လဲ ချောက်အောက်မှာ ခဏလောက် နီးနီး နားစရာ နေရာတစ်နေရာကို လိုက်ရှာကြရအောင်'

စင်းပိလုံက ပြောကာ သစ်ပင်အုပ်များဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

လေးဖက်လေးတန်စလုံး ကျောက်နံရံကြီးများ ကာဆီထားလျက် ရှိနေ၏။

သုတ္တိနှစ်ယောက်က သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

သစ်ပင်ကြီးများမှ နွယ်ကြီးများ ကျနေကာ လက်တံကြီးများအလား လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြ၏။

'ဝှန်း'

'အား'

ရုတ်တရက် နွယ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းက အထက်မှ လျှောက်လာကာ ယန်စန်လန်အား မြေကြီးတစ်ကောင်ပမာ ရစ်ပတ်ပြီး အထက်သို့ ဆွဲတင်သွား၏။

'ဝှစ်'

'ထောက်'

စင်းပိလုံက ချက်ချင်းပင် အထက်သို့လွှားတက်ကာ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ရာ ဓားချက်ကြောင့် နွယ်ကြီးကြီးမှာ ဖြတ်ထွက်သွားရ၏။

'ဝှန်း'

ယန်စန်လန်မှာ အောက်သို့ ဝှန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသည်။

'ဟား ဟား ဟား'

စင်းပိလုံက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားသော ယန်စန်လန်ကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

'ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ တော်တော် အရသာရှိသွားပြီလား' ယန်စန်လန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ရင်း...

'မင်းလဲ တွေ့ဦးမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်စေ!' မှန်ပေသည်။ တောအုပ်အဆုံးသို့ ရောက်ကာနီးတွင်...

'ဝှန်း'

'အား'

စင်းပိလုံမှာ နင်းထားသောမြေပြင်အတွင်း ကျကျသွားရသည်။

နွယ်အိုင်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ နွယ်အိုင်အတွင်းမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သည့်အပြင် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြုပ်ဆင်းကျနေရ၏။

စင်းပိလုံမှာ မကြာမီ ခါးလယ်မှနေ၍ ရင်ဘတ်အထိ မြုပ်လာရ၏။ လှုပ်လေ မြုပ်လေ ဖြစ်လာရ၏။

ယန်စန်လန်က ထိတ်လန့်နေသော စင်းပိလုံကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

'ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ အရသာ တော်တော် တွေ့သွားပြီ မဟုတ်လား'

'ဟိတ်ကောင် ရယ်မနေနဲ့၊ နွယ်ကြီးတစ်ချောင်း ဓားနဲ့ ဖြတ်ပြီး ငါ့ဆီကိုအမြန်ပစ်လိုက်'

စင်းပိလုံက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ပြောလိုက်တော့မှ
ယန်စန်လန်က အနီးမှ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ခေးနှင့်ခုတ်
ဖြတ်ကာ နွယ်ကြိုးကို မြုပ်ဆင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ စင်းပိလုံထံ
သို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ စင်းပိလုံက နွယ်ကြိုးကိုဆွဲကာ အပေါ်သို့
တက်လာနိုင်တော့၏။

ယန်စန်လန်က ရယ်မောရင်း...
'စင်းပိလုံ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်တုနီးက မင်းကဟားထိုက်
လျှောင်ပြောင်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ အသက်တောင် ရှူနိုင်သေးရဲ့
လား...'

စင်းပိလုံက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း...
'ဆင်း ခုတော့ မရယ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဗီနေရာက တော်
တော် အန္တရာယ်များတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်ပြီးသွားမှ ပြစ်
မယ်...'

ယန်စန်လန်က မျက်နှာထိုတည်လိုက်ပြီး...

'ဟုတ်တယ်၊ ဗီနေရာက အတော်ကို အန္တရာယ်များတဲ့ နေ
ရာပဲ၊ ကိုင်း ဆတ်ထားပြီး သွားကြစို့'

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြ
သည့်။

တောအုပ်အဆုံးတွင် သစ်ပင် ချုံနွယ်များ၊ ရှင်လိုက်သော
အခါ ဂူဝတ်စုံ ပေါ်လာ၏။

ဂူဝကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ နှစ်ယောက်
စလုံး အံ့အားသင့်သွားမိကြရ၏။

စင်းပိလုံက မောင်မည်းနေသော ကျောက်ဂူဝကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး...
'ဗီမှာ ကျောက်ဂူတစ်ခုပါလား၊ ကျုပ်တို့ အထဲဝင်ကြည့်
ကြရအောင်'

ယန်စန်လန်က မီးခတ်ကျောက်ကိုထုတ်လိုက်ရင်း
'ဗီနေရာရောက်မှတော့ ဝင်ကြည့်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့
ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မီးတုတ်ပြုလုပ်ကာ မီးညှိပြီး
ဂူထဲကိုဝင်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဂူဝမှာ လူတစ်ကိုယ်စာသာ ရှိသော်လည်း အတွင်းရောက်
သောအခါ အိမ်တစ်လုံးပမာဏမျှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းနေသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး အရိုးအစေ့များပုံးလွမ်းလျက် ရှိ
နေ၏။ အတွင်းတွင် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲကြီးများက ဂူထဲမှ
မူထိုးဆင်းကျနေသလို ကျောက်စက်မိုးဖျော်ကြီးများကလည်း
မြေပြင်မှနေ၍ အထက်သို့ထိုးတက်လျက် ရှိနေကြ၏။

ကျောက်ဂူကြီးမှာ မြေလိမ်မြေကောက်ပမာ ကွေ့ကောက်
ရှည်လျားစွာတည်ရှိနေ၏။

ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။
ကျောက်ဂူကြီး တစ်နေရာသို့ အရောက် ကျောက်သေတ္တာကြီး
တစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

'ဟာ
'ဟင်'

ကျောက်သေတ္တာကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက် စလုံး အံ့အားသင့်သွားမိကြရ၏။

‘ဒီကျောက်သေတ္တာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအထဲရောက် နေရတာလဲ မသိဘူး’

‘ဟိုမှာကြည့်ပါဦး’

ယန်စန်လန်က မီးတုတ်ကိုမြှောက်ပြရင်း ပြောလိုက်ရာ စင် ပီလိုက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မီးရောင်အောက်တွင် လူရိုးစုများ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရ၏။

‘ဟာ... လူရိုးစုတွေ အများကြီးပါလား’

ယန်စန်လန်က ကျောက်သေတ္တာကြီးနှင့် လူရိုးစုများကို ညွှန်မြဲလိုက်ပြီး....

ဒီကျောက်သေတ္တာကြီးနဲ့ လူရိုးစုတွေ ဆက်စပ်နေလိမ့် မယ်၊ သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ရအောင်’

‘ပြောင်း’

‘ချောက်’

စင်ပီလိုက အတွင်းအားဖြင့် သော့ခလောက်ကို ချိတ် လိုက်၏။

သော့ခလောက် ကျိုးထွက်သွားပြီးနောက် စင်ပီလိုက ကျောက်သေတ္တာကြီးအဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နှစ် ယောက် စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြရ၏။

ကျောက်သေတ္တာကြီး အတွင်းတွင် ရတနာများနှင့်အတူ သိုင်းကျမ်းဟုထင်ရသော စာအုပ်ငယ်တစ်ခု ရှိနေသောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ယူကြည့်လိုက်သောအခါ အမှန်တကယ် ပင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်နေ၏။

များပြားလှသော ရတနာများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှစ် ယောက်စလုံး အံ့ဩမင်တက် မိသွားကြရ၏။

စင်ပီလိုက သိုင်းကျမ်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်....

‘မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကျမ်း’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

မိုးကြိုးမုန်တိုင်းလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းဟူသော စာလုံးများ ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် စင်ပီလိုနှင့် ယန်စန်လန်တို့မှာ တအံ့ တဩ ဖြစ်သွားကြရ၏။

မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကျမ်းမှာ သူတို့ တစ်ခါ မကြားဖူး မမြင်ဖူးသော သိုင်းကျမ်းပင်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က သိုင်းကျမ်းကို အလှူအယက် ဖတ်ရှု ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သိုင်းကျမ်းထဲတွင် အလှူနိ ပြင်းထန်ထက်မြက်သော လက် ဝါးသိုင်းကွက်များကို ရုပ်ပုံများနှင့်အတူ ရှင်းလင်းဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိကြ၏။ သိုင်းကျမ်းမှာ မိုးကြိုးမုန်တိုင်း ရသေ့ကြီး ရေးသားပြုစုခဲ့သော သိုင်းကျမ်းပင်ဖြစ်၏။

လက်ဝါးသိုင်းကွက်များမှာ ရှမ်းနေကာ အလွန် ပြင်းထန်ထက်မြက်မည့် သိုင်းကွက်များပင်ဖြစ်၏။

သိုင်းကျမ်း၏ ထူးခြားချက်မှာ တစ်ယောက်တည်း လေကျင့်၍ မရဘဲ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လေ့ကျင့်မှသာ ရရှိမည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

ထို့ကြောင့် စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ကျောက်ဂူနံရံတွင် ဓားနှင့်ခြစ်ပြီး ရေးသားထားသော စာများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြရာ

‘မိုးကြိုးမုန်တိုင်း ရသေ့ကြီး၏ ရတနာများနှင့် သိုင်းကျမ်းကို တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက်အား အသုံးပြုရန်၊ ဤကျောက်ဂူထဲမှ အငွေ့များသည် အဆိပ်ငွေ့များ ဖြစ်သည်။ သတိထားကြ’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ကျောက်ဂူထဲမှ အခိုးအငွေ့များကို အဆိပ်ငွေ့များဟု ဆိုထားလေရာ စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့မှာ ထိတ်လန့်သွားကြရ၏။

သူတို့က အခိုး အငွေ့များကို ရှူရှိုက်ထားမိကြရပြီး မဟုတ်ပါလား။

ဤကျောက်သေတ္တာကြီးအနီးမှ ပြန်ကြနေသော လူအချို့စုများမှာ အဆိပ်ငွေ့များမိကာ သေဆုံးသွားကြရသော လူများပင် ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ယန်စန်လန်နှင့် စင်းပိလုံတို့က အတွင်းအားနှင့် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်ကြည့်ကြရာ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဆိပ်မိနေကြပြီကို သိရှိလိုက်ကြရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းများ မူးဝေနှောက်ကျိလာကာ အသက်ရှူကျပ်လာရ၏။

‘အား’

‘အင့်’

နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တပ်မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ခူးများ ခွေညွတ်ကာ ကျောက်သေတ္တာကြီးကို မှီကာ ထိုင်နေလိုက်ရတော့သည်။

ယန်စန်လန်က....

‘အင်း ဒီအတိုင်းဆို ကျုပ်တို့တော့ သေကြရတော့မှာ အမှန်ပဲ၊ အခု ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ပြာလာပြီ’

စင်းပိလုံက ရင်ပတ်ကို ဖိထားရင်း....

‘ဟုတ်တယ်၊ အဆိပ်ငွေ့တွေက အတော်ပြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး’

မကြာမီ နှစ်ယောက်စလုံး မောဟိုက်လာ အသက်ရှူရကျပ်လာ၏။

မျက်လုံးများ ပြာလေကာ သေရမည့် အချိန်ကိုသာ
ပောင့်ဆိုင်းနေမိကြတော၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် စင်းပိလုံက သူ့ အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ
ရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန် ပေးလိုက်သည့် ကြေပုလင်းကလေးကို
သွားရောက် သတိရမိလိုက်၏။

ကြေပုလင်းကလေး အတွင်းတွင် အသက်ကယ် ဆေးလုံးက
လေး နှစ်လုံးက ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

စင်းပိလုံက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ယန့်စန်လန်အား....

‘ဗီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ မသေနိုင်တော့ပါဘူးဗျ’

ယန့်စန်လန်က တအံ့တကြဲဖြင့်....

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ်မှာ သေးရေးရှင်ရေး ကြုံမှ သောက်မယ့် အသက်
ကယ်ဆေးလုံးနှစ်လုံး ပါလာတယ်။ ဒီဆေးလုံးတွေက
ရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန် ပေးလိုက်တာ။ ဒီဆေးလုံးကလေး
တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ သောက်လိုက်ရင် အဆိပ်တွေ ဖြယ်ပြီး
မသေနိုင်တော့ပါဘူး’

‘ဟင်’

ယန့်စန်လန်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ....

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကိုင်း ကျောက်စက်က ရေနဲ့ အမြန်
ဆုံး သောက်လိုက်ကြရအောင်’

စင်းပိလုံက အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ကြေပုလင်းကလေး
ကို ထုတ်ယူကာ ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံးကို ယူလိုက်သေ
သည်။

ဆေးလုံးကလေးများမှာ နီရဲလျက် ရှိနေ၏။ စင်းပိလုံက
ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ ယန့်စန်လန်အား
လှမ်းပေးလိုက်၏။

ယန့်စန်လန်က ဆေးလုံးရသည်နှင့် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲ
ကြိုးမှ ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ယူကာ ဆေးလုံးကို ရေနှင့် မျိုချ
လိုက်၏။

စင်းပိလုံကလည်း ဆေးလုံးကို အမြန်မျိုချကာ ကျောက်
စက်ရေများကို သောက်လိုက်၏။

ဆေးလုံး တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ သောက်လိုက်ကြပြီး
နောက် အတော်ကလေး သက်သာရာရသွားကြ၏။

မကြာမီ မိသားသော အဆိပ်များ လွင့်ပြယ်ကာ စိစားနေ
ရသော ဝေဒနာများ ကင်းစင်သွားရတော့၏။

ယန့်စန်လန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်....

‘ဟာ အဆိပ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မသေနိုင်တော့
ဘူးဗျ’

စင်းပိလုံက ဟင်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း....

‘ကျုပ်မှာသာ အဆိပ်ဖြေဆေး ပါမလာရင် ခင်ဗျား
မလွယ်ဘူး၊ ဆရာရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန်က သူ့တစ်သက်လုံး
ဒီလိုဆေးမျိုး သုံးလုံးပဲ ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူက တစ်လုံး
ယူထားလိုက်ပြီး ကျုပ်ကို နှစ်လုံး ပေးလိုက်တာပဲ’

ယန့်စန်လန်က....

‘အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်အတူကပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
တိုက်ခိုက်မယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်မယ်ထိုတာ သူက

ကြိုသိနေလို့ ဆေးလုံးတွေ ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတစ်
ယောက်တည်းအတွက်ဆိုရင် ဆေးလုံးတစ်လုံးတည်း ပေး
လိုက်မှာပေါ့!

စင်းပိလုံက....

'ကိုင်း ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီရတနာတွေနဲ့ သိုင်းကျမ်းကို
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

ယန္တရပ်လန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

'ဒီကျောက်ဂူကြီးအတိုင်း လိုက်သွားရင် တောင်ကြောတစ်
နေရာကို ပေါက်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ရတနာတွေ နိုင်သလောက်
ယူပြီး သွားကြတာပေါ့'

သိုင်းကျမ်းကကော'

'သိုင်းကျမ်းက ဒီနေရာမှာတင်ပဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
အစအဆုံး လေ့ကျင့်တာပေါ့၊ သိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ပြီး
မှ ရတနာတွေ ယူပြီး သွားကြမယ်'

စင်းပိလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း....

'အင်း ခင်ဗျား ပြောတာ သဘာဝ ကျပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် နောက်ဆုံးမှာ သိုင်းကျမ်း စာအုပ်က ဘယ်မှာထားခဲ့
မှာလဲ'

'ဒီကျောက်သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာဟာ လုံခြုံစိတ်
ချရဆုံးပါပဲ၊ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ ဒီနေရာကို နောက်ထပ်
လာဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

စင်းပိလုံက....

'ကျုပ်မှာ အကြံတစ်ခုရတယ်'

'ဘာများလဲ'

'အခုနေ ကျုပ်တို့မှာ အဆိပ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတုန်း ကျောက်
သေတ္တာထဲက ရတနာတွေကို အပြင်ကို သယ်ထုတ်ကြရရင်
စောင်းလိမ့်မယ်၊ လက်ဝါးသိုင်းကွက်တွေကို အပြင်ကျမှ
လေ့ကျင့်ရင် ရတာပဲ'

ယန္တရပ်လန်က....

'အင်း ခင်ဗျားအကြံကောင်းတယ်၊ အချိန်ရှိတုန်း ရတနာ
တွေကို အပြင်ဖက် သယ်ထုတ်ကြရအောင်'

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ရတနာများကို ထုပ်ပိုးပြီး
ကျောက်ဂူကြီးအဆုံးသို့ အမြန်လာခဲ့ကြ၏။

ယန္တရပ်လန် ပြောသကဲ့သို့ပင် ကျောက်ဂူကြီး အဆုံးတွင်
တောင်တစ်ဖက်သို့ ပေါက်ကာ ထွက်လမ်းကို တွေ့မြင်လိုက်
ရ၏။

တောင်ကြောတစ်ဖက်သို့ ပေါက်သော လမ်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြ
ရ၏။

ရတနာများကို သုံးခေါက်မျှ ပြန်သယ်ပြီးမှ ရတနာများ
မှာ ကုန်သွားရ၏။

သူတို့က နေရာကို အသေအချာ မှတ်သားထားလိုက်ပြီး
ရတနာအချို့ကို ချန်ကာ ကျန်သော ရတနာများ အားလုံးကို
မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။

ရတနာများ မြှုပ်နှံပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူတို့ နှစ်
ယောက်စလုံး မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကွက်များမှာ တစ်

ယောက်တည်း လေ့ကျင့်မရဘဲ နှစ်ယောက်ပေါင်းလေ့ကျင့်
မှု ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

တို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က သိုင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ
စတင် လေ့ကျင့်ကြသည်။

‘ဂုန်း’

‘ဖြောင်း’

နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ဝါးများက ပူးကပ်သွားကြ၏။
ပထမ သိုင်းကွက်မှာ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းလက်ဝါးသိုင်းကွက်ပင်
ဖြစ်၏။

သူတို့က အတွင်းအား ကြီးမားပြည့်စုံနေသူများ ဖြစ်သဖြင့်
သာ သက်သာရာရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့က လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို အသေအချာ မှတ်
သားကာ လေ့ကျင့်လိုက်ကြ၏။

လေ့ကျင့်ရင်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆာရမုန်း၊ မသိတော့ဘဲ
အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေမိကြ၏။

ညပိုင်းတွင်ပင် ဆက်လက်လေ့ကျင့်ကြ၏။ မိုးလင်းကာနီး
လောက်မှ နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူတို့သည် မိုးကြိုးမုန်တိုင်း
သိုင်းကျမ်းကို အစအဆုံး ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ပြီး ဖြစ်သွားကြ
တော့၏။

မခမျာ်လင့်ဘဲ ချောက်ထဲကျကာ အသက်မသေကြသည့်
အပြင် ရတနာမျှားရကာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် မိုးကြိုး မုန်
တိုင်းလက်ဝါးသိုင်းကွက်များကိုပါ ရရှိလိုက်ကြရ၏။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အလွန် ဝမ်းသာပျော်
ရွှင်သွားမိကြရကာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုပင် ဖွဲ့လိုက်မိကြ
လေတော့၏။

သိုင်းကျမ်းကို ကျေညက်စွာ ထပ်မံ လေ့ကျင့်လိုက်ကြပြီး
နောက် ရတနာများကို ယူဆောင်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ
တော့၏။

ရတနာများ မြှုပ်နှံထားသော နေရာကို အသေအချာ
မှတ်သားထားခဲ့ကြလေ၏။

(၂၅)

လေပြင်းသည် တဟူးဟူး ထိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။
 လေပြင်းနှင့် သဲမှုန်များကြားတွင် မြင်းနှစ်စီးက အပြင်း
 လျက် ရှိနေကြ၏။
 မြင်းတစ်ကောင်မှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီးတစ်ကောင်မှာ အညို
 ရောင် ဖြစ်၏။
 မြင်းများထက်တွင် လူရွယ်နှစ်ယောက်က စီးနင်း လိုက်ပါ
 လှာကြ၏။
 နှစ်ယောက်စလုံးက အဖြူရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား
 ကြ၏။
 တစ်ယောက်မှာ စင်းပိလုံဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မှာ ယန်စန်
 လှန်ပင် ဖြစ်၏။

မိုးဆင်းပန်းစာစာ

သူတို့က လမ်းမခွဲမီ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးနှင့်နေကြခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

သူတို့က နတ်သမီးချောက်ကမ်းပါးမှ လွတ်မြောက်လျာခဲ့
ကြပြီးနောက် ခရီးလမ်းဆုံတစ်နေရာတွင် မြင်းများငယ်ယူကာ
ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူတို့က ယောင်ကုန်မြို့ရောက်မှ လမ်းခွဲကြမည် ဖြစ်စေ
သည်။

ယောင်ကုန်မြို့ရောက်လျှင် စင်းပိလုံက ရသေ့ကြီး ကြင်လို
ဟန်ရှိရာ ကြီးကြာတောင်သို့ ပြန်မည်ဖြစ်ပြီး ယန်စန်လန်က
ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချိုရှိရာသို့ပြန်မည် ဖြစ်ပေ၏။

မြင်းနှစ်စီးသည် တောလမ်းကို အပြင်းဖြတ်သန်းလျက် စွဲ
နေ၏။

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

ရုတ်တရက် တောလမ်းအလယ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများပြိုင်
ကျလာကာ မြင်းပြေးလမ်းကိုပိတ်ဆို့ သွား၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်ထိသည် မြင်းဇက်ကြီးများကို ဆွဲ
ရင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားကြရ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

‘ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ်’

မိုးဆင်းပန်းစာစာ

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဝတ်လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝတ်စုံနက်များက မျောက်များပမာ သစ်ပင်များ ဆက်မှ လွှားဆင်းလာကြ၏။

ဝတ်စုံနက်များက မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှု မဖြစ်ပေါ်မိပေ။ သူတို့က မြင်းများထက်မှာ အေးအေးစွာပင် ရှိနေကြ၏။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က....

‘ဟိတ် မင်းတို့နှစ်ယောက် အောက်ဆင်းလိုက်စမ်း’

စင်းပိလုံက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

‘ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့် မြင်းပေါ်အဆင်းရမှာလဲ’

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းဆောင်က စူးရှခက်ထန်သော ယေဘ်ဖြင့်....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆတ်မလို့၊ သတ်ပြီးရင် မင်းတို့မှာ ပါလာတဲ့ငွေတွေကို ယူရမယ်’

စင်းပိလုံက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ

‘သတ်တာပဲ မြင်းပေါ်ကဆင်းမှ သတ်လို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။

မြင်းပေါ်မှာလဲ သတ်ရင် ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မြင်း

ပေါ်ကနေ မဆင်းနိုင်ဘူး’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က ဝတ်စုံနက်များပက် လှည့်ကာ

အချက်ပြလိုက်ပြီး

‘ဟိတ် ဒီဇမိုက်သားနှစ်ယောက်ကို ငရဲပြည်အမြန်ဆုံးပို့ပေးလိုက်ကြစမ်းကွာ’

‘ယား ယား ဟိုင်း’

‘ဟိုင်း ယား’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

လက်နက်ချင်းထိခတ်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများက ပွက်လော့ချက်သွားရ၏။

ဝတ်စုံနက်များ အင်အားက အထူး များပြားလာသဖြင့် စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က မြင်းများထက်မှလွှားဆင်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

‘ငုန်း’

‘အား’

စင်းပိလုံက ဓားကိုငှေ့ ယမ်းရင်း လွှားဝင်လာသည့် ဝတ်စုံနက် တစ်ယောက်ကို မှီးကြိုးမုန်တိုင်းလက်ဝါးချိတ်ချက်ဖြင့် ချိတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ဝတ်စုံနက်မှာ အော်ဟစ်ကာ လှင့်စဉ် ထွက်သွားရ၏။ စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က ဓားများကို မထုတ်သေးပေ။

သူတို့က မှီးကြိုးမုန်တိုင်းလက်ဝါး သိုင်းကျမ်းထဲမှ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များနှင့်သာ ဝတ်စုံနက်များကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေ၏။

‘ငုန်း’

‘အို အား’

ယန်စန်လန်၏လက်ဝါး ချိန်ချက်ကြောင့် ဝတ်စုံနက်မှာ နှစ်ယောက်မှာ အော်ဟစ်ကာ လှံတံကြိုးများ လွင့်စဉ်ကာ လဲကျသွားကြရသည်။

စင်းပိလုံနှင့်ယန်စန်လန်တို့ကို ဝတ်စုံနက်များက အပြင်းအထန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း လူ့ကိုမဆိုထားနှင့် အင်္ကျီစလေးကိုပင် ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

‘ခါး ခါး ခါး’

လက်နက်ပုန်းများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးများ ရွာချလိုက်သည့်အလား အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာကြ၏။ လက်နက်ပုန်းများမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများပင် ဖြစ်ကြ၏။

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို အင်္ကျီလက်ကြိုးများဖြင့် ဝေယမ်း ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ဖြန်း ဖြန်း ဖြန်း’

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများမှာ အင်္ကျီလက်စကြိုးများမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော လေအားကြောင့် လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြရလေတော့၏။

‘ဟင်’

‘ဟာ ဟယ် အို’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်နှင့် ဝတ်စုံနက်များမှာ စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့၏ အစွမ်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်

ကြရလျှင် လူနီစွာမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြရလေတော့သည်။

‘ဟိတ် ရပ်လိုက်ကြ’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က သူ့လူများကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဝတ်စုံနက်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ရပ်တန့်သွားကြရ၏။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့အား....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းပညာမှာ အတော့ကို အစွမ်းထက်ကြပါလား၊ ကြာရင် ငါ့လူတွေ ကိစ္စချောကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ’

စင်းပိလုံက ဟင်ခနဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ကာ....

‘ဘယ်သူတွေမှန်း မသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်ရတာလဲ’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က....

‘ငါတို့က ဒီလမ်းမှာ ကြီးစိုးထားတဲ့ ဓားပြတွေပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီလမ်းက လာတဲ့လူမှန်သမျှ သတ်ဖြတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ လုယူနေကြတာ၊ မင်းတို့ကို မသိလဲ လုယူရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကျမှ အတော်အခက်ကြုံနေရတယ်၊ မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိပါရစေ’

စင်းပိလုံက....

‘ကျုပ်က စင်းပိလုံ၊ သူက ယန်စန်လန်၊ အဖြူရောင်ဆွာဘက်တော်သား သိုင်းသမားတွေပါ၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုး

ရေးနဲ့ ရုပ်ရွာ အေးချမ်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ဥပဒေ
ဘက်တော်သားတွေပဲ

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က....

‘မင်းတို့က သိုင်းသမားတွေကိုး၊ ခါကြောင့် ငါ့လူတွေက
မင်းတို့နှစ်ယောက်အနား မကပ်နိုင်တာပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့ ဆက်
ပြီး တိုက်ခိုက်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုင်း မင်းတို့ ဒီလမ်းကနေ
အေးအေးဆေးဆေး သွားနိုင်ပါပြီ’

စင်းပိလုံက ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်အား....

‘ခင်ဗျားတို့ ဓားပြဂိုဏ်းနာမည်က ဘာလဲ’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က....

‘သိမ်းငှက်ဘီလူး ဓားပြဂိုဏ်းဆိုတာ ငါတို့ဂိုဏ်းပဲ၊ ဒီလမ်း
မှာတော့ ငါတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊
မင်းတို့နဲ့ကျမှ အလျှော့ပေးရတော့တယ်’

စင်းပိလုံက....

‘ဒီလမ်းကနေ ခင်ဗျားတို့ ထွက်ခွာသွားကြပါ၊ နောက်ကို
မိနေရာမှာ မမြင်ချင်ဘူး’

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်မှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား
ရတာ....

‘ဟာ မင်းက အေးအေးဆေးဆေး သွားခွင့်ပေးနေတာ
တောင် ငါတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေပါလား’

စင်းပိလုံက....

‘ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျား
ကို မိနေရာမှာ တွေ့ရင် သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့’

ထို့နောက် ဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့် စင်းပိလုံတို့က ရင်ဆိုင်
လိုက်ကြ၏။

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

‘ဝုန်း’

ဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့် စင်းပိလုံတို့က လက်ပေါ်ချင်း ဆိုင်
ခိုက်မိလိုက်ကြ၏။ စင်းပိလုံ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ဓား
ပြခေါင်းဆောင်မှာ နောက်သို့ ယိုင်ဆင်းသွားရ၏။ ထို့ပြင်
ပါးစပ်မှ သွေးတစ်ပွက်က အန်ထွက်ကျလာရ၏။

ထိုမျှအထိ ဓားပြခေါင်းဆောင်က အလျှော့မပေးသေး၊
မာန်ဆွင်းကြိုးဝါးကာ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာပြန်၏။

‘ယား’

‘ဝုန်း’

‘အိုး’

စင်းပိလုံက တောင်ပြိုလက်ဝါး လက်ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်
ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်မှာ ဆွဲလွင့်ပစ်လိုက်သည့်
အလား လွင့်စင်ထွက်သွားရ၏။

ထို့နောက် ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
နှင့် ဝင်ဆောင့်မိကာ သတိလစ် မေ့မျောသွားရပေတော့၏။

‘ဟင်’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

ခေးပြများမှာ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကိုကြည့်ကာ ထိုစဉ်
လန့်ချောက်ချားသွားကြရ၏။

ချက်ချင်းပင် ခေးပြများက သူတို့ခေါင်းဆောင်ကို ပွေ့ယူ
ကာ နေရာမှ အလျင်အမြန် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။
ယန်စန်လန်က ...

မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကွက်တော့တော့ တစ်ဖန်
ကို အစွမ်းထက်ပါပေတယ်။ ခင်ဗျားသုံးလိုက်တာ တောင်မြို့
လက်ဝါးရိုက်ချက် မဟုတ်လား။

စင်းပိလုံက ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း...

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ တောင်မြို့လက်ဝါးရိုက်ချက်ပါ။
ခေးပြ ခေါင်းဆောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ခေးပြတိုက်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး။'

ယန်စန်လန်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း...

'အင်း... ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အတွက် ကျုပ်တို့က တစ်ဘက်တစ်လမ်းကနေ စွန့်စားဆောင်
ရွက်ရမှာပါ။ ကိုင်း သွားကြစို့'

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်က မြင်းများပေါ်သို့ လှမ်း
တက်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့၏။

ယောင်ကုန်မြို့။
သာယာလှပကာ အထူးစည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ပင်
ဖြစ်၏။ မြို့ထဲတွင် စားသောက်ဆိုင်များ၊ အရက်ဆိုင်များ

တည်းခိုဆောင်များ၊ ပိုးထည်တိုက်ကြီးများ၊ ကဇာတ်ရုံများ
နှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေ၏။

ခရီးလမ်းဆုံးကျသဖြင့် ခရီးသွားများကလည်း ဝင်လာမစ
ထဲသို့ ရှိနေကြ၏။ အထူးသဖြင့် ကုန်သည်များနှင့် ခရီးသွား
သိုင်းသမားများက အများဆုံးဖြစ်၏။

ဟောင်န့်ကုန်မြို့တွင် စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က ကမ်း
ခြေမည့်ဖြစ်၏။

ယန်စန်လန်က ယောင်ကုန်မြို့မှ တဆင့် ရေကြောင်းခရီး
ဖြင့် သူ့ဆရာသခင်ဆီသို့ သွားမည်ဖြစ်၏။

စင်းပိလုံကမူ မြင်းနှင့်ပင် ကုန်းလမ်းခရီးမှ ဖြတ်ကာ ကြီး
ကြီးတောင်သို့ သွားမည်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ယောင်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သောအချိန်
မှာ မိုးချုပ်ကာစ အချိန်ကလေးပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှ ခရီးဆက်ကြရန် တိုင်ပင်လိုက်
တည်းခိုဆောင်တစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြ၏။

တည်းခိုဆောင်တွင် အခန်းများ၊ ငှားလိုက်ကာ ညစာစား
ဆောက်ရန် ဆိုင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

စားသောက်ခန်းအတွင်း စားသောက်နေသူများနှင့် အထူး
စည်ကားလျက် ရှိနေ၏။

စင်းပိလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့က စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ကာ ဆိုင်အလှုပ်သမားကလေးအား အရက်နှင့် ဟင်းပွဲ
များ ယူလိုက်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်စု စင်ရောက်လာကြ၏။ ရွှေဆုံးမှ မိန်းမပျိုမှာ ဖက်ပူးရောင်တော်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုနှင့်အတူ အချောအရံ မိန်းမပျိုသုံးဦး၊ ကိုယ်ရံတော် သိုင်းသမား ခြောက်ယောက်တို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

မိန်းမပျို၏ အသားအရေမှာ ဖြူဝင်းနေကာ မျက်လုံးအစုံမှာ ကြည်လင်ရွှန်းလက်လျက် ရှိ၏။

အသက်အရွယ်မှာ ဆယ့်ခုနှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှသာရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း အချိုးအစား ကျနုလှပေ၏။

မိန်းမပျိုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စင်းပိလုံ၏ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတမည် ခံစားမိလိုက်ရ၏။

ယန်စန်လန်ကမူ အရက်ကိုသာ အာရုံစိုက် သောက်နေ၏။ သူက မိန်းမပျိုကို စိတ်မဝင်စားပေ။

စင်းပိလုံကမူ မိန်းမပျိုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အသည်းနှလုံးများ လှုပ်ရှားနေရလေပြီ။

ဤမျှ ချောမောလှပသောမိန်းမပျိုကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါချေ။

မိန်းမပျိုနှင့် သိုင်းသမားများက စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ အရက်နှင့် စားစရာများကို မှာယူလိုက်ကြ၏။

သူမတို့သည်လည်း ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ကြပုံရ၏။ ယန်စန်လန်က မိန်းမပျိုကို မြင်လိုက်ရလျှင် စင်းပိလုံအား...

‘စင်းပိလုံ၊ ဒီမိန်းကလေးက ခြင်္သေ့ အားမာန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့သမီး ရှန်ကျီစင်းဆိုတာပဲ။ သိပ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့ဗျာ။ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ လူတွေက မနည်းဘူး စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်အား...’

‘ခင်ဗျားက သူ့ကို သိနေလို့လား’
ယန်စန်လန်က အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး....

‘သိတာပေါ့ဗျာ။ ခြင်္သေ့ အားမာန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ဆရာသခင် ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲခန်ချုံနဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကြီးတွေပဲ။ ခြင်္သေ့ အားမာန်ဂိုဏ်းကို ကျုပ် တစ်ခါရောက်ဖူးတုန်းက ဒီမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးတယ်လေ။ သူကတော့ ကျုပ်ကို ဆီမယ် မထင်ပါဘူး’

စင်းပိလုံက မိန်းမချောလေး ရှန်ကျီစင်းကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ပထမတွင် ရှန်ကျီစင်းက မရိပ်မိသေးသော်လည်း နောက်မှ ရိပ်မိသွားကာ စင်းပိလုံကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်၏။

စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်အား လေသံတိုးတိုးဖြင့်...
‘ယန်စန်လန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် လမ်းမခွဲခင် ကျုပ်ကို အကူအညီ တစ်ခုလောက် ပေးသွားပါလား’

ယန်စန်လန်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်လိုက်ရင်းက...
‘ဘာများလဲဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

စင်းပိလုံက အသံနှိမ့်ရင်း...
မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

'တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဟဲစန်ချဲ့ရဲ့ တပည့်ရင်
ဆိုတော့ ခြင်္သေ့ အားမန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ရင်းနှီးဘယ် မဟုတ်
လှာ၊ ရှန်ကျီစင်းဆီကို သွားပြီး သူ့ အဖေ သတင်းမေးသလိုနဲ့
အခု သူတို့ဘယ်သွားကြမယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက်စုံစမ်းပေး
ပါလား၊ အဲဒါ ကူညီဖို့ပါ'

ယန်စန်လန်က ရယ်မောလိုက်ကာ....

'ကေန္တ ခင်ဗျားတော့ မိမိနိုးကလေးကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်
စားနေပုံရတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

စင်းပိလုံက....

'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူ့ကို စတော့လိုက်ရကတည်းက ကျုပ်
ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒီလောက် ချောတဲ့လူတဲ့ မိန်းကလေး
ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး'

ယန်စန်လန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

'ဇောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကူညီလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား
ဆန္ဒ ပြည့်မြောက်သွားတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
ကျုပ်ကို ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်'

'ဘာများလဲ'

'ခင်ဗျားတို့ မင်္ဂလာပွဲကျရင် ကျုပ်ကို ဖိတ်ရမယ်နော်'

'ဟဲ ဟဲ ဖိတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ၊
ကျုပ်ကို ကူညီပါဗျာနော်'

ထို့နောက် ယန်စန်လန်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ခြင်္သေ့ အား
မန်ဂိုဏ်းသားများနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သမီး ရှန်ကျီစင်းတို့
ရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

မိုးဆန်းပန်းစာပေ

ယန်စန်လန် လျှောက်လာသည်ကို တော့လိုက်ရလျှင် ရှန်ကျီ
စင်းမှာ မျက်လုံးကလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

နောက်မှ သူမက မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ထားလိုက်မိ၏။
ခြင်္သေ့ အားမန်ဂိုဏ်းသားများကလည်း ယန်စန်လန်ကို စူး
စိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

သူတို့၏ သခင်မလေးကို နှောင့်ယှက်စော်ကားပါစာ တိုက်
ခိုက်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ယန်စန်လန်က ရှန်ကျီစင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ လေး
စားကြောင်း အမူအရာ ပြသလိုက်ပြီး....

'သခင်မလေး ရှန်ကျီစင်းပေါ့လား၊ ဘယ်ကို ခရီးထွက်လာ
ကြပါသလဲ ခင်ဗျာ'

ရှန်ကျီစင်းက ယန်စန်လန်ကို တအံ့တဩနှင့် ကြည့်လိုက်
ရင်း....

'ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကို သိနေလို့လား'

ယန်စန်လန်က...

'သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ဆရာသခင်နဲ့အတူ
သခင်မလေးတို့ ခြင်္သေ့ အားမန်ဂိုဏ်းကို တစ်ခေါက်ရောက်
ဖူးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်မလေးကို သိနေတာပါ'

ရှန်ကျီစင်းမှာ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းစက်သွားရတာ...
'အို ရှင်ဆရာသခင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်'
'ကျွန်တော် ဆရာသခင်က တိမ်မှူးစွန် နတ်ကျောင်းထေရ်
ဆရာတော်ကြီး ဟဲစန်ချုပ်ပါ'

'အို'
ရှန်ကျီစင်းမှာ ဆရာမေခိုတ်သံ ကလေးပင် ထွက်သွားရ
တာ....

'ရှင်ဆရာသခင်က ဆရာတော် ဟဲစန်ချုပ်ကိုး၊ ဒါကြောင့်
ရှင် ကျွန်မကို သိနေတာပဲ'

'မှန်ပါတယ်၊ အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါ
ရဲ့လား'

'ဖေဖေ ကျန်းမာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က အခု ဘယ်သူ့
လို့လဲ'

'ကျွန်တော်က နတ်သမီးတောင် ပြန်လာခဲ့တာပါ၊ အခု
ဆရာသခင်ဆီ ပြန်မလို့ပါ'

'ဪ...ရှင်က နတ်သမီးတောင်ပြန်လာခဲ့တာကိုး'
'သခင်မသေးတို့က ဘယ်ကိုသွားကြမလို့ပါလဲ'
'ကျွန်မက ဟိုမေစန်တောင်ကိုသွားမလို့ပါ၊ ဟိုမှာတောက်
ဘာသာဝင်ရသေ့တွေရှိ ရွှေသုဇယ်နဲ့ ကျောက်စိမ်းမယ် ရွှေ'

ချယ်ပွဲ ရှိနေတယ်၊ အဲဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ သွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်မလို့
ပါ....

ယန်စန်လန်မှာ စိတ်ထဲမှကျိတ် ဝမ်းမြောက် သွားမိ၏။
ထို့နောက် သူ့ဆီ ရှန်ကျီစင်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ စင်းပိလုံထံသို့
ပြန်လာခဲ့၏။

ယန်စန်လန်က ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လိုက်ပြီး အရက် တစ်
ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

ပြီးမှ စင်းပိလုံ ကိုလှေသံတိုးတိုးဖြင့်....
'ခင်ဗျားသိချင်တာကိုတော့ သိခဲ့ရပြီ၊ အခု သူတို့က ဟို
မေစန်တောင်ကို သွားကြမလို့ပဲ'

'ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ'
စင်းပိလုံက သိလိုဇောဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။ ယန်စန်
လန်က ပြုံးလိုက်ကာ....

'တောက် ဘာသာဝင် ရသေ့ကြီးတွေက ရွှေသုဇယ်နဲ့
ကျောက်စိမ်းမယ် ရွှေချယ်ပွဲ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုပဲ ကျွန်းပ
မယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးမှာ သူကသွားပြီးယှဉ်
ပြိုင်မယ်လို့ ပြောနေတယ်'

စင်းပိလုံက....

၂၂၃၂ ■ မောင်နှင်းအေ

'ဆင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်လဲ ဟိုမေစန်တောင်ကိုလိုက်
သွားမှပဲ'

ယန်စန်လန်မှာ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားရတာ...
'ခင်ဗျားက ရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန်ဆီ မပြန်တော့ဘူး
ဇား....'

'ပြန်မယ်လေ၊ အဲဒီ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး ပြီးမှပဲ ရသေ့ကြီးဆီ
ပြန်တော့မယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ရှန်ကျီစင်းနဲ့ ခင်မင်
ရင်းနှီးမှုကို လိုက်ပြီးရယူရတော့မှာပဲ'

ယန်စန်လန်က ရယ်မောကာ...
'ဆင်း ခင်ဗျားထော့ဂါအလဲ မသေးပါလား၊ ဒီထော့ဂါက
ကုရခက်တယ်နော် သတိထား'

စင်းပိလုံက ရယ်မောရင်း....
'ကျုပ်တော့ သူ့ကို အဆော်ကလေး နဲ့လှမ်းနေပြီဗျာ
ခင်ဗျားအကြံပေးပါဦး'

ယန်စန်လန်က လက်ကပြလိုက်ပြီး
'အလိုလေး မလုပ်လိုက်နဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီလောက်ပဲ ကူညီ
နိုင်တာပါ၊ ဒီထက်တော့ပိုပြီး မကူညီနိုင်တော့ပါဘူး၊ တော
ကြာ ကျုပ်ဆရာဆီ ကျုပ်မထောက်ဘဲနေဦးမယ်၊ ဟား ဟား
ဟား...'

မိုးဆမ်းမန်းစာပေ

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အရက်နှင့် စားစရာများလို့
ဆက်လက် စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ယောင်ကုန်မြို့မှ သိုင်းဆမားတစ်စုဝစီ
ရောက်လာကြ၏။

ထိုလူစုသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး
ရစ်ဘတ်တွင် နဂါးရုပ်များ ရေးထိုးထားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်လာသူမှ ယောင်ကုန်မြို့မှသူဌေးအား ချစ်
စိကွမ်ဆိုသူပင် ဖြစ်၏။

ချစ်စိကွမ်၏ခင် သူဌေးကြီး ချစ်စိယန်မှာ ယောင်ကုန်မြို့
တွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံး မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးပင်
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူဌေးသား ချစ်စိကွမ်မှာ တပည့်များ စွေး
ကာ ထင်ရာစိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူဌေးသား ချစ်စိကွမ်သည် ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း ဖက်မှူး
ရောင် မိန်းမချောလေးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးအစုံ ပြူး
ကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

ချစ်စိကွမ်က မိန်းမပေ့သူတစ်ယောက်ပီပီ ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အစား ကျနုဏာ ဖွံ့ထွားပြေပြစ်လှသည့် မိန်းမချောလေး ရှန်

မိုးဆမ်းမန်းစာပေ

ကျိစင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အလွန်သဘောကျသွားရလေသည်။

ချင်စိကွမ် အဖိုးတန်ပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ၏ တပည့်များနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အရက်နှင့်စားစရာများကို မှာယူလိုက်သည်။ ချင်စိကွမ်က သူငွေသား လူရမ်းထားတစ်ယောက်ပီပီ ရှန်ကျိစင်းကို အငမ်းမရကြည့်လျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင် ရှန်ကျိစင်းကို မကြားတကြား ရှိသဲ သဲ စကားများ ပြောကြားလျက် ရှိ၏။

‘ဧဏ ညီမက သိပ်လှနေပါလား၊ ဟဲဟဲဟဲ’
‘ချစ်စရာလေးက’
‘ဟား ဟား ဟား’

ချင်စိကွမ်တို့ လူစုက အရက်ကလေး ထေ့ထေ့နှင့် ရှန်ကျိစင်းတို့ကို မကြားတကြား ပြောကြားလျက်ရှိ၏။

စင်းပီလုံနှင့် ယန်စန်လန်တို့၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိနေ၏။

ချင်စိကွမ်ကကားကြောင့် ရှန်ကျိစင်း၏ မျက်နှာကလေးမှာ နှိပ်နှိပ်နေရရှာ၏။

မကြာမီ ရှန်ကျိစင်းတို့ လူစုသည် စားသောက်ပြီးစီးသွားကာ တည်းခိုဆောင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်သွားကြလေသည်။

ချင်စိကွမ်တို့လူစုက အရက်များကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး သောက်စားလျက်ရှိ၏။

အရက် အတော်များများ သောက်ပြီးနောက် ချင်စိကွမ် မှာ အတော်ကလေး မူးနေလေပြီ။

သူက တည်းခိုဆောင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘လိုက်သွားဆရာ လိုက်သွား၊ မဒီကလေးက အနိပ်စားကလေးပဲ’

‘ဒါမှ တို့ဆရာက’
ချင်စိကွမ်၏ တပည့်များက အော်ဟစ် အားပေးလိုက်ကြသည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ...မင်းတို့ဆရာအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်ဇာ’

ချင်စိကွမ်၏ အရက်ကလေး ထေ့ထေ့နှင့် ပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် စင်းပိလိုက မတီတပ်ရပ်ရာ ယန်စန်လန်
က စင်းပိလိုကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး....

‘စင်းစိုလုံ ခင်ဗျား အသာနေ၊ ဒီကောင်တွေကို ကျုပ် ဆုံး
မလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ခရီးဆက်စရာ မှီနေတော့ ခင်ဗျား
သွေးမယ် ခရီးစဉ်ကို ထိခိုက်သွားမယ်’

ယန်စန်လန်က ပြောကာ သူဌေးသား ချင်စိကွမ်ထံသို့
လျှောက်သွားရင်း....

- ‘ဟိတ်ကောင်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း’
- ‘ဟာ’
- ‘ဟင်’
- ‘ဟယ်’

ယန်စန်လန်ကိုကြည့်ကာ ချင်စိကွမ်နှင့် တပည့်များမှာ
အံ့အားသင့်သွားကြရ၏။

ချင်စိကွမ်က ယန်စန်လန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....
‘ဟိတ်ကောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့်
ဟန်တားရတာလဲ’

ယန်စန်လန်က အေးစက်ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်....
‘ငါက ခရီးသွားသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ အမြင်မထော်
လို့ ဝင်ပြီး ရှုပ်ရတာကွ၊ မင်းဟာ တော်တော် လူမဆန်တဲ့
ကောင်ပဲ၊ မင်းမှာ အမေ နှမတွေ မရှိဘူးလား’

မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

ချင်စိကွမ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....
‘ဗိုဗိုမှာ ငါ့ကို အာခံဝံ့တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း မသိဘူးထင်တယ်’

ယန်စန်လန်က-
‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ငါက ဗိုဗိုမှာ အချမ်းသာဆုံး အကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးက
လေး ချင်စိကွမ်ဆိုတာပဲ’

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းက လူရမ်းကား
သူဌေးသား တစ်ယောက်ကိုး၊ မင်း ငါ့နဲ့တွေ့တာ ကံဆိုး
တာပဲ’

ချင်စိကွမ်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း....
‘ငါ ကံမဆိုးဘူး၊ မင်း ကံဆိုးတစ်ကွ၊ ငါ့ကိုစွဲမှာ ဝင်ချစ်
တဲ့ လူဆိုရင် ငါက ချမ်းသာပေးလေ့ မရှိဘူး၊ မင်းကို ငါက
ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမရမယ်’

‘ဟား ဟား ဟား’
ယန်စန်လန်က ပြက်လုံးကြားလိုက်ရသည့်အလား တဟား
ဟား ရယ်မောလိုက်ကာ....

‘မင်းက ထော်တော် ရယ်စရာ ပြောတာပဲ၊ မင်းက ငါ့ကို
ထယ်လို ဆုံးမမှာလဲ’

မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

ချစ်စိကွမ်က တပည့်များဖက်သို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်ကာ...
'ကိုင်း၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်ပြီး ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း'
'ကောင်းပါပြီ သခင်လေး'
'ယား ဟိုင်း'
'ယား ယား'

ချစ်စိကွမ်က အမိန့်ပေးသည်နှင့် ချစ်စိကွမ်၏ တပည့်များ
က ယန်စန်လန်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။
'ပြောင်း'
'အွန်'

ယန်စန်လန်က သိုင်းသမား တစ်ယောက်၏ လက်ဝါးရိုက်
ချက်ကို ရွှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ရင်ဝကို ထန်
ပစ်လိုက်ရာ သိုင်းသမားမှာ အော်ဟစ်ကာ လွင့်စဉ် ထွက်သွား
ရ၏။
'ချလွမ်း ချမ်'

ချစ်စိကွမ်က ထပ်မံ အချက်ပြလိုက်ရာ သိုင်းသမားများ
က ဓားများကို ဆွဲထုတ်ကာ ယန်စန်လန်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်
ကြ၏။

ဝင်းပိလုံကမူ ယန်စန်လန်ကို စိတ်ချပြီးသား ဖြစ်သဖြင့်
အရက်ကို သောက်ရင်း တိုက်ပွဲကို အေးဆေးစွာ စောင့်ကြည့်
နေမိ၏။

'ယား'
'ဝှစ်'

ခားသမားများက ယန်စန်လန်ကို ပြင်းထန်သော ဓားချက်
များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ယန်စန်လန်က ဓားနှစ်လက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ထုတ်
လိုက်ရာ ဓားနှစ်လက်မှာ ဖြောင်းခနဲ ကျိုးထွက်သွားရ၏။

'ဝုန်း'
'အား အင့်'

ခားသမား နှစ်ယောက်မှာလည်း ယန်စန်လန်၏ မုန်တိုင်း
ဖက်ဝါးချက်ချက်ကြောင့် လူတခြား ဓားတခြားဖြစ်ကာ လွင့်
စဉ်ထွက်သွားရ၏။

'ယား'

ခားသမား တစ်ယောက်က အလွန်ကွပ် ယန်စန်လန်၏
နောက်ကျောကို ဓားဖြင့် ဝင်ထိုးလိုက်၏။

ယန်စန်လန်က ကိုယ်ကို ယိမ်းပေးလိုက်ပြီး ရွှေ့သို့
ကျွဲဝင်လာသည့် ခားသမား၏ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့် ဆောင့်ပစ်
လိုက်၏။

'ဝုန်း'

'အင်'

မားသမားမှာ ပါးစပ်မှ သွေးပွက်ပွက် အန်ထွက် သွားရ
လာ လဲကျသွားရ၏။

'ဟင်'

သူဌေးသား ချင်စိကွမ်ပင် မရှုမလှ လဲကျသွားရသည့် သူ
လူများကို ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရ၏။

နောက်ဆုံး သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်စော့သည် မဟုတ်
ပါလား။

ချင်စိကွမ်ကို ကြည့်ကာ ယန့်စန်လန်စာ ဟက်ခနဲ ရယ်
မောလိုက်ရင်း...

'ကိုင်း ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းလူတွေကတော့ မေ့ကန်ပြီ၊ မင်း
ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းက အသားမနာချင်ရင် ငါ့ကိုတောင်း
ပန်လိုက်ပါ'

'ဘာကွ၊ ငါက မင်းကို တောင်းပန်ရမယ် ဟုတ်လား၊
ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး'

'မတောင်းပန်ရင် မင်းကို ငါက ဆုံးမရတော့မှာပေါ့'

'ယား'

'ဝှစ်'

ယန့်စန်လန်နှင့် ချင်စိကွမ်တို့က ရင်ဆိုင် မိလိုက်ကြ၏။
ချင်စိကွမ်က အကျိုလက်စ တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သံ
မဏိ ပြွန်တံရှည်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

'ဝှီး'

ချင်စိကွမ်က သံမဏိပြွန်တံကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ မီးတောက်
မီးလျှံများက စုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန့်စန်လန်ဆီသို့
ပြေးဝင်သွားကြ၏။

ယန့်စန်လန်က ပြေးဝင်လာသည့် မီးတောက်မီးလျှံများ
ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ချိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

'ဝှန်း ဝှန်း'

မီးတောက်မီးလျှံများက သူဌေးသား ချင်စိကွမ်ထံသို့ ပြန်
လည် ပြေးဝင်သွားကြ၏။

'ဟာ'

မီးတောက်မီးလျှံများက သူ ထံသို့ ပြန်လည်ပြေးဝင်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ချင်စိကွမ်မှာ အံ့ဩထိတ်လန့်
သွားရ၏။ ချင်စိကွမ်မှာ ခုန်ပျံကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရင်း
သံမဏိပြွန်တံကို ထပ်မံ ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ပြန်၏။

'ဝှီး... ဝှီး... ဝှီး... ဝှီး'

မီးတောက်မီးလျှံ များက ယန်စန်လန်ထံသို့ ပြောဝင်လာကြပြန်၏။

‘ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း’

ယန်စန်လန်က အင်္ကျီလက်စကြီး နှစ်ဖက်ဖြင့် ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ မီးတောက် မီးလျှံ များမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြန်၏။

‘ယား’

ယန်စန်လန်က စိတ်မရွံ့ညှတော့ဘဲ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ရာ...

‘ငွမ်’

‘အား’

သူဌေးသား ချင်စီကွမ်မှာ ဝက်အော်သံလို စူးစူးစူးစူး အော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားရ၏။

ယန်စန်လန်၏ လက်ချက်ကြောင့် ချင်စီကွမ်မှာ နားရွက်တစ်ဘက် ပြတ်ထွက်သွားရခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။

ချင်စီကွမ်၏ နားတစ်ဘက်မှာ ပြတ်သွားမှုကြောင့် သူ့မျှားက ပန်းထွက်သွားရ၏။

‘အား...အား...အား’

ချင်စီကွမ်သည် နားတစ်ဘက်ကို လက်ဝါးနှင့် ဆုပ်ရမ်းအရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ မိလေခက်ဆို မိစောင်းနောက်ထပ် မသောင်းကျန်းဝံ့တော့ပါဘူး’

ယန်စန်လန်က အနီးသို့ရောက်လာသည့် ဆိုင်ရှင်ကို ပြောကြားလိုက်၏။

ဆိုရှင်က စိုးရိမ်မကင်းသော လေသံဖြင့်....

‘ဆရာလေး ချင်စီကွမ်က အပေါင်းအသင်း များတယ်၊ သူ့မှာ သိုင်းဆရာကြီးတွေလဲရှိတယ်၊ ဆရာလေးအတွက် သူက ပြန်လာပြီး ရန်ရှာမှာ သေချာတယ်၊ ဆရာလေး အထူးသတိထားပါ’

ယန်စန်လန်က....

‘မိကောင်တွေကို ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ လာချင်ထလောက် လာစမ်းပါစေ’

ယန်စန်လန်က ပြောရင်း စင်းပိုလုံထံသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

ယန်စန်လန်က ထိုင်လိုက်ရင်း....

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်လက်သံ မပြောင်ဘူးလား’

စင်းပိုလုံက အရက်ခွဲပေးလိုက်ကာ....

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်သံကတော့ တကယ်ပြောင်ပါပေတယ်။ ဟိုကောင်တွေ အကုန်လုံး မှောက်သွားတာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး’

ယန်စန်လန်က....
'သုဋ္ဌေးသားလာ။ နားရွက် တစ်ဖက် ပြတ်သွားပြီ
ခေါ၊ မိကောင် နောက်ကို သောင်းကျန်းခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး
ဘူး....'

မကြာမီ သုဋ္ဌေးသား ချင်စိကွမ်က နားရွက်တွင် ဆေး
ထည့်ပတ်တီးစည်းနှောင်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

စီချင်ကွမ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပါ လိုက်ပါလာ၏။
ချင်စိကွမ်က ယန်စန်လန်ကို စူးဝါးစွာ ကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုက ယန်စန်လန်ဆီသို့ လျှောက်လာကာ....
'စောစောစာ သခင်လေးကို တိုက်ခိုက်လိုက်တာ မေ့မိရင်
ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်.... ကျုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူထဲ'
အဘိုးအိုက....

'ကျုပ်က မရကဏင်ဝါး ဝှာယန်ချုံးခွဲ လူယုံတော်ကြီး
ပါ....'

ယန်စန်လန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....
'အခု ခင်ဗျားက ဘာလာလုပ်တာလဲ'
'ကျုပ်သခင်က မောင်ရင့်ကို ဖိတ်ကြားလိုက်လို့ပါ'

'ဘာကိစ္စလဲ'
'မောင်ရင့်နဲ့ ပညာချင်း ဖလှယ်ချင်တဲ့အကြောင်း စာပေး
လိုက်ပါတယ်'

အဘိုးအိုက ပြောရင်း ခါးကြားမှ အနီရောင်ဖိတ်စာ
တစ်ခုကို ယန်စန်လန်အား ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ယန်စန်လန်က ဖိတ်စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သွေးနှင့် ရေး
ထားသော စာများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စာများမှာ....

'ယနေ့ည သန်းခေါင်ယံ ထောင်လန်
သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးတွင် လာခဲ့ပါ။ ကျုပ် ဆက်
ဆက်စောင့်နေမည်။ ကျုပ်တပည့်အတွက် လာ
ရောက်ဖြေရှင်းပါ'

မရကသခင် ဝှာယန်ချုံး

ယန်စန်လန်က စာကိုဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ပြီး....
'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့လှာမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ'

ထို့နောက် အဘိုးအိုနှင့်ချင်စိကွမ်တို့က လဲကျ ဒဏ်ရာရနေ
သော သူများကို ထူမဆွဲခေါ်သွားကြတော့၏။

စင်းပိလိုက ယန်စန်လန်အား....

'ကိုင်း ပြဿနာတော့ စလာပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ မရတာခင်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဖိတ်ကြားလိုက်ပြီ'

ယန်စန်လန်က ဟက်ခနဲရယ်မောကာ....

'ကျုပ်တို့တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာက မိကောင်တွေ လောက်တော့ အလွယ်ကလေးအနိုင်ရမှာပါ။ မိကောင်တာရ မပူပါနဲ့'

'ညကျရင် သွားမယ်ပေါ့'

'သွားမယ်လေ၊ ခင်ဗျားက မလိုက်ဘူးလား'

စင်းပိလုံကရယ်မောရင်း....

'ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထားကြတာပဲ၊ မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နောက်ပြီး အခုကိစ္စက ကျုပ်က အတွက်နဲ့ ဖြစ်ရတာပဲ'

ယန်စန်လန်က အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ကာ....

'ကျုပ်ကလဲ ခြင်္သေ့ အားမာန်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ သမီး အတွက် ဆိုပြီး မိကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်ရတာပါ။ မိကောင်တွေက ရမ်းတားလွန်းလို့ပါ'

စင်းပိလုံက....

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မိကောင်တွေက အတော် ကို တရားလွယ်လွန်းပါတယ်။ ခင်ဗျား တားထားလို့ပေါ့၊ နို့မို့ ဆိုရင် ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုပဲ လက်သံ ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဆုံးမမိမှာပါပဲ'

ယန်စန်လန်က....

'တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာ အေးချမ်းရေး အတွက် ကျုပ်တို့ကဆောင်ရွက်ရတာ တရားပါတယ်။ ကိုင်း ညှိကျရင် ထောင်လန်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးဆီသွားဖို့ အနားယူကြစို့၊ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အခန်းများဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့ဦး'

‘ဝှီး ဝှီး ဝှီး’

‘ဟူး ဟူး ဟူး’

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော်သည်နှင့် လေပြင်းမှာ ပိုမိုကြမ်း
စမ်းစွာ တိုက်ခတ်လာ၏။

‘ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ်’

ရှုတ်တရက် အဝတ်လေတိုးသံများနှင့်အတူ လူရိပ် နှစ်ရိမ်
က ထောင်လန် သံချိုင်းကုန်းကြီးအတွင်းသို့ မီးခိုးငွေ့များ
ထဖွယ် လွင့်မျောကျရောက်လာကြ၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့က ညဉ့်ခရီးသွား ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနက်
များ ဝတ်ဆင်ထားကြသော စင်းပိလုံနှင့် ယန် စန်လန်တို့ပင်
ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က အုတ်ဂူကြီးတစ်ခု ထက်တွင် ရပ်ရင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြေပုံမို့ မို့ မေခက်မောက်များ၊ အုတ်
ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေ၏။

သံချိုင်းလေပြင်းမှာညဉ့်အမှောင်ထဲတွင်မကောင်းဆိုးဝါး
ကောင်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်အလား တွေ့မြင်
ရ၏။

(၂၆)

ညဉ့်နက်လေသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။
ယောင်ကုန်မြို့စွန်ရှိ ထောင်လန်သံချိုင်းကုန်းကြီးမှာ ညဉ့်
အမှောင်ထဲတွင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ၏။

‘ဝေါ’
‘ဂျိမ်း’

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သံချိုင်းကုန်းလှုပ်ကြီးခေါင်
မိုးမှ အသံကြီးများက ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်
အောင် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေ၏။

သံချိုင်းကုန်းကြီးအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှာ လေပြင်း
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လွင့်စဉ် ကျိုးပြတ်ထွက်တော့မည့် အလား
ယိမ်းခါလျက် ရှိနေကြ၏။

ယန်စန်လန်က

'ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ပါလား၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားလိုက်ပြီထင်တယ်'

'ဟား ဟား ဟား'

ရှုတ်တရက် ဇရပ်ခေါင်မိုးထက်မှ ရယ်မောသံကြီး ထွက် ပေါ်လာကာ လူရိပ်သုံးရိပ်က အောက်သို့ထိုးဆင်းလာ၏။

ထောက်ရှိလာသူ သုံးယောက်တို့၏ စင်းပိလုံနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရှိ အုတ်ဂူကြီး၏လုံးထွက်တွင် ရပ်နေလိုက်ကြလေ ဆည်။

သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ သူဌေးသား၊ ချင်စိ စွမ်းနှင့် ဖိတ်စာလာပို့သော အဘိုးအိုဖြစ်၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ အနီရောင် ဝတ်ရုံလွှာကြီးကို မြဲ လှမ်းထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုအဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပလှပြီး အထွင်းအား နက်ရှိုက်မြင့်မားကြောင်း သိသာလှပေ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည်ကား မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးဆိုသူပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သူဌေးသား၊ ချင်စိကွမ်မှာ နားရွက်ပြတ်သွားသဖြင့် အက်ရာ ကို ပတ်တီးစည်းထား၏။

ဝတ်ရုံနီ အဘိုးအိုက ယန်စန်လန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး...

'ငါ့တပည့်ကို နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားအောင် ရက်ရက် စက်စက် တိုက်ခိုက်လိုက်တာ မင်းလား'

ယန်စန်လန်က အေးအေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

'ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို နှမချင်းကိုယ်ချင်းမစာ ကိုယ်ထိလက်ထောက် လိုက်ပြီး စော်ကား နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အတွက် ပညာပေးလိုက်ရတာပဲ'

ဝတ်ရုံနီ အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ...

'ချင်စိကွမ်ဟာ ငါ့တပည့်ပဲ၊ ငါ့တပည့်အတွက် ငါ့မှာ ထာဝန်ရှိတယ်'

ယန်စန်လန်က ဟင့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြက်ရယ်ပြုလိုက် ပြီး...

'ခင်ဗျားတပည့်ဆိုအတွက် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆို ရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တောင်းပန်နိုင်ပါတယ်'

'ဘာကွ' မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ အသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွား ရ၏။

မရုဏလက်ဝါး အဘိုးအိုက ယန်စန်လန်ကို စူးဝါးစွာ
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘မင်းက စကားပြော တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်းပါ
လား။ ငါပြောတခဏ ချင်စိကွမ်ကို ဒဏ်ရာရအောင် ရက်ရက်
စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ မင်းကို ငါက ချင်စိကွမ်ကိုယ်စား
ပြန်ပြီး လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ပြောနေတာကွ’

‘ဪ ခင်ဗျားက ဒါကို ပြောတာကိုး၊ ဧကောင်းပါပြီ
ဗျား၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ချင်လို့ပါလဲ’

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးက အေးစက်ခက်ထန်သော
လေသံဖြင့်...

‘ငါ့တပည့် ခံရသလို မင်း ခံရစေမယ်၊ ငါ့တပည့်စား နား
ရွက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားတယ်၊ မင်းက မျက်လုံးနှစ်လုံး အလျော်
ပေးရမယ်’

‘ဟား ဟား ဟား’
ယန်စန်လန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်
ပါမယ်၊ ကိုင်း ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တိုက်ခိုက်ကြစို့’

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးက အချက်ပြလိုက်ရာ ချင်စိကွမ်
နှင့် လူယုံတော် အဘိုးအိုတို့က တစ်ဘက်သို့ လွှားတက်ကာ
အေးဆေးစွာ ကြည့်နေလိုက်၏။

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံး၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ခက်ထန်တင်းမာလျက် ရှိနေလေ
သည်။

‘ဝှီး ဝှီး ဝှီး’

ရွတ်တရက် ဝှာယန်ချုံးက သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဝေ့
ယမ်းပစ်လိုက်၏။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှ ပြင်းထန်သော လေလုံးကြီးများ ထိုး
ထွက်လာကြကာ လေမုန်တိုင်းကျသည့်အလား ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။

ယန်စန်လန်ကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်းပစ်
လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးရိုက်ချက်က တစ်မုဟုတ်ချင်း
ဖြစ်ပေါ်လာကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန် ခါသွားရ
သည်။

‘ဟား’

‘ဟိုင်း’

‘ဝုန်း’

နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်းထန်သော လက်ဝါးချိုက်ချက်များ ပြင့် စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

လက်ဝါးချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့ကာ အဖြူရောင် အခိုး အငွေ့များ ထောင်ခနဲ ထွက်ပေါ်သွားပြီး ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်း သွားရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အထက်သို့ လွှားတက်ကာ တိုက်ခိုက် လိုက်ကြ၏။

‘ဖြောင်း’
‘ဝုန်း’

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးချင်း ဆုံမိလိုက်မှုကြောင့် နှစ် ယောက်စလုံး နောက်သို့ ကျမ်းပစ်ထွက်သွားကြရ၏။

မရုဏလက်ဝါးသခင်၏ မျက်နှာမှာ အပြာရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာလည်း ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာရ၏။

မရုဏလက်ဝါးသခင်က လက်ဝါး တစ်ဖက်ကို လှန်ကာ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို မှောက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလက်ဝါးမှာ လက်ညှိုးနှင့်သာ အထိုးခံလိုက်ရပါက ဝုန်းခနဲလဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားရမည်မှာ ကျိန်းစေ လှပေတော့၏။

စင်းပိလုံမှာ မရုဏသခင်၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို ကြည့်ကာ အံ့ ဩထိတ်လန့်သွားမိရ၏။

ထိုလက်ဝါးသိုင်းကွက်မျိုးကို သူ့ရော ယန့်စန်လန်ပါ တစ် ဝါမှ မမြင်ဖူးပါချေ။

ရန်သူကို အထင်သေးမိသော မိမိတို့အတွက် မတော်တဆ အကျပ်တွေ့ကာ အသက်ပျောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယန့်စန်လန်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ယန့်စန်လန်၏မျက်နှာမှာ အစိမ်းရောင်အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲနေပြီး လက်ဝါးအစုံမှာလည်း စိမ်းဖန်ဖန် တောက်ပလျက် ရှိနေ၏။

‘ယား’
‘ဟိုင်း’
‘ဝုန်း’

လက်များမှာ ပူးကပ်သွားမိကြရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကြီးမားသော အတွင်းအား ကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

လက်ဝါးများမှာ ဂဟေဆော်သည့်အလား ပူးကပ် နေ ကြသလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း စူးစိုက်ကြည့်နေ မိကြ၏။

မကြာမီ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ငယ်ထိပ်များဆီမှ အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များက ခပ်ပါးပါး ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

ပူးကပ်ထားသော လက်ဝါးပြင်များမှာ နီရဲနေကာ မီးခိုး
ငွေ့များကဲ့သို့ အခိုးအငွေ့များက ထွက်ပေါ်လျက် ရှိနေ
ပေ၏။

‘ဝုန်း’
‘ဝုန်း’

နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခြေထောက်များက ပြင်းထန်သော
အတုင်းအား အရှိန်အဟုန်ကြောင့် အုတ်ဂူကြီးများအတုင်းသို့
ကျဝင်သွားကြ၏။

အုတ်ဂူကြီးများမှာ ကျိုးပဲ့သွားမှုကြောင့် ကျောက်မှုန်
သဲမှုန်များမှာ အထက်သို့ တဝေါ့ဝေါ့ လွင့်ပျံတက်သွားကြ
ရ၏။

အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ နှစ်ယောက်စလုံးက လက်
ဝါးချင်း ပူးကပ်ကာ ငြိမ်သက်နေကြ၏။

‘ဟင်’

ရုတ်တရက် စင်းပိလုံမှာ ယန်စန်လန်ကို ကြည့်ကာ ထိတ်
လန့် ချောက်ချားသွား ရ၏။

အကြောင်းမှာ ယန်စန်လန်၏ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း
သွေးမရှိတော့သလို ဖြူပပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာရပြီး ခန္ဓာကိုယ်စေ့

လက်ဝါးအစုံပါ ဖြူဆွတ်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယပ်လာခဲ့ခြင်း
ကြောင့်ပင်တည်း။

မရကလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးမှာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက်
ရပ်မြဲ ရပ်နေ၏။

မရကလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်
လွှမ်းကာ ခွန်အား ပိုမို ပြည့်ဝလာသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်
ရ၏။

ယန်စန်လန်မှာမူ အချိန်ကြာလေ အခဲ ခြေအနေက ပိုမို ဆိုး
လာလေလေ တော့မြင်နေရ၏။

ယန်စန်လန် ကြည့်ရသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း အတုင်းအား
များ ကုန်ခမ်းသည်ထက် ကုန်ခမ်းလာနေသည်ဟု ထင်မှတ်
ရ၏။

မရကလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပိုမို
စူးရှ တေခက်လက်လာတာ အားနည်း ဖျော့တော့လာသည့်
ယန်စန်လန်ကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်အား ရသယောင်ရှိ၏။

ယန်စန်လန်မှာမူကား ကြိုးတုတ် အချိန်ခံနေရသူ တစ်
ယောက်အလား ရှိနေ၏။

သူက ဝှာယန်ချိုးကို စူးစိုက် ကြည့်နေသော်လည်း သူ
မျက်လုံးများတ မပိဝိုးတဝါး ဖြစ်နေ၏။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ခံပြင်း ဒေါသထွက်မှု၊ မကျေနပ်မှု၊ နာကြည်းမှု အရိပ်အထောင်များက ယှက်သမ်း ထွက်ပေါ်နေ၏။

အချိန်ကြာလာလေ ယန်စန်လန်မှာ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာလေလေပင် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ယန်စန်လန်မှာ နေရာတွင် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ ရပ်နေသော်လည်း ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသည့် ထစ်ယောက်အလား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

‘ယား’
‘ဝန်း’

ရုတ်တရက် စင်းပိလုံက အထက်မှလွှားဆင်းကာ ရွှေသို့လောကြီး အာရုံစိုက်နေသည့် မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ ကျောပြင်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

မရုဏလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုးမှာ စင်းပိလုံ၏ ပြင်းထန်သော ကန်ချက်ကြောင့် လှင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။

‘ဟိတ် ဝိုင်းထား မလွတ်စေနဲ့’
‘လိုက်ကြ လိုက်ကြ’
‘ဝိုင်းထား’

ချက်ချင်းပင် အမှောင်ရိပ်များထဲမှ ဝတ်စုံနက်များက လေတိုက်ခတ်သည့်အလား ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

မရုဏလက်ဝါးသခင်ဝှာယန်ချိုးက လဲကျနေရာမှခုန်ထပြီး ဝတ်စုံနက်များကို အော်ဟစ်အမိန့် ပေးလိုက်၏။

‘မလွတ်စေနဲ့၊ မလွတ်စေနဲ့’

သို့သော် စင်းပိလုံက ထိပ်တန်း ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံးဆာယန်စန်လန်အား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ နေရာမှ လေတိုက်တော်သလို ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

‘လိုက်ကြ လိုက်ကြ’
‘ခွီး ခွီး ခွီး’
‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

လက်နက်ပုန်းများက စင်းပိလုံ၏ နောက်ကျောဖက်သို့ ပြေးဝင်လာကြသော်လည်း စင်းပိလုံ၏ ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာရပ်ကြောင့် လက်နက်ပုန်းများမှာ စင်းပိလုံ၏ ခြေဖျားကိုပင် မမီတော့ပေ။

ဝတ်စုံနက်များက ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့အားများ အသုံးပြုကာ ပြေးလိုက်လာကြသော်လည်း စင်းပိလုံကို အရိပ်အထောင်မျှပင် မှာထွေရတော့ပေ။

စင်းပိလုံမှာ ယန်စန်လန်ကို ပခုံးထက်တွင် ထမ်းထားရင်း မီးခိုးငွေ့တစ်ငွေ့ လေထဲတွင်ပျော်သွားသည့်ပမာ လှင့်ပျော် ပျောက်ကွယ်သွားရလေပြီ။

မရုဏလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုး၊ သူဌေးသား ချင်စိ ကွမ်တို့က ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့် လိုက်ကြ၏။

မရုဏလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုးက တောက်ခေါက်လိုက် ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့်....

'တောက် ဒီကောင်တွေလွတ်သွားတာ နာတာပဲ၊ ဒီကောင် နှစ်ဆောင် ဘယ်မှာ တည်းခိုနေဘယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ် လာ....'

'သိပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်တွေ မြို့လယ်က ရွှေ နဂါး တည်းခိုဆောင်မှာ တည်းခိုနေကြပါတယ်'

'အေး ခုချက်ချင်းပဲ ဒီတည်းခိုဆောင်ကို လိုက်ပြီး ပိုက် စိတ်တိုက် ရှာကြစမ်း၊ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ခေးမဆိုင်းကြနဲ့၊ တွေ့ တာနဲ့ ဝါကို လာပြီး ချက်ချင်းအကြောင်းကြား၊ ကိုင်း သွား ကြသော့'

'ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး' ထို့နောက် သူဌေးသား ချင်စိကွမ် ခေါင်းဆောင်သော ဝတ်စုံနက်များသည် မြို့တွင်းဘက်သို့ ကိုယ်ဖော့အားများသုံး စွာ ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

သူတို့လူစုသည် အစက်အပြောက်များသဖွယ် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြင့် ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားကြ လေတော့၏။

ထိုလူစု ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံးမှာ လည်း ပကတိ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်သွားရလေတော့၏။

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးသည် ခါးတစ်ချက် ဆန့်လိုက် ပြီးနောက် ဝါးခနဲ တစ်ချက် သန်းလိုက်ကာ အုတ်ဂူကြီး တစ်လုံးအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏။

သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး တစ်ခုလုံး လေတိုက်ခတ်သံ တဟူးဟူးမှ အပ အခြား မည်သည့်အသံမှ မကြားရတော့ပေ။

မြူနှင်းတောင်ကုန်း

မြူနှင်းတောင်ကုန်း ထက်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးက မှီ နေ၏။ အိမ်ကလေးအတွင်းတွင် မီးရောင်ကလေးက လှက်လျက် မှီ၏။

အိမ်အတွင်း ခုတင်ထက်တွင် လူတစ်ယောက် လဲလျောင်း
နေကာ ခုတင်ထက်အနီးတွင် လူတစ်ယောက်က ရပ်လျက်ရှိ၏။

ခုတင်ပေါ်မှ လဲလျောင်းနေသူမှာ ယန်စန်လန် ဖြစ်ပြီး
ခုတင်အနီး ရပ်နေသူမှာ စင်းပိလုံပင် ဖြစ်၏။

စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်ကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်လျက်ရှိ
နေ၏။

‘ယန်စန်လန်... ယန်စန်လန်’

စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်ကို တိုးညှင်စွာ ခေါ်လိုက်၏။
ယန်စန်လန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေတာ
တဟင်းဟင်း ညည်းညူလျက်ရှိ၏။

စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်၏ လက်ဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်
စိုးရိမ်ထိပ်လန်သွားရ၏။

‘ဟင်’

ယန်စန်လန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေခဲတုံးပမာ အေးစက်
လာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချက်ချင်းပင် စင်းပိလုံက လက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် အတွင်း
အားထည့်ကာ အပူလှိုင်းဖြင့် ယန်စန်လန်၏ ရင်ဝကို ဖိထိပ်
ပေးလိုက်၏။

အတန်ကြာလျှင် စင်းပိလုံ၏ ငယ်ထိပ်မှ အခိုးအငွေ့များ
ထွက်ပေါ်လာရသလို မျက်နှာတွင် ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကြီး
များ ကျဆင်းလာရ၏။

ယန်စန်လန်၏ ရင်ဝတွင် အပူလှိုင်းတစ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ
ယန်စန်လန်မှာ အင်ခနဲတစ်ချက် ညည်းညူရင်း သတိရလာ
၏...။

သတိရလာသော်လည်း ယန်စန်လန်၏ အခြေအနေမှာ
အားရစရာ မကောင်းလှပေ။

ယန်စန်လန်က မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်ကြည့်
ရင်း....

‘စင်း... စင်းပိလုံ ကျုပ်တို့ ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်ရောက်နေ
တာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ထဲ ရောက်နေကြတာ၊ ဘာမှ
စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး’

‘အား ကျွတ် ကျွတ် ကျုပ် ကျုပ် ခင်ဗျားကို မှာပစ်ခဲ့
ဖယ်၊ ကျုပ်ခားကို နရာသခင်ဆီ ပို့ပေးပါ၊ ကျုပ်နေရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး’

စင်းပိလုံက အကျိုးအတွင်း အိတ်ထဲမှာ ဆေးပုလင်း
တစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ ဆေးရည်များကို ယန်စန်လန် ပါးစပ်
ထဲသို့ လောင်းချပေးလိုက်၏။

ယန့်စန်လန်က ဆေးရည်များ သောက်လိုက်သောအခါ
အနည်ငယ် သက်သာရာရရှိသွား၏။

စင်းပိလုံအ....

‘ယန့်စန်လန် ခင်ဗျားမှာ အတွင်းအား လျော့နည်းသွား
တာပါ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

‘ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် သိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းအားတွေ
တွေ့ အများကြီး လျော့သွားပြီ။ ခင်ဗျား အခုတိုက်လိုက်တဲ့
ဆေးအရွိန်ကုန်ရင် ကျုပ်သေမှာပဲ။ အခုတောင် ကျုပ်အား
စင်းထားရတာ’

‘မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာမှ
မဖြစ်စေရပါဘူး။ မိုးလင်းရင် ခင်ဗျား ကောင်းသွားမှာပါ’

‘မိုးလင်းအထိတောင် ကျုပ် မနေရပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ
ကိုသာ ကူညီပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ခွေခေးနဲ့ ဟောစီဆွဲကြိုးကလေးကို
သာ ဆရာသခင် ဟဲစန်ချိုကိုသာ ပေးလိုက်ပါ’

ပြောရင်းနှင့် ယန့်စန်လန်မှာ ထပြည်းပြည်း မောယိုက်လာ
ရ၏။

မျက်နှာမှာ ဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာကာ ပါးစပ်မှ သွေး
များ အန်ထွက်ကျလာရ၏။

စင်းပိလုံက ယန့်စန်လန်ကို ပေးမ ပွေ့ထူပေးထားလိုက်ရ
သည်။

ယန့်စန်လန်က....

‘မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးရဲ့ လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဟာ
အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သူ ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို
ဆရာသခင်ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ဆရာသခင်ကတော့ ဝှာယန်
ချိုး ဘယ်လိုသိုင်းကွက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာကို သိပါလိမ့်
မယ်’

စင်းပိလုံက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်....

‘ယန့်စန်လန် ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အားငယ်
မနေစမ်းပါနဲ့’

‘ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းအား
တွေ့က အရမ်းကို လျော့နေ....’
‘ဝေါ’

နောက်ဆုံးတွင် ယန့်စန်လန်မှာ စကားကို ဆုံးအောင်ပင်
ပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်မှာ သွေးတစ်ပွက် အန်ထွက်တာ
စင်းပိလုံ လက်ပေါ်မှာပင် အသက်ပျောက်သွားရတော့လေ
သည်။

စင်းပိလုံမှာ ယန်စန်လန်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်များ ကျနေမိ၏။
သူက ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိုတ်ထားမိ၏။

‘တောက်’

သူက တောက်သံပြင်ပြင်း ခေါက်လိုက်မိ၏။ ယန်စန်လန်နှင့် မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးတို့ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ပုံများကို တစ်ကွက်ချင်း ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလာရ၏။

‘ပြောင်း’

‘ဝုန်း’

လက်ဝါးနှစ်ခု ပူးကပ်သွားမိသံကိုပါ ကြားယောင်မိလိုက်ရ၏။ လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်ကာ အတွင်းအားချင်းပြိုင်နေဟန်များကိုပါ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိရ၏။

လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ယန်စန်လန်၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လက်ဝါးချင်း မပူးကပ်မီ မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေကာ လက်ဝါးတစ်ဖက်က မောက်ပြီ၊ လက်ဝါးတစ်ဖက်က လှန်ထားသည်ကိုပါ သွားရောက် သတိရလိုက်မိ၏။

မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကွက်များပင် မရုဏသခင် ဝှာယန်ချိုး၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို မကျော်လွှားမဖောက်ထွင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရ၏။

မိုးကြိုးမုန်တိုင်း လက်ဝါးသိုင်းကွက်သည် မရုဏလက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို မရှုမလှ ရှူးနိမ့်ခဲ့ရလေပြီ။

ယန်စန်လန်က သူ့အသက်နှင့် စင်းပိလုံအသက်ကိုလဲပြီး ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စင်းပိလုံက တည်းခိုဆောင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ မူးပြီး ရမ်းကားမည့် သူငွေသား ချင်စိကွမ်ကို ဟန်တားတိုက်ခိုက်တော့မည့် ဆဲဆဲ ယန်စန်လန် သူ့ကို ဆွဲထားကာ သူ့ကိုယ်စား သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

ယန်စန်လန် ပြောထားခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည် ထိတိရမိလိုက်၏။

‘စင်းပိလုံ’ ခင်ဗျား အသာနေ၊ ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်ဆုံးမလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ခရီးဆက်စရာ ရှိနေတော့ ခင်ဗျား သွားမယ့် ခရီးစဉ် ထိခိုက်သွားမယ်’

ယန်စန်လန်က စင်းပိလုံကို ဆွဲထားရင်း ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများပင် ဖြစ်၏။

စင်းပိလုံက အသက်ကင်းမဲ့နေသည့် ယန်စန်လန်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

'ယန်စန်လန် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုယ်စား အနစ်နာခံသွားခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ။ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေခားနဲ့ ဆွဲကြိုးကို ခင်ဗျားဆရာလက်ထဲ အထောက်ပို့ဆောင်ပေးပါမယ်'

ထို့နောက် စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်၏ အလောင်းကို မြူနှင်းတောင်ကုန်းထက်ရှိ ချယ်ရီပင်ကြီးခြေရင်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ မြုပ်နှံပေးလိုက်၏။

သူက မြေပုံကို ယက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ဂါရဝ ပြုလိုက်ရင်း...

'ယန်စန်လန်၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် သွေးကြေးပြန်ဆပ်ပါမယ်။ မရဏလက်ဝါးဝှာယန်ချုံးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အပြတ်ရှင်းပစ်ပါမယ်'

စင်းပိလုံက မြေပုံရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ကတိပြုစကား ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် ယူဆောင်စရာ ရှိသည်များကို ယူဆောင်ကာ ယန်စန်လန်၏ သရာသခင်ရှိရာ တိမ်မိုးစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

တိမ်မိုးစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ဟဲစန်ချုံက သူ့တပည့် ယန်စန်လန်ကို မိမိနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် နတ်သမီး ချောက်ကမ်းပါးသို့ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ယခု ဟဲစန်ချုံ၏ တပည့် ယန်စန်လန်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရပြီဖြစ်ရာ မိမိက ဟဲစန်ချုံထံသို့ သွားရောက်လျှင် ဟဲစန်ချုံက မိမိကို အထင်အမြင် လွဲမှားပြီး တိုက်ခိုက်ကောင်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ယန်စန်လန်၏ ဆန္ဒအရ မိမိက ရွှေခားနှင့် ဆွဲကြိုးကို ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချုံလက်သို့ သွားရောက်အပ်နှံရမည် ဖြစ်ပေ၏။

ဟဲစန်ချုံက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရပေမည်။ မိမိအနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြရမည် ဖြစ်ပေတော့၏။

တိမ်မိုးစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာ စိကျံနယ်စပ်မှ အလွန် မြင့်မားသော ရေခဲတုံး တောင်တန်းကြီးများထိပ်တွင် လျှိုဝှက်စွာ တည်ရှိနေ၏။

တိမ်မိုးစွန် သိုင်းကျောင်းတော်သို့ ဦးတည်ကာ စင်းပိလုံမှာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့၏။

ကြေးစည်သံ၊ ကျောက်ခေါင်းလောင်းသံကြီးများက သာ
ယာစွာ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

တိမ်မှိုစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာလည်း ဖြူဖွေးသော
နှင်းရေခဲများက ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိ၏။

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

တိမ်မှိုစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှ ထိုးနှက်လိုက်သော
ကျောက်ခေါင်းလောင်းသံများက ရေခဲတောင်တန်းကြီးများ
တစ်ဝိုက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားနေကြ၏။

တိမ်မှိုစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီး၏ ခန်းမဆောင်ကြီး
အတွင်း ဘုန်းတော်ကြီးများက ဣန္ဒြေရစွာ ဆိုင်လျက် ရှိနေ
ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဟဲစန်ချို၏ ဖြူဖွေးသော
မျက်ခုံးမွှေးရှည်ကြီးများက ပါးပြင်နှစ်ဖက်သို့တိုင် ရှည်လျား
စွာ ကျဆင်းနေကြ၏။

မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးမှာ ရင်ပတ်အထိ ကျဆင်းနေကာ ဆွတ်
ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိ၏။

မိုးဆင်းပန်းစာစေ

(၂၇)

တိမ်မှိုစွန် သိုင်းကျောင်းတော်။

ရေခဲဖုံးတောင်တန်းကြီးများ အလယ်ရှိ အမြင့်ဆုံး တောင်
ထိပ်တွင် တည်ရှိနေသော သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပေ
တော့၏။

ရေခဲထောင်ကြီး၏ တောင်ခါးပန်းတွင် အဆောက်အအုံ
ကြီးကို အဆင့်ဆင့် တည်ဆောက်ထား၏။

တိမ်မှိုစွန် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာ အလွန်ပင် ကြီး
ကျယ် ခမ်းနားလှပေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ရှိနေ
သော သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။

မိုးဆင်းပန်းစာစေ

ဘုန်းတော်ကြီး ယဲစန်ချို၏အသက် မည်မျှရှိပြီကို ခန့်မှန်း မရနိုင်ပါချေ။ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း မီးအိမ်ကြီးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မီးအိမ်ကြီးများနှင့် မီးပိုကြီးများကို တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး ထွန်းညှိထားရ၏။

အကြောင်းမှာ ရေခဲတောင်ထိပ်တွင် နေရောင်လုံးဝမရှိဘဲ နှင်းများက အမြဲကျနေကာ အအေးခတ်ကာ လွှမ်းခြုံ ထား သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ခန်းမဆောင်ကြီးထိပ်တွင် ကြီးမားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကြီးတစ်ဆူနှင့်အတူ ရုပ်ပွားတော်များစွာက ပုလ္လင်ကြီးများ နှင့် ရှိနေ၏။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးများကို ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီး များ အမွှေးနံ့သာများဖြင့် ပူဇော်ထား၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ယဲ စန်ချို၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘုန်းတော် ကြီးများနှင့် သိုင်းသမားများက စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ထိုင်လျက် ရှိနေကြ၏။

ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက် အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ၏။

ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးများမှ တဖျပ်ဖျပ် မြည်သံများ ကသာ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ယဲစန်ချိုက....
'ယန်စန်လန်သွားတာ အတော်ကြာပြီ၊ ခုအချိန်အထိ ဘာ သံမှ မကြားရဘူး၊ ပြန်လာဖို့ကောင်းပြီ'

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကဲမုက....
'ယန်စန်လန်ဟာ လမ်းခရီးတစ်နေရာမှတစ်နေရာ ကြန့်ကြာနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား'

ယဲစန်ချိုက....
'ယန်စန်လန်အတွက် ကျုပ် စိတ်မအေးဘူး၊ သူသာ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်အတွက် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ'

ယင်းအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝင် ရောက်လာကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ သတိလစ်မေ့ မျောနေ လူရွယ်တစ်ယောက် ပါရှိလာ၏။

လူရွယ်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားကာ သန့်ပြန့် သော ရုပ်ရည်ရှိ၏။

လူရွယ်သည် ရေခဲတောင်ထိပ်သို့ တက်လာရင်း ပြင်းထန် သော အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ၊ မေ့မျောသတိလစ်သွား ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယဲစန်ချုံကို အရိုအသေပြုလိုက်ကြပြီး....

‘မှန်လှပါ ရေခဲတောင် ခါးပန်းမှာ ဧီလူငယ်ဟာ လဲကျမေ့ မျောနေတာတွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ ဘုရား’

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးများက လူရွယ်ထံမှ ရသည့်ပစ္စည်းများကို ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ယဲစန်ချုံကို ပေးအပ်လိုက်ကြသည်။

ခရီးသွား အိတ်ထဲမှ ဓားတစ်လက်နှင့် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို တွေ့လိုက်သောအခါ ယဲစန်ချုံမှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ပွင့်စက်သွား၏။

‘ဟင်’

မှန်သေသည်။ ဓားမှာ ယန်စန်လန်၏ ရွှေထောင်ဓားဖြစ်ပြီး ဆွဲကြိုးမှာလည်း ယန်စန် လန်၏ ဆွဲကြိုးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယန်စန်လန်၏ ရွှေထောင်ဓားနှင့် ဆွဲကြိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ခန်းမဆောင်ထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သိုင်းသမားများအားလုံးမှာ အဘူးပင် အံ့အားသင့်သွားကြရ၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

ဘုန်းတော်ကြီး ယဲစန်ချုံက မေ့ မျောနေသော လူရွယ်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

‘သူ့ကို အမြန်ဆုံး သတိရအောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါ’

ချက်ချင်းပင် ဘုန်းတော်ကြီးများက မေ့ မျောနေသော လူရွယ်ကို မီးလင်းဖိုကြီးအနီးသို့ မရွေ့သွားကာ ပူနွေးလာအောင် ပြုစုပေးလိုက်၏။

မီးလင်းဖိုကြီးမှ အပူရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အပြုအစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူရွယ်မှာ ခကြာမီ ပြန်လည်သတိရလာ၏။

လူရွယ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့လည်း ဆေးရည်များ လောင်းထည့်ပေးလိုက်၏။ လူရွယ်က ပြန်လည် သတိရရချင်းပင် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဂါရဝပြုလိုက်တာ....

‘တပည့်တော် အခု ဘယ်ထောက်နေတာပါလဲ ဘုရား’

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက....

‘ဒကာလေး အခု ကျုပ်တို့ တိမ်မိုးစွန် ကျောင်းတော်မှာ ထောက်နေတာပါ။ ကိုင်း ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံလိုက်ပါဦး’

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးများက လူရွယ်ကို ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးများရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟဲစန်ချုပ်ကို လူရွယ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’
လူရွယ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟဲစန်ချုပ်ကို အချိအသေ ပြုလိုက်ကာ...

‘ကျွန်တော်က စင်းပိလုံပါ၊ ရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန်ရဲ့ တပည့်ပါပဲ’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိကြရ၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း ဖြစ်သွားကြရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချုပ်က မျက်မှောင်ကြတိလိုက်ပြီး....

‘မင်းနဲ့ ယန်စန်လန်တို့ နတ်သမီးချောက်ကမ်းပါးမှာ တိုက်ခိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ငါ့တပည့် ယန်စန်လန် ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါ သူ့ ဓားနဲ့ ဆွဲကြိုးမဟုတ်လား’

စင်းပိလုံက တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်....

‘ယန်စန်လန်လေးသွားရရှာပါပြီ’

‘ဟင် ဟာ’

‘ဟယ် အို’

ဟဲစန်ချုပ်နှင့်သက္က သိုင်းသမားများမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်ကုန်ကြရ၏။ ဟဲစန်ချုပ်က စင်းပိလုံကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း....

‘သူက မင်းနဲ့တိုက်ခိုက်ပြီး သေဆုံးသွားရတာလား၊ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေဆုံးရတာလဲ’

‘သူက ကျွန်တော်နဲ့တိုက်ခိုက်ပြီး သေဆုံးသွားရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မရဏလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုးရဲလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရတာပါ’

‘ဟင် မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးပါပဲ’

ထို့နောက် စင်းပိလုံက ယန်စန်လန်နှင့်သူ နတ်သမီးချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပုံ၊ နက်ရှိုင်းသော

ချောက်ထဲ နှစ်ယောက်စလုံး ကျသွားကြပုံ၊ မှူးကြိုးမုန်တိုင်း
လက်ဝါးသိုင်းကျမ်းနှင့် ရတနာများရရှိခဲ့ပုံ၊ ယောင်ကုန်မြို့
တွင် သူဌေးသားချစ်စိကွမ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ၊ နောက်ဆုံး မရဏ
လက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုးနှင့်ယန်စန်လန်တို့ ထိုက်ခိုက်ကြပုံ
များကို အစအဆုံး ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

အထူးသဖြင့် ယန်စန်လန်နှင့် မရဏလက်ဝါးဝှာယန်ချိုးတို့
လက်ဝါးသိုင်းကွက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က မြင်ကွင်းများကို ပြော
ပြလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟဲ့စန်ချုံက စကားများအဆုံးတွင် သက်
ပြင်း ရှိုက်လိုက်ရင်း...

'အင်း ဒါဟာ အတွင်းအားစုတ် သိုင်းကွက်ပဲ'
'ဟာ'
'ဟင်'

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့အား
သင့်သွားကြရ၏။ စင်းပိလုံမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတော့
ကား...

'အတွင်းအားစုတ်သိုင်း ဟုတ်လား ဘုရား'
စင်းပိလုံက တအံ့တဩမေးလိုက်မိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး
စန်ချုံက...

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ အတွင်းအားစုတ်သိုင်းပဲ၊ ဒီသိုင်းကွက်
ကို အသုံးပြုရင် တစ်ဖက်လူရဲ့ အတွင်းအားတွေဟာ အတား
အဆီး မရှိ တစ်ဖက်လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စီးဝင်သွားတတ်
တယ်၊ ဒါကြောင့် ယန်စန်လန်ဟာ မဂ္ဂမလှသေဆုံးခဲ့ရတာပဲ၊
ဒီအတွင်းအားစုတ်သိုင်းဟာ အင်မတန်မှ ရက်စက် ပြင်းထန်တဲ့
အတွက် ယန်စန်လန်ကိုတောင် ငါက သင်ကြားမပေးလိုက်
မိဘူး၊ ဒီလက်ဝါးသိုင်းကွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တောင် မပြောမိ
လိုက်ဘူး၊ ယန်စန်လန်ဟာ နောက်ဆုံးတော့ အသေဆိုးနဲ့
သေခဲ့ရတာပဲ'

စင်းပိလုံက...

'ယန်စန်လန်ဟာ တပည့်တော်ကို သူ့ရဲ့ရွှေခားနဲ့ ဆွဲကြိုး
ကို အရှင်ဘုရားထံမှာ ပေးအပ်ခိုင်းလိုက်လို့ တပည့်တော် လာ
ပေးရတာပါ၊ တောင်ထိပ်ရောက်ကာနီးမှ အင်မတန် အေးတဲ့
အအေးမုန်တိုင်းနဲ့ တွေ့ဆုံရပြီး တပည့်တော်မေ့ မျောသွားရ
တာပါ ဘုရား'

ဟဲ့စန်ချုံက...

'မင်းရဲ့အရာရသေ့ကြီး ကြင်လိုဟန်တစ်ယောက် နေထိုင်
ကောင်းရဲ့လား'

၂၇၀ * မောင်နှမ်းဆွေ

'မုန်လှပါ ဆရာသခင်ရသေ့ကြီး နေထိုင်ကောင်းပါတယ် ဘုရား

ဟဲစန်ချုံက စင်းပိလုံကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါ အတွင်းအားစုတ် လက်ဝါးသိုင်းကွက် သင်ကြားပေးလိုက်မယ်၊ မရဏလက်ဝါး ဝှားယန်ချုံက အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကိုအသုံးပြုရင် အဲဒီ လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို ဆန့် ဖျင်ဖက်ချေဖျက်တဲ့နည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီနည်းပါ သင်ကြားမှု ဖြစ်မယ်၊ ဒီနည်းက ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်တယ်၊ သူ့အတွင်းအားက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာတင် ပြောင်းပြန်လှည့်ပတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်'

စင်းပိလုံက ဟဲစန်ချုံကို ဂါရုတ်ပြုလိုက်ပြီး

'မုန်လှပါ တပည့်တော် ယန်စန်လန်နဲ့ သွေးသောက် နှစ်ကို ဖွဲ့ထားခဲ့တာပါ ဘုရား၊ ယန်စန်လန်အတွက် တပည့်တော် မရဏလက်ဝါးဝှားယန်ချုံကို တိုက်ခိုက် သတ်သင်ပါစေ၊ တပည့်တော်ကို ဒီအတွင်းအားစုတ် လက်ဝါးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်နည်းကို သင်ကြားပေးတော်မူပါ'

ဟဲစန်ချုံက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း

'အင်း၊ ဒုစရိုက်သမားတွေချေမှုန်းဖို့နဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးအတွက် ဒီရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့

သိုင်းကွက်ကို သင်ကြားပေးရတော့မှာပေါ့လေ၊ မိမိတွေတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါဦး၊ မနက် စေတော့ ကျမှ သင်ကြားပေးမယ်'

'ကောင်းပါပြီ ဘုရား'

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် မြေအောက် နန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခု အတွင်း စင်းပိလုံကို ဘုန်းတော်ကြီး ဟဲစန်ချုံက အတွင်းအားစုတ် လက်ဝါးသိုင်းကွက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ချေဖျက်နည်းများကို သင်ကြားပေးလိုက်၏။

'ဝုန်း'

'ဖြောင်း'

ဟဲစန်ချုံ၏ လက်ဝါးနှင့် စင်းပိလုံ၏ လက်ဝါးတို့ ပူးပေါင်းသွားမိကြ၏။

ဟဲစန်ချုံက....

သို့ ထောင်ထားပြီး

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးက သူ့လက်ဝါးတစ်ဘက်
ကို မှောက်ပြီး တစ်ဘက် လှန်ထားတယ် မဟုတ်လား ဒါဟာ
အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးရဲ့ ပဏာမခြေလှမ်းပဲ။ လက်ဝါးတစ်
ဖက်ကလေးတွေကို စုတ်ယူပြီး လက်ဝါးတစ်ဖက်က စီးဝင်လာ
တဲ့ အားတွေကို ထိန်းထားတာပဲ။ ဒီလက်ဝါး သိုင်းကွက်ကို
လေ့ကျင့်ဖို့အတွက် ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ စိတ်တည့်
ငြိမ်မှုပဲ ကိုင်း စိတ်တည့်ငြိမ်ဖို့အတွင်းစတင်လေ့ကျင့်ရမယ်

ယဲစန်ချုံက ပြောရင်း လက်ဝါးချင်း ပြန်ခွာလိုက်၏။
ထို့နောက် မြက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် စင်းပိလုံကို တင်ပျဉ်
ခွေ ထိုင်လိုက်စေ၏။

ခါးကို မတ်မတ်ထားကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို လှန်ကာ
ပေါင်းနှစ်ဘက်တွင် တင်ထားလိုက်စေ၏။

ခြေဖဝါး နှစ်ဖက်ကိုလည်း လှန်ထားလိုက်စေ၏။ တိုသို့
လေ့ကျင့်ပြီး တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် စင်းပိလုံ၏ ငယ်ထိပ်၊
လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးများမှ အခိုးအငွေ့များက တထောင်း
ထောင်း ထွက်ပေါ်လာရ၏။

ထိုအခါ ကျင့်ခန်းကို သုံးရက်မျှကြာ လေ့ကျင့်ပြီးနောက်
ယဲစန်ချုံတွင်းအားပါမက စိတ်တည့်ငြိမ်မှုပါ ရရှိလာ

‘ဆင်း၊ ဒု၊
ရေး၊ ရပ်ရွာခ မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ယဲစန်ချုံ အခန်းကြီး
တစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုအခန်းကြီး အတွင်းတွင် သိုင်းဟန်ပြနေသော ကျောက်
ရုပ်ကြီးများ ရှိနေ၏။

ယဲစန်ချုံက ကျောက်ရုပ်ကြီးများကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

‘မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုဘက် ကျောက်ရုပ်ရဲ့ လက်
ဟန်တွေဟာ မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးရဲ့ လက်ဝါးသိုင်း
ကွက်မျိုး မဟုတ်လား’

မှန်ပေသည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်က လှန်ကာ တစ်ဘက်
ထဲ မှောက်ထား၏။

ယဲစန်ချုံက....

‘ဒါဟာ အတွင်းစုလက်ဝါးရဲ့ ပဏာမခြေလှမ်းပဲ။ ဘယ်
လက်က လေ့ကိုစုတ်ပြီး၊ ညာဘက်လက်ဝါးက စီးဝင်လာတဲ့
အပူလှိုင်းကို ထိန်းထားတာပဲ။ ဟောဟိုဘက်က ကျောက်ရုပ်ရဲ့
လက်ဝါးဟန်တွေကို ကြည့်လိုက်ဦး’

စင်းပိလုံက ကြည့်လိုက်ရာ ထိုကျောက်ရုပ်၏ လက်ဝါး
တစ်ဘက်မှာ လက်သုံးချောင်းသာ အပေါ်သို့ ထောင်ထားပြီး

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လက်ဝါးတစ်ဘက်က လက်လေးချောင်း ထောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဒါဟာ ချေဖျက်နည်းပဲ’

ဟဲစန်ချုံက ပြောလိုက်၏။

‘သူ့မှာ ဆန်ကျင်ဘက်နည်း ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ငါ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြသပေးလိုက်မယ်’

ဟဲစန်ချုံက ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပူးကပ်ကာ ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

လက်ဝါးတစ်ဘက်က ရင်ဝဲဆီသို့ ဦးတည်နေပြီး လက်ဝါး တစ်ဘက်က ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဦးတည်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဟဲစန်ချုံက ဆန် ကျင်ဘက် ချေဖျက်နည်းကို ပြသရင်း....

‘မိနောက်ဆုံးနည်းကတော့ အသက်ချင်းလဲပြီး တိုက်ခိုက် နည်းပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ဟာကွက်တွေရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရန် သူကို ထိရောက်စေတယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရန်သူဟာ ကိစ္စ ပြတ်သွားမှာပဲ။ ကိုင်း ဟောဒီနောက်ဆုံးနည်းကို အသေအချာ လေ့ကျင့်ယူသွားပေတော့။ ဒီနည်းဟာ မရဏလက်ဝါး ဝှာယန် ချုံးရွဲအတွင်းအားတွေကိုတစ်စစဖြစ်သွားအောင်ချေမှုန်းတိုက် ခိုက်သုတ်သင်မယ့် နည်းစနစ်ကောင်းပဲ’

‘ဟား’

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟဲစန်ချုံက မာန်သွင်းကာ ကျောက်ရုပ် ကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များဆီသို့ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဝေ့ ယမ်းကာ အရေးကြီးသော နေရာများ ပြသပေးလိုက်၏။

‘ထောက် ထောက် ထောက်’

ဟဲစန်ချုံက ကျောက်ရုပ်များ၏ ခန္ဓာကိုယ် နေရာအနှံ့ အပြားကို လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်ဖြင့် ထောက်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဝဲယာခွဲကာ ကျောက်ရုပ်၏ ရင်ဝဲနေရာ တစ်ခုတည်းမှာပင် ပူဂိုက်ပြလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ကျောက်ရုပ်ကြီးမှာ အစိပ်စိပ်အမှာမှာ ကွဲကြေကာ လွင့်စဉ် ထွက်သွားရ၏။

စင်းပိလုံမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟဲစန်ချုံ၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက် များကို ကြည့်ကာ ထိတ်တုန်ခါးကလေး ချောက်ချား တုန်လှုပ် သွားရ၏။

ဟဲစန်ချုံက လက်ဝါးကို ပြန်ရှုပ်လိုက်ပြီး....

‘ငါ့တပည့် ယန်စန်လန်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ မေ့က်ကောင် မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးကို ဝင်းက ဒီလက်

ဝါးရိုက်ချက်နဲ့ပဲ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပေတော့၊ ကိုင်း ငါပြသလို စမ်းပြီး ရိုက်ကြည့်စမ်း'

စင်းပိလုံက ဟဲစန်ချုံ ပြသသည့်အတိုင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဝဲယာခွဲကာ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးကာ တစ်နေရာတည်း ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

'ဖြောင်း'

ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်မှာ ကျောက်မှုန်များ လွင့်ပုံကာ ရင်ဝတွင် လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

ဟဲစန်ချုံက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း....

'အင်း မင်းရဲ့ အတွင်းအားက တကယ်ကို ကြီးမား ပြင်းထန်ပါပေတယ်၊ နောက်ထပ် လေးငါးရက်လောက် လေ့ကျင့်လိုက်ရင် မင်းဟာ မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံကို ကောင်းထောင်းကြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါပြီ၊ မင်းတို့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မှူးကြီးမုန်တိုင်း လက်ဝါးရိုက်ချက်ဟာ အစွမ်းမထက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အစွမ်းထက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုတ်ယုတ်မာမာ ကလိန်ကျပြီး ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ တွေ့တော့ ပညာစစ် ပညာမှန်သမားက ခံရတာပေါ့၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ ယန်စန်လန်က ဝှာယန်ချုံကို မှန်မှန်ကန်ကန် နည်းလမ်းတကျ တိုက်ခိုက်ပေမယ့်

ဝှာယန်ချုံက ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ တဲ့ နည်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ အခါမှာ ယန်စန်လန် ချုံသွားရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ကို ဒီအတွင်းအားစုပ်လက်ဝါးရဲ့ ပြောင်းပြန် သိုင်းကွက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း သူ့အတတ် သူစူးပြီး ဒုက္ခ ဖောက်သွားရလိမ့်မယ်'

ထို နောက် ဟဲစန်ချုံက စင်းပိလုံ အား အတွင်းအားစုပ်လက်ဝါးသိုင်းကွက်နှင့် အတွင်းအားစုပ်ပြောင်းပြန်သိုင်းကွက်များကို လေ့ကျင့်စေလိုက်၏။

ဟဲစန်ချုံက ပြသပေးရင်းလိုက်မှ....

'စင်းပိလုံ'၊ မင်းသတိထားရမှသာက မရုဏလက်ဝါးဝှာယန်ချုံရဲ့ လက်ဝါးနဲ့ မင်းလက်ဝါး ပူးကပ်သွားမိတဲ့အခါမှာ သူ့၏ အတွင်းအားစုပ် လက်ဝါးနဲ့ တိုက်ခိုက်လာရင် ပထမဆုံး မင်းက အလျော့ပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒီအခါမှာ သူက အနိုင်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ ရှိသမျှ အတွင်းအား စုစည်းထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မင်း၏ ဆန့်ကျင်ဖက်နည်းကို သုံးလိုက်ပါ၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းအားတွေက အလိုအလျောက် ကုန်ဆုံးသွားရလိမ့်မယ်'

စင်းပိလုံကလည်း ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ဟဲစန်ချုံသင်ကြား ပြသပေးသည့်အတိုင်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်လိုက်၏။

တိမ်မှူးစွန်သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာ အမြဲတမ်းနှင်းများဖူးလှမ်းနေလေ့ ရှိပြီး ရာသီဥတု ဆိုးဝါးခြင်းနှင့် အမြဲကြုံတွေ့နေရသော သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

ရိက္ခာများကို တစ်နှစ်စာ၊ နှစ်နှစ်စာ ကြိုတင် စုဆောင်း ထားရတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ရေခဲမြစ်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ကာ ကျောင်း တော်တော်လည်တွင် ရေများ ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ရှိပြီး သွားလာရ အလွန်ခက်ခဲလှပေ၏။

စင်းပိလုံ ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပင် ရေခဲများ အရေ ပျော်ကာ ရေခဲမြစ်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

ကျောင်းတော် ခြေရင်းတွင် ရေခဲမြစ်ကြီးများက တဝေါ ဝေါ စီးဆင်းနေကြ၏။

ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေသည့် ရေကြောင့် မည်သူမျှ သွား နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

အနည်းဆုံးရက် သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာမြင့်သည်ဖြစ်ပေ၏။

ရာသီဥတုမှာ အထူး ဆိုးရွားနေသောကြောင့် ကျောင်း တော်တံခါးမကြီးများ အားလုံးကိုပင် ပိတ်ထားကြရ၏။

ထို့ကြောင့် စင်းပိလုံမှာ တောင်အောက် ပြန်ဆင်းရန် မစဉ်းစားတော့ဘဲ မြေအောက်ခန်းမကြီး အတွင်းတွင်သာ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေမိလေ တော့၏။

အချိန်ရတိုင်း ယဲစန်ချုံက အနီးမှ စောင့်ရှောက်ပေးလေ့ ရှိ၏။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအချိန်တွင် စင်းပိလုံမှာ အတွင်းအားစုပီ သိုင်းကွက်နှင့် ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ဖက် လက်ဝါးပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ရရှိသွားရလေ တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရေခဲမြစ်ကြီးများ၏ စီးဆင်းနေမှုများမှာ လည်း ရပ်တန့် သွားကာ ရာသီဥတုမှာ ပုံမှန် အခြေအနေသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွား၏။

နှင်းမှုန်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေသည်မှအပ မြင်း ထန်သော ရာသီဥတုဆိုးများ မရှိတော့ပါချေ။

ကြည့်လေရာရာတွင် နှင်းမှုန်များက ဖုံးလွှမ်းနေကာ နှင်း ပင်လယ်ကြီးများသာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေပေတော့လေ သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ယဲစန်ချုံက စင်းပိလုံအား...

‘ကိုင်း ဒီနေ့တော့ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်တယ်၊ တောင် အောက်ရောက်တဲ့အထိ ကျောင်းတော်က လမ်းပြကြီးများက မင်းကို လိုက်ပို့ ပေးကြလိမ့်မယ် သွားပေတော့’

‘ကောင်းပါပြီ ဘုရား’
စင်းပိလုံက ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ယဲစန်ချုံအား လက်
ဆုပ်ချီ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် ယဲစန်ချုံက လမ်းပြဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို
ခေါ်ကာ စင်းပိလုံအား တောင်အောက် ရောက်သည်အထိ
လိုက်လံပို့ဆောင်ခိုင်းလိုက်၏။

လမ်းပြဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးနှင့် စင်းပိလုံတို့သည် တောင်
အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

‘နကာလေး လာ’
လမ်းပြဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးက စင်းပိလုံအား လက်
တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီဆွဲကာ ပြေးဆင်းသွားကြ၏။

‘ဝှီး ဝှီး ဝှီး’
‘ဟူး ဟူး ဟူး’

စင်းပိလုံမှာ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘဲ နားထဲတွင် လေတိုးသံ
များသာ ကြားနေရ၏။

မကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး၏ ရယ်မောသံများ ကြား
လိုက်ရပြီး မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ တောင်အောက်
ပြန်ရောက်နေပြီကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိရ
သည်။

လမ်းပြဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးမှာ အလွန်အစွမ်းထက်သော
ဘုန်းတော်ကြီးများ ဖြစ်နေကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများက စင်းပိလုံကို နှုတ်ဆက်ကာ တောင်
ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရောက်သွားကြ၏။

စင်းပိလုံကလည်း ယောင်ကုန်မြို့သို့ အမြန်ဆုံး ခရီးထွက်
လာခဲ့လေတော့၏။

ဆိုင်ရှင်က ပြောရင်း စင်းပိလုံအတွက် အရက်နှင့် ဟင်းပွဲ
များ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် စင်းပိလုံက ဆိုင်ရှင်အား ခေါ်လိုက်ကာ....
'ဟိုသူဌေးသား ချင်စိကွမ် ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ကို လာသေးသ
လား'

'လာသေးတယ်၊ ဟိုတလောက မူးပြီး ဆိုင်မှာ လာရမ်း
သွားသေးတယ်၊ ငွေလဲ ပေးလိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်ဆိုင်လဲ အတော်
ပျက်စီးသွားတယ်'

စင်းပိလုံမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရကာ ...
'မိကောင် တော်တော် သောင်းကျန်းနေပါလား'
'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူဌေးသား ချင်စိကွမ်ကတော့
သူ့ဆရာအားကိုးနဲ့ ကျုပ်တို့မြို့မှာ ထပ်ရာစိုင်းနေတာပါပဲ'
'သူ့ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ၊ မရဏလက်ဝါး
ဝှာယန်ချိုးကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးကို ဘယ်သူမှ
မယှဉ်နိုင်တော့ အားလုံးက ကြောက်နေရတာပါပဲ'
'မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးက ဘယ်မှာနေတာလဲ'
'သူ ဘယ်မှာနေဘယ်ဆိုတာကိုတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးသား ချင်စိကွမ်ကတော့ သူ့ဆရာ
ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သိပါလိမ့်မယ်'

(၂၀)

စင်းပိလုံ ယောင်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သူက ခန္ဓ
နဂါးတည်းခိုဆောင်သို့ပင် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။
ဆိုင်ရှင်က သူ့ကိုမြင်လျှင် အံ့ဩခမ်းသာ သွားရကာ....
'ဟာ ဆရာလေးပါလား၊ ကြွပါခင်ဗျာ ကြွပါ၊ ဆရာလေး
ဒီမှာ တည်းမှာလား၊ အခု ဘာများ သုံးဆောင်မလဲ'

စင်းပိလုံက စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း....
'ကျုပ်အတွက် အရက်နဲ့ ဟင်းနှစ်ပွဲလောက် စီစဉ်ပေးပါ၊
အခန်းကောင်းကောင်းတစ်ခန်းလဲ လိုချင်တယ်'
'ရပါတယ်ဗျာ ရပါတယ်၊ အားလုံး ဆရာလေးစိတ်ကြိုက်
ဖြစ်ရပါစေမယ်'

စင်းပိလုံက အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ....

'အခု ကျုပ်လာခဲ့တာဟာ ချင်စိကွမ်နဲ့ သူ့ ဆရာကို ချေမှုန်း သိတ်သင်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့မြို့မှာ ဒုစရိုက် မှုတွေ၊ မတရားမှုတွေ ထပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး'

ထိုင်ရှင်မှာ မျက်နှာဝင်းလက်သွားရတာ...

'ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာလေးရယ်၊ ဖီကောင်တွေရှိနေ သရွေ့တော့ ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နှိပ်စက် ညှဉ်း ပန်းတာတွေ ခုနေရသော့မှပဲ။ သူတို့မရှိရင် ကျွန်တော်တို့မြို့ အလေးဟာ အေးချမ်းသာယာလာမှာပဲ ခင်ဗျာ'

စင်းပိလုံက....

'စိတ်ချပါ။ ဗီလူရမ်းကားတွေကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ချေမှုန်းသုတ်သင်ပေးပါမယ်'

ညမှူးချုပ်သည်နှင့် စင်းပိလုံသည် ညခရီးသွား ကိုယ်ကျပ် ဝတ်စုံနက်ကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့လေ သည်။

သူထွက်ခွာလာခဲ့သောနေရာမှာ သူဌေးသား ချင်စိကွမ်၏ အိမ်သို့ပင်ပြန်၏။

သူဌေးသား ချင်စိကွမ်၏ စံအိမ်ကြီးမှာ ယောင်ကုန်မြို့၏ မြောက်ဖျားတွင်တည်ရှိနေ၏။

စံအိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းအတွင်းတည် ရှိနေ၏။

ခြံဝင်းအဝတွင် အစောင့်များစောင့်ကြပ်လျက်ရှိနေကြလေ သည်။

'ဝှစ်'

'ဟူး'

စင်းပိလုံက ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခြံဝင်းတံတိုင်းကို ခုန်ဖျံ ဖြတ်ကျော်လိုက်ရာ ခြံဝင်းကြီး အတွင်းသို့ ပျံလွှားငှက် တစ် ကောင် အလားထိုးဆင်းကျရောက်လာခဲ့၏။

စံအိမ်ကြီးအတွင်း မီးရောင်များ လင်းလက်နေလည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရ၏။

သူက စံအိမ်ကြီးနံဘေးသို့ပြေးကပ်ကာ အတွင်းသို့ ကြည့် လိုက်၏။

ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း သူဌေးသားချင်စိကွမ်နှင့်အပညွှိ များ အရက်သောက်စား ပျော်ပါးနေသည်ကို တွေ့လိုရလေ သည်။

သူဌေးသား ချင်စိကွမ်က တပည့်များအား....

'ဟား ဟား ဟား ဟိုတစ်ခါ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ တိုက် ခိုက်တာကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဆရာသခင်ရှဲ့လက် ဝါးချက်ကြောင့် ယန့်စန်လန်ဆိုတဲ့ကောင် တစ်ခါတည်းကိုကိစ္စ ချောသွားတာပဲ'

တပည့် တစ်ယောက်က....

'ယန့်စန်လန်ဆိုတဲ့ကောင်က သေပျံ့မလား ဆရာ၊ သူ မိတ်ဆွေ စင်းပိလု ဆိုတဲ့ကောင်က ကယ်သွားတာပဲ'

ချင်စိကွမ်က ရယ်မောရင်း...

'ဒီကောင်သေမှာပေါ့၊ ငါ့ဆရာရှဲ့လက်ဝါးချက်ကို မခဲ နိုင်ပါဘူး'

တပည့်တစ်ယောက်က...

'စင်းပိလုဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ထိပ်တန်း သိုင်းသမား တစ် ယောက်ပါ၊ သူ့ မိတ်ဆွေအတွက် သွေးကြေး လာဆပ်နိုင် တယ်....'

'ချင်စိကွမ်က အရက်မော့သောက်လိုက်ရင်....

'ပိလုစင်းဆိုတဲ့ကောင်လာရင် သူ့ သေတုန်း သူ့တူးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီကောင်လာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ချေမှုန်းပစ် နေမယ်....'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်လရရင် ဆရာ့လက်ချက်နဲ့ ကျိန်းသေ အသက်ပျောက်မှာပဲ'

တပည့်များက ချင်စိကွမ်ကို မြှောက်ပင့်ပြောလိုက်ကြလေ ဆိုသည်။

ချင်စိကွမ်မှာ တပည့်များ၏ မြှောက်ပင့်စကားများကြောင့် အတော်ကလေး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားရ၏။

စင်းပိလုက စံအိမ်အနောက်ဖက်မှလှည့်ပတ်ကာ အနောက် ဖက် အဆောင်များကို မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် စံအိမ်ဝရန်တာထက်သို့လှည့်လာတက်ကာ အပေါ် ထပ် အခန်းများကိုပင် မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။

'ဟာ မီး မီး'

'မီးတွေလောင်နေပြီ'

စံအိမ်ကျားတစ်ခုလုံး မပျော်လင့်ဘဲ မီးများလောင်ကျွမ်း လာသဖြင့် သိုင်းသမားများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားရ၏။ လေ ပြင်းတိုက်ခတ်နေသဖြင့် မီးမှာ တဟုန်းဟုန်း ပိုမို လောင်ကျွမ်း လာရ၏။

စံအိမ်ကြီးနေရာအနံ့အပြားတွင် မီးများက တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းနေလေပြီ။

စင်းပိလုံက ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် ပြေးလွှားကာ နေရာအနှံ့
အပြားတွင် မီးများလိုက်ရှိ၊ နေ၏။

‘ဟိတ် ရပ်လိုက်စမ်း’

ရုတ်တရက် စူးရှသောအော်ဝေါက်သံနှင့်အတူ သူဌေးသား
ချင်စိကွမ်နှင့် တပည့်စာပန်းများ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

စင်းပိလုံက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် သူဌေးသား ချင်စိ
ကွမ်က မမှတ်မိပေ။

စင်းပိလုံက လက်နှစ်ဖက်တွင် မီးတုတ်နှစ်ချောင်း ကိုင်
ဆောင်ထား၏။

ချင်စိကွမ်နှင့် သိုင်းသမားများက စင်းပိလုံကို ဝိုင်းရံထား
လိုက်ကြ၏။

ချင်စိကွမ်နှင့် သိုင်းသမားက စင်းပိလုံကို ဝိုင်းရံထားလိုက်
ကြ၏။ ချင်စိကွမ်က စင်းပိလုံကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ စူးရှ
ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်....

‘ဟိတ်ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့စံအိမ်ကို မီး
လိုက်ရှိ၊ နေရတာလဲ’

စင်းပိလုံက အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ဒါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိရင် သိပ်အံ့ဩသွားမှာပါ’

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ’

စင်းပိလုံက မျက်နှာဖုံးချွတ်ပြလိုက်ရာ ချင်စိကွမ်နှင့် သိုင်း
သမားများမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြရ၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

ချင်စိကွမ်က စင်းပိလုံကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး....

‘လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး၊ မင်းမိတ်ဆွေ ယန်စန်လန်
တစ်မောက် နေကောင်းထိုင်သာ ရှိပါစ’

ချင်စိကွမ်က ခနဲစကား ပြောလိုက်၏။ စင်းပိလုံက မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

‘ငါ့မိတ်ဆွေအတွက် သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ၊
ချင်စိကွမ် မင်းနဲ့မင်းဆရာကို မိည လူ့ပြည့်ကနေ မောင်းထုတ်
ပစ်ရမယ်’

‘ဟား ဟား ဟား’

သူဌေးသားချင်စိကွမ်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘စင်းပိလုံ၊ မင်းက တယ်အပြောကြီးပါလား၊ ခုလို အပြော
ကြီးပါလား၊ ခုလို အပြောကြီးလို့လဲ မင်းမိတ်ဆွေ ယန်စန်လန်

မချီမဆန့် အသက် ပျောက်သွားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ မင်း
လိုကောင်မျိုးကို ငါ့ဆရာက အသာကလေး ဝီဝီနဲ့ခြေပစ်လိုက်
မယ်’

စမ်းပီလုံက....

‘ချင်စိကွမ်၊ ငါဟာ ငါ့မိတ်ဆွေအတွက် သွေးကြေးလာ
လာဆပ်တာပဲ။ မင်းတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ကို အပြတ်
ရှင်းပစ်ရမယ်။ မင်းဆရာကိုမရှင်းခင် မင်းကို အလျင်ဆုံး ရှင်း
ပစ်ရမယ်’

ချင်စိကွမ်က...

‘အခုလောလောဆယ် မင်း အလျင် သေရမှာပါကွ။ ငါနဲ့
ငါ့လူတွေက မင်းကို ဝိုင်းထားပြီးပါပြီ’

စမ်းပီလုံက....

‘တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးအတွက်
မင်းတို့ကို အဖျက်သမားဒုစရိုက်ကောင်တွေကို ချေမှုန်းပစ်ရမှာ
ပဲ။ ယောင်ကုန်မြို့မှာ မင်းတို့ကောင်တွေ ဆိုးသွမ်းနေတာ
အတော်ကြာပြီ။ မင်းတို့လူစုတွေ ရှင်းသွားမှ ယောင်ကုန်မြို့
ဟာ အေးချမ်းသာယာသွားရလိမ့်မယ်’

‘ဒီကောင်ကို ခိုင်းသတ်ကြစမ်း’

‘ဝိုင်းထား မလွတ်စေနဲ့’

‘သတ်ကြဟေ့’

ချင်စိကွမ်က အမိန့် ပေးလိုက်သည်နှင့် သိုင်းသမားများ
က ဘေးလှံများ ဝှေ့ယမ်းကာ စမ်းပီလုံထံသို့ ပြေးဝင်လာ
ကြ၏။

‘ယား ယား ယား’

‘ဟိုင်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဘေးသံလှံသံများမှာ ဆူညံပွက်လေ့ရှိသွားရ၏။ စမ်းပီ
လုံက ချင်ပင်ကျန်ခေးကို ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

ချင်ပင်ကျန် ဘေးချက်ကြောင့် ချင်စိကွမ်၏ သိုင်းသမား
များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြရ၏။

‘ဝှီး ဝှီး ဝှီး’

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

‘အား အင့် အီး’

‘အောင်မယ်လေး’

ချင်စိကွမ်၏ သိုင်းသမားများမှာ ဖရိုဖရဲ အပြိုပြို အလဲလဲ
ဖြစ်နေကြရ၏။

‘ယား’

ချင်စိကွမ်ကိုယ်တိုင် ဓားဆွဲတာ လွှားဝင်လာ၏။

‘ထန်း’

ချင်စိကွမ်နှင့် စင်းပိလုံတို့ ဓားချင်း ယှဉ်လိုက်မိကြ၏။
ချင်စိကွမ်က နှစ်ဖက်သွားဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

‘အား အိုး အီး’

စင်းပိလုံက လက်နက်ပုန်းများ ဝေ့ယမ်းပစ်လွှတ်လိုက်ရာ
ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြေးဝင်လာသော ဝတ်စုံနက်များမှာ အော်
ဟစ်ကာ လဲကျသွားကြရ၏။

‘ဟင်’

နောက်ဆုံးတွင် ငမိုက်သား ချင်စိကွမ် တစ်ယောက်တည်း
သာ ကျန်ရှိနေသဖြင့် ချင်စိကွမ်မှာ ဝတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ
ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရ၏။

စင်းပိလုံက တဟဲဟဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ကိုင်း ချင်စိကွမ် ဘယ်လိုလဲ အခုမင်းလူတွေ တစ်ယောက်
မှ မကျန်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’
ချင်စိကွမ်က အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ....

‘သိပ်တတ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ အခု ငါတစ်ယောက်လုံး ချီ
နေသေးတာပဲ၊ မင်းကို ငါ့ဓားနဲ့ အပြတ်ရှင်းမယ်ကွ’

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများက တဝုန်း
ဝုန်း လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိနေ၏။

မီးရောင်များမှာ လင်းထိန်နေကာ အပူရှိန်ကို ခံစားနေ
ကြရ၏။

မီးအရှိန်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများမှာ နီရဲ
နေကြ၏။

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

‘ထန်း’

‘ချမ်း’

ဓားနှစ်လက်က ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်ကာ မီးများပွင့်ထွက်
သွားကြ၏။

ချင်စိကွမ်ကလည်း သူ့ဌေးသားတစ်ယောက်ပီပီ သိုင်းပညာ
ကို အထူးသင်ကြားကာ ဓားပညာတွင် ကျွမ်းကျင်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်နေ၏။

‘ယား’
‘ထန်း’

ချစ်စိကွမ်က ဒေါသတကြီး ခုန်ပြန်ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်
ဆည့် ဓားချက်ကို စင်းပိလုံက ဓား ဓားချင်း ခတ်ထုတ်ပစ်
လိုက်ရ၏။

စင်းပိလုံက ဓား ဓားချင်း ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....
‘ချစ်စိကွမ် မင်းမသေခင် မင်းဆရာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
တာ ပြောစမ်း’

‘ငါက ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲကွ၊ ကိုင်း....’
‘ထန်း’
‘ချမ်း’

ဓားနှစ်လက် ဆိုင်လိုက်မိကြပြန်၏။ ချစ်စိကွမ်က အရှောင်
တတိမ်၊ အထိုးအခုတ် မြန်ဆန်လှပေ၏။

စင်းပိလုံက နဂါးမြေလူးဓားချက်နှင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်
ရာ ချစ်စိကွမ်က အထက်သို့ ခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်
ရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အငြိုးကြီးကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။
ဓားနှစ်လက်မှာ ယက္ကန်းလွန်းများပေစွာ ပြေးလွှားနေကာ မီး
ပွားများက အဆက်မပြတ် ပွင့်ထွက်လျက်ရှိနေကြ၏။

‘ယား’
‘တိုင်း’

နှစ်ယောက်စလုံး အထက်သို့တက်ကာ တိုက်ခိုက်မိလိုက်ကြ
၏။ လေထဲတွင် ဓားချက်များဆင့်ကာ ခုတ်ပိုင်းတိုက်ခိုက်ပစ်
လိုက်ကြ၏။

‘ထန်း’
‘အား’

စင်းပိလုံ၏ ဓားချက်ကြောင့် ချစ်စိကွမ်၏ဓားမှာ ကျိုး
ထွက်သွားရ၏။

ချစ်စိကွမ်မှာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်၏။ စင်းပိလုံ
၏ ဓားချက်ကြောင့် လက်မောင်းတစ်ဘက်မှ ပြတ်ထွက်သွား
စာ သွေးများက ပန်းထွက်သွား၏။

စင်းပိလုံက တဖဲတဖဲ ရယ်မောရင်း ဓားဦးဖြင့် ချစ်စိကွမ်
၏ ရင်ဝကို ထောက်ထားလိုက်ကာ....

‘ကိုင်း မောင်မင်းကြီးသား ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ အခုတော့ ဘာ
တတ်နိုင်သေးသလဲ’

ချစ်စိကွမ်မှာ အလွန်ထိတ်လန့်ချောက်ချာသွားရကာ....
‘အား ကျုပ် ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ မသတ်ပါနဲ့’

စင်းပိုလုံ၏ ဓားနှင့် ထောက်ထားရင်း....

‘မသေချင်ရင် မင်းဆရာ မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး
ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်း’

‘ပြော ပြောပါမယ်၊ သူဟာ ထောင်လန်သင်္ချိုင်းကြီးထဲ
က အုတ်ဂူနီကြီးထဲမှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပြစမ်း လာ’

စင်းပိုလုံ၏ ပြောရင်း ချင်စိကွမ်ကို ဆွဲခေါ်သွားတော့လေ
သည်။

ညဉ့်လေအေးများက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

ထောင်လန်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ ညဉ့်အမှောင်တွင် မြင်နေရာ
သည်မှာ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပေ၏။

ထောင်လန်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးသို့ စင်းပိုလုံ၏ ချင်စိကွမ်အား
ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

‘ခွေးစောင် လိမ်ပြောရင် သေဖို့သာပြင်’
‘ကျုပ် ကျုပ် လိမ်မပြောပါဘူး၊ အမှန်ပြောတာပါ’

မကြာမီ နှစ်ယောက်သား ထောင်လန်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်
ရှိနေ၏။

‘ဘယ်မှာလဲ မင်းဆရာ’
‘ဟို ဟိုဘက်မှာပါ’

ချင်စိကွမ်က ပြောရင်း ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား
သည်။

‘ဝှစ်’
‘အား’

ရုတ်တရက် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုက လေထဲမှ ဝဲယုံလာပြီး
ချင်စိကွမ်၏ ဦးခေါင်းတွင် စိုက်ဝင်သွား၏။

ချင်စိကွမ်မှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားရ၏။ သူ
လဲကျသွားရာနေရာမှာ တူးထားသော မြေတွင်းကြီးတစ်တွင်း
ဖြစ်ကာ ချင်စိကွမ်မှာ မြေတွင်းကြီးအတွင်းသို့ အော်ဟစ်ရင်း ထိုး
ဆင်းကျသွားရ၏။

‘ဝုန်း’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အုတ်ဂူနီကြီးတစ်ခုမှ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်သွားကာ အတွင်းမှ လူရိပ်ကြီးတစ်ရိပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဟား ဟား ဟာ’
ထိုသူက အုတ်ဂူထဲမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘မင်းလဲ မင်းမိတ်ဆွေလို သေချင်လို့ ရောက်လာတာကိုး၊ မင်းမိတ်ဆွေကတော့ သေသွားပြီ၊ မင်းပဲ ကျန်တော့တယ်’

စင်းပိလုံက မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်ပြီး....

‘ချင်စိကွမ်ကို သတ်လိုက်တာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား’
‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်က အသုံးမကျလို့ သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ မင်းကိုလဲ ရှင်းပစ်ရမယ်’

စင်းပိလုံက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ....

‘ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက် သွေးကြေးဆပ်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက် ကောင်းကောင်းကြီး သွေးကြေးဆပ်ရမယ်’

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးက စင်းပိလုံကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ဟား ဟား ဟား....မင်းကြည့်တော့ နို့နဲ့တောင် မစင်သေးဘူး၊ ဝါ့ကို အာခံချင်နေတယ်၊ ကိုင်းကွာ’

‘ယား’
‘ဝုန်း’

စကားဆုံးသည်နှင့် မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးက စင်းပိလုံထံသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်ကာ ပြင်းပြသော လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ဟူးခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

စင်းပိလုံက သူ၏ လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်ရာ လက်ဝါးချင်း ဆုံတွေ့ကာ ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားရ၏။

‘ယား’
‘ဟိုင်း’

နှစ်ယောက်စလုံး အထက်သို့ ထိုးတက်သွားမိကြရသည်။ မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချုံးကလက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုမှောက်ကာ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုလှန်ထား၏။

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’
လက်ဝါးချင်း သုံးချက်ဆင့်ကာ တိုက်ခိုက် မိလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်သွားမိကြရ၏။

'ဝုန်း'

နှစ်ယောက်စလုံးက တွန်းထုတ် ပစ်လိုက်ကြ၏။ မရဏ
လက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးက အတွင်းအားစုတ်သိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်
သည်ကို စင်းပိလုံကရိပ်မိထား၏။

'ဝုန်း'

မရဏလက်ဝါးသခင် ဝှာယန်ချိုး၏ လက်ဝါး ချိန်ချက်
ကြောင့် အုတ်ဂူကြီးတစ်ခုမှာ စုန်းခနဲ ကျိုးထွက်သွားရလေ
သည်။

လက်ဝါးရိပ်များက နှစ်ယောက်စလုံးကို လွှမ်းခြုံထားကာ
စန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာလည်း လက်ဝါးရိပ်များနှင့် ဖုံးလွှမ်း
လျက် ရှိနေ၏။

ရုတ်တရက် မရဏသခင်ဝှာယန်ချိုးက မာန်သွင်းကာ စင်း
ပိလုံထံသို့ ခုန်ပျံစင်ထောက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

'ယား'

'ဝုန်း'

လက်ဝါး အစုံမှာ ပူးကပ်သွားကြ၏။ မရဏသခင် ဝှာယန်
ချိုးက အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သလို စင်းပိလုံကလည်း အတွင်းအားစုတ် လက်ဝါးဖြင့် တိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လက်ဝါးသိုင်းကွက်ချင်းစာ တူနေရာ မရဏလက်ဝါး ဝှာ
ယန်ချိုးမှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားရ၏။

'ဟင်'

စင်းပိလုံ၏အတွင်းအားများက သူ့လက်ဝါး အတွင်းသို့
စီးဝင်မလာချေ။

'ဝုန်း'

နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ဝါးများကို ပြန်ခွာလိုက်ကြလေ
သည်။

'ဝုစ်'

'ဟူး'

စင်းပိလုံ၏ ကြိုးကြာခြေကန်ချက်ဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်ရာ ဝှာ
ယန်ချိုးက ခုန်ပျံရွှင်တိမ်းပေးသွား၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ပါက စင်းပိလုံက အတွင်းအားစုတ်
လက်ဝါး ဆန့်ကျင်ဖက်နည်းနှင့် တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက် ချလိုက်မိ၏။

'ယား'

မကြာမီ မရဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ မျက်နှာမှာ အပြာ
ရောင် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ လက်ဝါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ
လည်း ပြာနှမ်းနှမ်းအရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားရ၏။

ဝှာယန်ချိုးက အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးဖြင့် စင်းပိလုံ၏
လက်ဝါးကိုရိုက်ချကာ ပူးကပ်ပေးထားလိုက်၏။

‘ဝုန်း’
‘ဝုန်း’

လက်ဝါးနှစ်စုံမှာ ဂဟေဆော်သည့်အလား ပူးကပ်သွားမိ
ကြရ၏။

ဝှာယန်ချိုးက အတွင်းအားကိုပိုလွှတ်လိုက်ရာ စင်းပိလုံက
ဟဲစန်ချိုးမှာသည့်အတိုင်း အနည်းငယ် အလျော့ပေးလိုက်လေ
သည်။

အနည်းငယ် အလျော့ပေးလိုက်သည်နှင့် စင်းပိလုံ၏ မျက်
နှာမှာ ပြူပပ်ပြူရော် ဖြစ်သွားရ၏။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ဝှာယန်ချိုးက တဟဲဟဲ ရယ်မောရင်း ပိုင်ပြီ အထင်နှင့်
အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးအရှိန်ကို ပိုမိုမြှင့်တင်လိုက်၏။

ထိုအချက်ကို ကြိုတင်သိထားသော စင်းပိလုံက လက်
ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်ကာ အတွင်းအားစုတ်လက်ဝါးဆန့်ကျင်
ဖက်နည်းကို အသုံးပြုလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

မရကလက်ဝါးဝှာယန်ချိုးမှာ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်စိုင်း
စက်သွားရ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စင်းပိလုံ၏ အတွင်းအ
သို့ ယိုစီးထွက်လာခြင်းမရှိဘဲ ဝှာယန်ချိုး၏ အထ
တ အပြင်ဖက်သို့ ရေများ စီးဆင်းနေသည့်အခ
စီးထွက်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ လိုက်ပြန်၏။

‘ဟင်’

မရကလက်ဝါးဝှာယန်ချိုးသည် မှက်စက်စက် သတ်ခဲ့
သွားကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပြန်ရူအခု ကိုယ့်အလှည့်ကျ
သည်။ ဟုတ်ဘူးလား’

သို့သော် သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ ပြန်ရူ
လုံ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဂဟေဆော်သည့်ပမာ ပူးကပ်
ရှိနေ၏။

သူက မည်မျှပင် ကြိုးစား ရှန်းထွက်သော်သည်၊ မရပေ။
ဝှာယန်ချိုးမှာ မျက်လုံးများပင် ပြူးကျယ်စိုင်းစက်လာရ၏။

ဝှာယန်ချိုး၏ အတွင်းအားမှာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ထိန်း
ချုပ်မရတော့ပေ။ အပူလှိုင်းများက ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောင်းပြန်
ဖြစ်ကာ တစုန်းတစုန်း လည်ပတ်လျက် ရှိနေ၏။

ဝှာန်ချုံးက အစွမ်းကုန် ထိန်းချုပ်သော်လည်း မရပေ။
လက်ဝဲလာသည်နှင့်အမျှ ဝှာယန်ချုံး၏ ပြာနှမ်းနှမ်း လက်
ကံနှင့် အပြာရောင် မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့
ဝှန်း
ဝှန်း
လာရ၏။

လက်ဝဲ၊ နှစ်စုံမှူးအားစုပဲလက်ဝဲ၊ ဆန့်ကျင်ဖက်နည်း
ကြရ၏။ ဝှာယန်ချုံး၏ အတွင်းအားတစ်ဝက်
လှည့်ပတ်ကာ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေး

ဝှာယန်ချုံးက အတွဲ
ယဲစန်ချုံးမှာသည်အတိုင်း
သည်။

အနည်းငယ် အကျော်လွန်းသဖြင့် စူးရှစွာ အော်ဟစ်
နှာမှာ ကြောက်

သူ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေကာ ချွေးသီး
ချွေးပေါက်ကြီးများက ကျဆင်းလျက် ရှိနေ၏။

အတွင်းအားများက ပုံမှန်မလည့်ပတ်ဘဲ ပြောင်းပြန်လည်
ပတ်သွားရာ ဝှာယန်ချုံး၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောကြီး
များမှာ ပေါက်ကွဲတော့မည့်အလား ထောင်ထလာကြရ၏။

ချွေးသီးကြီးများမှ ပြူးထွက်လာကာ နှေးရွက်ကြီးများ
မှ ပိုမို ကွာလာရ၏။

ပါးစပ်၊ နှစ်ခေါင်း၊ နားများထဲမှ သွေးများကလည်း
ယိုစီးထွက်လာ၏။

‘အား အား’

မရဏလက်ဝဲ၊ ဝှာယန်ချုံးက အော်ဟစ် လိုက်ပြန်၏။
စင်းပိုလိုက လက်ဝဲ၊ ချင်း ပူးကပ်ထားရင်းက တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်တာ....

‘ခင်ဗျားက သူများကို ဒီလိုပဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့
တုန်းက ပြုံးနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အခု ကိုယ့်အလှည့်ကျ
တော့ ပြုံးပြုံးတလေး နေပေ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မင်း မင်း အား’

မရဏလက်ဝဲ၊ ဝှာယန်ချုံး၏ လည်ပင်း သွေးကြောကြီး
များမှာ ဖောင်းကား ထောင်တက်လာကာ မျက်လုံးများမှာ
သွေးရောင်များ လွှမ်းသွားရ၏။

ဝှာယန်ချုံး၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးမှာ ဖောင်းလာလိုက်၊ ပိန်လာ
လိုက်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

ဝှာယန်ချုံးက သူ့လက်ဝဲ၊ နှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန်နောက်
ယို ရုပ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

‘ဝေ့’

အတန်ကြာလျှင် ဝှာယန်ချိုးမှာ သွေးပွက်ပွက် အန်ထွက် ကျလာရ၏။

နီရဲသော သွေးများက သူ့ ရင်ပတ်တစ်ခုလုံး စိုရွှဲသွားရ ၏။ မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးသည် နီရဲ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စင်းပိလုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ဝုန်း’

စင်းပိလုံက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ပြန်ရှုပ်လိုက် သည်နှင့် မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးမှာ မြေပေါ်သို့ အရုပ် ကြိုးပြတ် လဲကျသွားရလေတော့၏။

မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေး မရှိ တော့သလို တစ်ကိုယ်လုံး ပြားချပ်သွားရ၏။

ဝှာယန်ချိုးသည်ကား မဂ္ဂမလှ အသက် ပျောက်သွားရ လေပြီ။

‘ကိုင်းကွာ’

‘ဝုန်း’

စင်းပိလုံက အသက် ကင်းမဲ့ နေသော မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်ပစ် လိုက်ရာ ဝှာယန်ချိုးမှာ မြေကျင်းကြီး တစ်ကျင်းအတွင်းသို့ လိမ့်ဆင်းကျသွားရတော့၏။

ယန်စန်လန်အတွက် စင်းပိလုံကသွေးကြေးစောင်းကောင်း ကြီး ဆပ်လိုက်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ကျေနပ်အားရသွားမိ၏။

သူက အိုမေစန်တောင်သို့ သွားစရာရှိနေသေး၏။ အိုမေစန် တောင်တွင် တောက်ရသေ များ၏ ပွဲတော်က ရှိနေ၏။

ထိုပွဲတော်တွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး တစ်ခုက ရှိနေကာ သိုင်း ပြိုင်ပွဲကြီးသို့ သူ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသော မိန်းမချောလေး ရှန်ကျီစင်းက သွားရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူက အိုမေစန်တောင်သို့ အမြန်လိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

သူက မရုဏလက်ဝါး ဝှာယန်ချိုးကို ကောင်းကောင်း သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ယောင်ကုန်မြို့မှနေကာ ဟိုမေစန် တောင်သို့ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့တော့၏။

(၂၉)

ဟိုမေစန်တောင်ကြီး တစ်တောင်လုံး အုံးအုံး ကျွက်ကျွက် စည်ကားလျက် ရှိနေ၏။

ပွဲတော်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အထူးပင်စည်ကားနေလေ၏။

ရွှေသူငယ်နှင့် ကျောက်စိမ်းမယ် ရွေးပွဲကလည်း ရှိနေရာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးသို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သိုင်းလောကသားများ စုံလင်စွာရောက်ရှိနေကြ၏။

ကောက်ဘာသာဝင် ရသေ့ကြီးမျှစေ သိုင်း ပြိုင်ပွဲကို ငါးနှစ်တစ်ကြိမ်ကျင်းပလေ့ ရှိကြ၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများ စုံလင်စွာ ရောက်လာ ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေကော့၏။

ပြိုင်ပွဲတွင်အနိုင်ရသော ယောက်ျားကလေးကို ရွှေသူငယ် အဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးကို ကျောက်စိမ်း မယ်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်မည် ဖြစ်ပေ၏။

စင်းပိလုံမှာ ဟိုမေစန်တောင်သို့ ရောက်လာပြီး ပွဲတော် အတွင်း ရှန်ကျီစင်းကို လိုက်လံ ရှာဖွေလေ၏။

သူကကောင်းသည်မှာ သူ့ရောက်နေသောနေ့မှ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကြီး စတင်ကျင်းပခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သူက ပွဲတော်ရက်အတွင်း လိုက်လံ ရှာဖွေရာ မတွေ့ဘဲ ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်အုန်းကြည့်မှ မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားရလေ သည်။

ရှန်ကျီစင်းက စင်မြင့်ပေါ်တွင် မိန်းမပျို တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

သူမနှင့်ယှဉ်ပြိုင်နေသော မိန်းမပျိုမှာ ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ် ကြီး၏သမီးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိလိုက်ရ၏။

ရှန်ကျီစင်းနှင့် ထိုမိန်းမပျိုတို့က စင်မြင့်ထက်တွင် ခုန်ပျံ ထိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြ၏။

စင်းပိလုံမှာလည်း သူမတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေမှုကို ကြည့်တောင်းကောင်းနှင့်ကြည့်နေမိ၏။

‘ယား’

‘ဟိုင်’

‘ထန်း’

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သမီး မေရွက်ဟွာက ခားကိုဝှေ့
ယမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လာရာ ခြင်္သေ့အားမာန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏
သမီး ရှန်ကျီစင်းက သူမ၏ခားနှင့် ခတ်ထုတ် ပစ်လိုက်ရလေ
သည်။

‘ယား ဟိုင်’

နှစ်ယောက်စလုံးက အထက်သို့လွှားတက်ကာ ခားများ
ကို ဝှေ့ ယမ်းရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ခားနှစ်လက်မှာ ပြင်းထန်စွာထိခတ်ကာ မီးများ ပွင့်ထွက်
သွားရသည်။

ရှန်ကျီစင်း၏ ခားပညာနှင့် မေရွက်ဟွာ၏ ခားပညာမှာ
မတိမ်မယိမ်းဖြစ်နေကြသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က လေထဲတွင် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ပမာ
လှပစွာပျံဝဲရင်း တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

စိုးဆမ်းပန်းစာပေ

အလွန်ပစ်ကြည့်ကောင်းလှသဖြင့် ပဲ့ကြည့် ပုရိသတ်များမှ
အားပေးသံ၊ အော်ဟစ်သံများက ဆူညံ ပွက်လော့ရှိုက်လျက်
ရှိနေသည်။

‘ရှန်ကျီစင်းက’

‘မေရွက်ဟွာက’

‘ခြင်္သေ့အားမာန်ဂိုဏ်းက’

‘ရွှေပျံလွှားက’

ပဲ့ကြည့်ပုရိသတ်များကလည်း သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက် အော်ဟစ်
အားပေးလျက် ရှိနေကြသည်။

မေရွက်ဟွာမှာ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သော်
လည်း ရှန်ကျီစင်း၏အလှနှင့်ယှဉ်လိုက်သောအခါ သူမ၏အလှ
မှာ မှေးမှိန်သွားရသည်။

ဥပမာဆိုရသော် လမင်း၏အလင်းရောင်နှင့် ကြယ်များ၏
အလင်းရောင်ပမာ ကွာခြားသွားရသည်။

ရှန်ကျီစင်းမှာ ရုပ်ရည်၊ ကိုယ်လုံး အစစအရာရာပြော
ရာမရှိအောင် ချောမောသူကလေးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နေစကြာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သား စင်းပိလုံ
က ဤနေရာအထိ တကူးတက လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့လေ
သည်။

စိုးဆမ်းပန်းစာပေ

‘ဓိုး ဝိုး ဝိုး’
‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ဓားလှေတိုးသံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသလို
ဓားရိပ်ဓားငွေ့များကလည်း မိန်းမမျိုနှစ်ယောက်ကိုသာမက
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပါ ဖုံးလွှမ်းထား၏။

‘ဝန်း’
‘အိုး’

ရုတ်တရက် ရှန်ကျီစင်း၏ ပြင်းထန်သော လေပွေခါးချက်
ကြောင့် မေရွက်ဟွာမှာ အချိန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲက
သွားရ၏။

လဲကျသွားသည်နှင့်အတူ သူမ၏ ဓားမှာလည်း လက်
လွတ်ထွက်သွားရလေတော့၏။

‘ဟေး’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’
ရှန်ကျီစင်း အနိုင်ရသွားပြီဖြစ်ရာ အားလုံးက အော်ဟ
လိုက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲအုပ်ချုပ်သည့် ရသေ့ ကြီးများက ရှန်ကျီစင်း အ
ရရှိကြောင်း ကြေငြာပေးလိုက်ကြ၏။

ရှန်ကျီစင်းက သူမ အနိုင်ရသည်နှင့် စင်မြင့်ထက်မှ လွှား
ဆင်းသွားတော့၏။

စင်မြင့်ထက်မှ လွှားမဆင်းမီ သူမက စင်အောက်မှ ကြည့်
နေသော စင်းပိလုံကို လှမ်းပြီး တွေ့ချင်သွား၏။

‘ဟင်’

စင်းပိလုံကို ဤနေရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ရှန်ကျီစင်းမှာ အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးကလေးများပြူးကျယ်
ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

စင်းပိလုံက လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ ရှန်ကျီစင်း
က မျက်စောင်းထိုးကာ စင်အောက်သို့ လွှားဆင်းသွားတော့
သည်။

• • •

ဒုတိယပွဲစဉ်မှာ တံငါသည်သိုင်းသမားနှင့် မြောက်သိုင်း
သမားတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဖြစ်၏။

‘ဟေး ဟေး ဟေး’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

ကြုံရခဲ၊ ကြည့်ရခဲ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲပင် ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက တစ်ခဲနက် အားပေးလိုက်ကြ၏။

‘တံငါသည် သိုင်းသမားက
‘မျောက်သိုင်းသမားက’

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များက တံငါသည် သိုင်းသမားနှင့် မျောက်သိုင်းသမားကို မျှမျှတတ အားပေးလိုက်ကြ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက ငါးများတန်ကြီးကို ပခုံးတွင် ထမ်းကာ စင်ပေါ် သို့ လွှားတက်လာသလို မျောက်သိုင်းသမားက စင်ပေါ်သို့ ကုန်းကုန်းကွဲကွဲဖြင့် ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘ခွီး ခွီး ခွီး’

‘ကွီ ကွီ ကွီ’

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

မျောက်သိုင်းသမား အုလုံက မျောက်လိုထိုင်ပြီး မျောက်လို အော်လိုက်ရာ ကြည့်နေသူများက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

တံငါသည် သိုင်းသမား ယွန်ပွေ့က ငါးများတန်ကြီးကို ဝှိုးခနဲ ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ဓိဏနေ့တော့ ငါးမများတော့ဘူး၊ မျောက်ပဲ မျှတော့မယ်’

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

တံငါသည် သိုင်းသမား၏ စကားကြောင့် အားလုံးမှစ ပွဲကျသွားကြရပြန်၏။

မျောက်သိုင်းသမား အုလုံက စင်ပေါ်တွင် လှေးပက် ထောက်လိုက်ရင်း...

‘ဟိတ် ယွန်ပွေ့၊ တံငါသည် မျောက်ကိုက်သေတာကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လာ’

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

မျောက်သိုင်းသမား၏စကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်မောမိလိုက်ကြ၏။

တံငါသည် သိုင်းသမားက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘မျောက်သားစာချင်ရင် မျောက်မျက်နှာ မကြည့်နဲ့တဲ့၊ မင်းမျက်နှာမြင်ရတာတော့ နှလုံးနာလှသကဲ့စ၊ ရေသဖန်းပင်ပေါ်’

ကမ္ဘာ့အသက်နှလုံးဆိုတာ အခုမှ ငါကမင်းဆီကယူပြီး
သွားချိတ်ထားမယ်က
တံငါသည်သိုင်းသမား၏ စကားကြောင့် အားလုံးမှာ ရယ်
မောမိလိုက်ကြပြန်၏။

မကြာမီ ပြိုင်ပွဲစတင်ရန် အချက်ပေး မောင်းသံက ထွက်
ပေါ်လာ၏။

‘ယား’
‘တိုင်း’

စလျင်ချောင်းပင် တံငါသည်သိုင်းသမားက မျောက်သိုင်း
သမားကို ငါးများတံကြီး ဝေ့ယမ်းတာ ချိတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝိုး’
‘ဟူး’

မျောက်သိုင်းသမားက လက်နှစ်ဖက်ကို အထက်သို့မြှောက်
ကာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်း တစ်ဟုန်ထိုး ချိတ်ချလာသည့်
လာသည့် ငါးများတန်ကြီးကို ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် မျောက်သိုင်းသမားက လေထဲမှာပင်ကျွမ်းပစ်
ကာ မျောက်တစ်ကောင်ပမာ အောက်သို့ ပြန်ကျလာ၏။

‘ခွိုး’

ရုတ်တရက် မျောက်သိုင်းသမားက ရှေ့သို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်
လာကာ တံငါသည်သိုင်းသမား၏ မျက်နှာကို ချွန်ထက်သော
လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။

‘ဝှစ်’
‘ဟာ’

တံငါသည်သိုင်းသမားက ကိုယ်ကို နောက်သို့ အမြန်ဆုံး
လှန်ချပြီး ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ငါးများတံကြီးကို အားပါးတရဝေ့ ယမ်းတာ
မျောက်သိုင်းသမား၏ ခါးလယ်ဆီသို့ ပြတ်ချိတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ကွ’

မျောက်သိုင်းသမားက ခါးကုန်းကာ မျောက်တစ်ကောင်
ပမာ ကုန်းကွရင်း ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

‘ခွိုး’

ပြီးနောက် ပါးစပ်ကိုပြုကာ ကိုက်ဆွဲရန် တံငါသည်သိုင်း
သမားဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက မျောက်သိုင်းသမား ကိုယ်ပေါ်
မှ ကျော်သွားကာ တစ်ဘက်သို့ ခုန်ပျံထွက်သွား၏။

ခုန်ပျံထွက်သွားရင်း တံငါသည်သိုင်းသမားက အောက်မှ
မျောက်သိုင်းသမား၏ ကျောပြင်ကို ငါးများတန် ထိပ်ဖြင့်

ဆောင့်ထိုးချလိုက်၏။

'ဝုန်း'

ငါးမျှားတန်မှာ မမျှာက်သိုင်းသမား၏ ကျောကို မထိုးမိဘဲ စင်ကို ထိုးမိလိုက်ရာ စင်ထတ်တွင် ငါးမျှားတန်ရိုက်ချက်ကြောင့် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်သွားရ၏။

'ခွီး'

မျှောက်သိုင်းသမားက ခုန်ပျံ ဝင်ရောက်လာကာ ခြေထောက်အစုံဖြင့် တံငါသည်သိုင်းသမား၏ ရင်ဝကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက ကိုယ်ကိုကိမ်းကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်ဝါးတစ်ဘက်ဖြင့် မျှောက်သိုင်းသမားကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

'ဖြောင်း'

'အား'

လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် မျှောက်သိုင်းသမားမှာ အော်ဟစ်ကာ ကျွမ်းပစ်ထွက်သွားရ၏။

'ခွီး'

ချက်ချင်းပင် မျှောက်သိုင်းသမားက မာန်ဖီကာ ခုန်ပျံထလာ၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တကယ် မျှောက်တုတ်ကောင်ပမာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားမှာ မျှောက်သိုင်းသမားကို ကြည့်ကာ တအံ့တကြဲဖြစ်သွားရ၏။

သူ၏ ဖြိုးထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ခံလိုက်ရသော်လည်း မျှောက်သိုင်းသမားက ဘာမှ ဖြစ်မသွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

'ခွီး'

မျှောက်သိုင်းသမားက အော်ဟစ်ကာ လက်ဝါးအစုံဖြင့် တံငါသည်သိုင်းသမား၏ ရင်ဝကို ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက ကိုယ်ကို ပက်လက်လှန်ချကာ ခြေထောက်အစုံဖြင့် မျှောက်သိုင်းသမား၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အောက်ဘက်မှ ပုင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်'

မျှောက်သိုင်းသမားက လေထဲမှာပင်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်ထွက်ပေးသွား၏။

ရှုတ်တရက် မျှောက်သိုင်းသမားက လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ တံငါသည် သိုင်းသမား၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပျော့စိစိ အရာမျှားက သွားရောက်ကပ်နေလိုက်၏။

'ဟား ဟား ဟား'

'ဟား ဟား ဟား'

'ဟား ဟား ဟား'

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှာ တံငါသည် သိုင်းသမားကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောမိလိုက်ကြ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တံငါသည် သိုင်းသမား၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ငှက်ပျော့ခွံများက တင်နေသောကြောင့်ပင် တည်း။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

မျောက်သိုင်းသမားက ရယ်မောရင်း ငှက်ပျော့သီး တစ်လုံး စားလိုက်ကာ အခွံကို တံငါသည် သိုင်းသမားဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

‘ဟင်း စောက်’

တံငါသည် သိုင်းသမားက ရှက်ရွက်နှင့်ထလာရင်း ခေါင်းပေါ်မှ ငှက်ပျော့ခွံများနှင့် မျက်နှာဆီသို့ လွင့်ပျံလာသည့် ငှက်ပျော့ခွံကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

တံငါသည် သိုင်းသမားက မျောက်သိုင်းသမားအား....

‘မျောက်တွေဟာ ကော်တော် ငှက်ပျော့သီး ကြိုက်တာပဲ၊ ငှက်ပျော့သီး ခိုးစားတဲ့ မျောက်ကို ကောင်းကောင်းရှိုက်ပေးရမယ်’

‘ဝှီး’

စကားဆုံးသည်နှင့် တံငါသည် သိုင်းသမားက ငါးများတံကြီးကို ဝှေးယမ်းပစ်လိုက်၏။

မျောက်သိုင်းသမားက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ရင်း....
‘တံငါသည်ဆိုတာ ငါးရှားဖားရှားနဲ့ အတော် ကိုအောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်တွေပဲ’

တံငါသည်သိုင်းသမားက ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်သွားရကာ....

‘ဟိတ်ကောင်၊ တံငါသည်တွေ ရှိနေလို့ မင်းတို့ ငါးတွေ ဖားတွေ စားနေရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မျောက်တွေက ဘာအသုံးကျလို့လဲ’

‘ငါတို့ မျောက်တွေက သစ်သီးသစ်ဥပဲ စားတယ်၊ အကုသိုလ်အလုပ် မလုပ်ဘူး၊ မင်းတို့လို သူများ အသက်တွေ မသတ်ဘူး’

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်ပြောကြားပြီးသည်နှင့် ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

တံငါသည်သိုင်းသမားက ငါးများတန်ကြီး ဝှေးယမ်းကာ မျောက်သိုင်းသမား၏ ခေါင်းကိုမိုးက ရှိုက်ချပစ်လိုက်၏....။

မျောက်သိုင်းသမားက အပေါ်မှ မိုးကျလာသည့် ငါးမျှား
တန်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး တံငါသည်သိုင်း
သမား၏ မျက်နှာကို ခြေတောက်ဖြင့် တန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

တံငါသည်သိုင်းသမားက နံဘေးသို့ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ထွက်ပေး
လိုက်သဖြင့် မျက်နှာပွင့်ထွက်မသွားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ချက်ချင်းပင် တံငါသည်သိုင်းသမားက မျောက်သိုင်းသ
မားလက်ထဲမှငါးမျှားတန်ကြီးကိုပြန်ဆောင်ဆွဲလိုက်ပြီး ရှေ့သို့
လွှားဝင်လာ၏။

‘ယား’

‘ဦး’

တံငါသည်သိုင်းသမားက ငါးတန်ကြီး ဝေ့ယမ်းကာ
နဂါးမြေလှူစားချက်ဖြင့် မျောက်သိုင်းသမားကို တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

ငါးမျှားတန်ကြီး၏ အထက်သို့ ဝေါခနဲ လွင့်ပျံတက်တွား
သွား၏။ ထိလိုက်မိသည်နှင့် အရိုးများ ကွဲကျသွားမည်မှာ
သေချာလှပေတော့၏။

‘ဦး’

ငါးမျှားတန်ကြီးက အောက်မှအထက်သို့ တလိမ့်လိမ့်တက်
လာသည်နှင့် မျောက်သိုင်းသမားကလည်း လေအားနှင့်အတူ
အထက်သို့ ခုန်ပျံတက်လိုက်၏။

‘ခွီး’
‘ဖြောင်း’

မျောက်သိုင်းသမားက ငါးမျှားတံကြီးကို ပါးစပ်ဖြင့်
ကိုက်ပစ်လိုက်ရာ ငါးမျှားတန်ကြီးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားရ၏။

‘ဟင်’

ငါးမျှားတန်ကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်
ကိုက်ရလျှင် တံငါသည် သိုင်းသမားမှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်
ကာ ထိတ်လန့် ချောက်ချားသွားရ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက ငါးမျှားတံကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်
ပြီး အတွင်းမှ ပျော့ပျောင်းသောအရာတစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာ
ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထိုအရာသည်ကား တံငါသည်များသုံးလေ့ ရှိသည့်ပိုက်ကွန်
တစ်ခုပင် ဖြစ်နေ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားက ပိုက်ကွန်ကိုဝှံ့ယမ်းလိုက်ရင်း...
‘တံငါသည်ဆိုတာ ငါးမျှားတံကြီးသွားပေမယ့် ပိုက်ကွန်
တော့ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ မျောက်ကိုရိုက်ဖမ်းလို့ မရရင် ပိုက်
ကွန်နဲ့အုပ်ပြီး ဖမ်းရမယ်’

မျောက်သိုင်းသမားက တဟားဟားရယ်မောရင်း...
‘မင်းရဲ့ငါးမျှားတံကြီးလဲ ကျိုးသွားပြီ၊ အခု ပိုက်ကွန်ကိုပါ
ထစ်စိ စုတ်ဖြုတ်မယ်’

‘ယား’

တံငါသည်သိုင်းသမားက မာန်သွင်းအော်ဟစ်ရင်း ပိုက်ကွန်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ မျောက်သိုင်းသမား၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အုပ်မိုးချလိုက်၏။

‘ဝိုး’

ပိုက်ကွန်ကြီး အပေါ်မှအုပ်မိုးကျလာသည်နှင့် မျောက်သိုင်းသမားက စင်ထက်တွင် လူးလိုမ့်ကာ ရှောင်တိမ်း ထွက်သွားသည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ပိုက်ကွန်မှာ ဆွဲဆန်လိုက်လျှင် တုတ်တစ်ချောင်းပမာ ရိုက်၍ ရကာ ဆွဲပြန်လိုက်လျှင် ပိုက်ကွန်ပမာဖြန့်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိပေ၏။

‘ခိုး’

မျောက်သိုင်းသမားက အော်ဟစ်ရင်း ပိုက်ကွန်ရိုက်ချက်ကို ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းပေးသွား၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှာ ဟာခနဲ ဟစ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရသည်။

အားလုံးက တံငါသည် သိုင်းသမားထက် မျောက်သိုင်းသမား၏ အစွမ်းကို ပိုမို သဘောကျနေကြရ၏။

မျောက်သိုင်းသမား၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ အံ့မခမ်းဖြစ်သည့် အပြင် အသည်းဖားစရာပင် ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား...။

‘ဝှီး ဝှီး ဝှီး’

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

တံငါသည်သိုင်းသမားက မည်မျှလောက်ပင် တိုက်ခိုက်စေကာမူ မျောက်သိုင်းသမားကို ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

ပိုက်ကွန်ကြီးက အပေါ်မှကျလာလိုက်၊ အောက်မှ ဝှေ့တက်လာလိုက်နှင့် အားလုံးအမြင်တွင် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသည်။

‘ကျ’

ဇုတ်ဇာရက် မျောက် သိုင်းသမားနှင့် တံငါသည် သိုင်းသမားတို့ တိုက်ခိုက်ရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ လူချင်းပူးကပ်သွားကြရ၏။

‘ဝှီး’

တံငါသည်သိုင်းသမားက ပိုက်ကွန်ကိုဆန်ရင်း ရိုက်ချလိုက်ရာ မျောက်သိုင်းသမားက တံငါသည်သိုင်းသမား၏ ချိုင်း

အောက်မှ တစ်ဖက်သို့ လျှိုထွက်သွားပြီး တံငါသည် သိုင်းသမား၏ လည်ကုပ်ကို နောက်မှချုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

‘ထောက်’
‘အင့်’

မျောက်သိုင်းသမား၏ချုပ်ကိုင်မှုကြောင့် တံငါသည်သိုင်းသမားမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ပမာ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

‘ဟေး မျောက်သိုင်းသမားကွ’
‘မျောက်သိုင်း သမားကွ’
‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’
‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

တံငါသည်သိုင်းသမားကို မျောက်သိုင်းသမားက လှလှပပ အနိုင်ယူသွားလေရာ အားလုံးက တစ်ခဲနက် အော်ဟစ် အားပေးလိုက်ကြ၏။

တံငါသည်သိုင်းသမားမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သဖြင့် ပြိုင်ပွဲအုပ်ချုပ်သူ တောက် ရသေ့ကြီးများက မျောက်သိုင်းသမားအနိုင်ရကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။

အားလုံးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ကြပြန်သည်။

‘ထောက်’
‘အင့်’

မျောက်သိုင်းသမားက အကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ တံငါသည် သိုင်းသမားမှာ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာနိုင်၏။

မျောက် သိုင်းသမားက တံငါသည် သိုင်းသမားအား...
‘ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ရေသဖန်းပင်ပေါ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သွားတင်နိုင်သေးရဲ့လား’

တံငါသည်သိုင်းသမားက အကြိတ်လိုက်ပြီး....

‘အေး မင်းတို့မျောက်တွေ ရေနစ်တဲ့အချိန်ကျမှ ဝါနဲ့တွေ့မယ်ကွ’

တံငါသည်သိုင်းသမားက စကားဆုံးသည်နှင့် ရှက်ရှက်နှင့် စင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားတော့၏။

မျောက်သိုင်းသမားက ပရိသတ်တစ်သို့ ဦးညွတ်ကာ စင်ထက်မှ လွှားဆင်းတော့၏။

စင်းပိုလိုမှာလည်း ပွဲတော်သို့ ကြည့်ဆောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိ၏။

မိန်းမချောလေး ရှန်ကျီစင်းမှာလည်း ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်အနီးတွင် သူမ၏ အချွေအရံ သိုင်းသမားများနှင့်အတူ ရပ်ရင်းကြည့်ရှုအားပေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စင်းပိလုံကို ရှန်ကျီစင်းက မြင်သွားရာ မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်သွားရ၏။

စင်းပိလုံက ပြုံးပြလိုက်ရာ ရှန်ကျီစင်းက မျက်စောင်းထိုးကာ မျက်နှာကလေးကို စင်းပေါ်သို့ လှည့်ထားလိုက်၏။ တတိယပွဲမှာ ပထမနေ့၏ နောက်ဆုံးပွဲစဉ်ဖြစ်၏။ ဒုတိယနေ့၊ တတိယနေ့၊ စတုတ္ထစသည့်ဖြင့် ပွဲတော်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့် ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ ကျင်းပမည်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သုံးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြရမည်ဖြစ်၏။ အားလုံးက တတိယပွဲစဉ်ကို မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရ၏။

‘ဒို’

မောင်းသံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အားလုံးမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြရ၏။

တတိယယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ နှစ်ယောက်မှာ ကန္တလျှ သိုင်းသမားနှင့် လူမမာသိုင်းသမားတို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပရိသတ်ကြီးမှာ ပွဲကျကာ ဝေါခနဲ ပြစ်သွားကြရ၏။

‘ဟေး ဟေး ဟေး ဟေး’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

အားလုံးက လက်ခုပ်သံမစဲအောင် ပြစ်သွားကြရ၏။ ထူးဆန်းသော သိုင်းပညာရှင်နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

မိုးဆင်းပန်းစာပေ

‘ကန္တလျှသိုင်းသမားက’

‘လူမမာသိုင်းသမားက’

အားလုံးက စင်ပေါ်တက်လာသည့်သိုင်းတမားနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ် အားပေးလိုက်ကြ၏။

ကန္တလျှသိုင်းသမားမှာ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေသူပီပီ မိန်းမအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်းထားကာ စင်ပေါ်သို့ ခါးကလေး တနွဲ့နွဲ့နှင့် တက်ရောက်လာ၏။

‘ဟင့်’

ကန္တလျှသိုင်းသမားက ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြကာ ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

ပရိသတ်များ ရယ်မောအော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် လူမမာသိုင်းသမားက စင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

လူမမာသိုင်းသမားမှာ ချောင်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေ၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူပပ်ဖြူချော်ဖြစ်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ချိုးနေပြီး ရင်ပတ်မှာ ဖေါင်းလိုက် ပိန်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

မိုးဆင်းပန်းစာပေ

ခါးမှာ ချောင်းဆိုးလွန်းသဖြင့် ကိုင်းကျနေကာ မျက်တူင်း
များ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေ၏။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

လူမမာသိုင်းသမားက ချောင်းဆိုးလိုက်သည်မှာ ပါးစပ်
မှ သွေးများပင် ထွက်ကျလာရ၏။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

စင်ပေါ်ရောက်လာသည့် လူမမာသိုင်းသမားကို ကြည့်ကာ
ပရိသတ်များက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

‘လူမမာသိုင်းသမားကွ’

‘လူမမာသိုင်းသမားကွ’

ပရိသတ်များက အော်ဟစ်လိုက်ကြပြန်၏။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

လူမမာသိုင်းသမားက စင်ပေါ်တွင် ဧကထိုင်ရင်း ပရိသတ်
များဖက်သို့ သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ အားယူ
မြှောက်ပြလိုက်၏။

‘ဟင့်’

အလွန်မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့ကာ အပျံ့စား ပြင်ဆင်ထားသည့်
ကန္တကလျ သိုင်းသမားက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည့်
ရောဂါသည်သိုင်းသမားအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်
သည်။

‘ဗို—’

‘ဟေး’

‘ဟေး ဟေး’

ပြိုင်ပွဲစတင်ရန် အချက်ပေးမောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်
နှင့် ပရိသတ်များက အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း
က ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိကာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့်ထလာ
သည်။

ရောဂါသည် သိုင်းသမားက ကန္တကလျ သိုင်းသမားကို
အားနည်းဖျော့တော့ရိဝေသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်လိုက်
ရင်း....

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ယောက်ျားလား မိန်းမလား၊ မင်း
ကြည့်ရတာ မိန်းမနဲ့လဲမတူပါဘူး၊ အဟွတ် အဟွတ်’
‘ဟင့်’

ကန္တကလျသိုင်းသမားက နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းထိုး လိုက်ရင်း....

‘ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအပူ....အဲ့ ရှင့်အပူ တစ်ပြားသားမှမပါပါဘူး၊ ရှင့်လို မသာရုပ်ပေါက်နေတဲ့ သိုင်းသမားကို မသာဖြစ်သွားအောင် တစ်ခါတည်းလုပ်ပစ်လိုက်မယ် သိလား ဟင့်’

ကန္တကလျသိုင်းသမားက လူမမာသိုင်းသမားကို နှုတ်ခမ်း စုကာ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေပစ်လိုက်၏။

လူမမာသိုင်းသမားက သွားကြီးကိုဖြလိုက်ရင်း....

‘ဟီး ဟီး ဟီး ကျုပ်လိုမသာရုပ်ပေါက်နေတဲ့လူကမင်းလို ကြောရုပ်ကလေးလို ချောမောတဲ့လူနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမှာ ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးလေ၊ မင်းစိတ်တွေ ပြောင်းသွားအောင်၊ ယောက်ျားပီသ သွားရအောင် ကျုပ်က ကူညီပေးလိုက်ပါ့ မယ်...’

‘မသာကောင် ဘေပေဘော?’

‘ယား’

‘ဝှစ်’

ကန္တကလျ သိုင်းသမားက လူမမာ သိုင်းသမားကို အော် ဝေါက် ဆဲဆိုလိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းပြီးဝင်ရောက် လာ၏။

တူ၏လက်သည်းများမှာ ရှည်လျားချွန်ထက်ကာ ကြေခက် စရာ ကောင်းလှပေ၏။

ထိုလက်သည်းများနှင့်သာအကုတ်ခံလိုက်ရပါက မျက်လုံး နှစ်လုံးစလုံး ပေါက်ထွက်သွားရပေမည်။

လည်ပင်းကိုသာကုပ်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရပါက လည်ပင်း သွေး ကြော ပေါက်ကာ နေရာမှာပင် ဗုန်းခနဲ လဲကျကာ အသက် ပျောက်သွားရပေလိမ့်မည်။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ရစ်ဘတ်ကို လက်ထစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားရင်း ခါးမှာ ကွေးညွတ်ကျသွားရ၏။

‘ဝှီး’

သူက ခါးကုန်းလိုက်သဖြင့် ကန္တကလျသိုင်းသမား၏ ချွန် ထက်သော လက်ချောင်းများမှာ ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ မျက်နှာကိုမကုပ်မိဘဲ လေကိုသာ ဖမ်းဆုပ်မိလိုက်၏။

‘အား’

ရောဂါသည်သိုင်းသမားကအော်တစ်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှိုမ့် ထွက်သွားလေ၏။

သူလိုမ့်လာပုံမှာ အချိန်ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ကန္တကလျ သိုင်းသမားမှာ အပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရ သည်။

‘ယား’
‘ဝိုး’

ရုတ်တရက် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်အဆုံတွင် ရောဂါသည် သမားက ဆေးမော့သေပင်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကိုအထက် သို့ မြှောက်လိုက်၏။

ကန္တကလျသိုင်းသမားမှာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ အမြန် ဆုံး ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရ၏။

အရှောင်သာမမြန်ပါက မေးရိုးပြုတ်ထွက် သွားရပေလိမ့် မည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှာ ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ သေ သပ်စွာ တိုက်ခိုက်မှုကို သဘောကျသွားကြရ၏။

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက် ၏။ သွေးများက ရင်ပတ်ပေါ် ပေါက်ခနဲ ပါးစပ်မှထွက်ကျ လာ၏။

ကန္တကလျ သိုင်းသမားက ဟင့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ မျက် စောင်းထိုးလိုက်ပြီး....

‘စွေးကောင် သေပေတော့’

ကန္တကလျသိုင်းသမားက စကားဆုံးသည်နှင့် ခါးကြားမှ ယပ်တောင်တစ်သက်ကို ထုတ်ကာ ရောဂါသည်သိုင်းသမား အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ဝိုး’

ယပ်တောင်ရှိက်ချက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရောဂါသည် သိုင်းသမားက အကြောဆွဲသလို ခန္ဓာကိုယ်ကို တုန်လိမ်ပစ် လိုက်၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ယပ်တောင်ရှိက်ချက်များ၏ အထူးများပြားကာ ရောဂါ သိုင်းသမား၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသော်လည်း ရောဂါသည်သိုင်းသမားကို တစ်ချက်မှ မထိပေ။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားကလူချင်းပူးကပ်သွားသည်နှင့် ခြေ ထောက်မှ အနာကို ကုတ်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်၏။

‘ခုန်’

‘အင့်’

ခါးကုန်းလိုက်ရာ သူဦးခေါင်းက ကန္တကလျသိုင်းသမား ၏ ရင်ဝကို ဝင်ဆောင့်မိလိုက်သဖြင့် ကန္တကလျသိုင်းသမား မှာ အင့်ခနဲ အော်ဟစ်ကာ နောက်သို့ ပက်လန် လဲကျသွား ရ၏။

အဟုတ် အဟုတ် အဟုတ်

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ချောင်း တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးရင်း ဆေးမော့သောက်ဟန် ပြုလုပ်နေပြန်၏။

နင်သိမယ်

ကနွဲကလျသိုင်းသမားက ဒေါသတကြီး ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်ကာ ချွန်ထက်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ရောဂါသည်သိုင်းသမားကို ကုတ်ဆွဲလိုက်ပြန်၏။

ချွန်ထက်သော လက်ချောင်းများက ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ ရင်ဝတ်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။

ပရိသတ်များမှာ ရောဂါသည်သိုင်းသမားအတွက် စိုးရိမ်သွားမိကြရ၏။

ကနွဲကလျသိုင်းသမား၏ သိုင်းကွက်မှာ အထူးပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ကနွဲကလျသိုင်းသမားက ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လာသည်နှင့် ရောဂါသည်သိုင်းသမားက စပ်ပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲ လှဲအိပ်နေလိုက်၏။

လူသေကောင် တစ်ကောင်ပမာ စန့်စန့်ကြီးဖြစ်သွားရ၏။ လက်နှစ်ဖက်က ရင်ပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

ဝုန်း

အား

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ချိန်တွင် ကနွဲကလျသိုင်းသမားကလည်း ခုန်အဝင်နှင့် ကြုံကြိုက်သွားလေရာ ကနွဲကလျသိုင်းသမားမှာ ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ခိုက်မိကာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားရလေတော့၏။

ဟား ဟား ဟား ဟား

ဟား ဟား ဟား ဟား

ပရိသတ်များက ပြန်ထလာသော ကနွဲကလျသိုင်းသမား၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

ကနွဲကလျသိုင်းသမားမှာ ခေါင်းမှဆံပင်များ ပြေကျကာ ဆံပင်များမှာ ဖွာလန်ကြဲနေပြီး အရှူးသစ်ယောက်ပမာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ရောဂါသည် သိုင်းသမားက ကနွဲကလျသိုင်းသမားအား....

ကိုင်း ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းငါ့ကို အနိုင်ရပါဦးမလား၊ အေးအေးဆေးဆေး အရှူးပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ အဟုတ်အဟုတ်....'

ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားက ခါးကလေး နဲ့ လိုက်ရင်း....

'ဟင့် ကျန်မက ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးရှင်၊ ရှင်ကို သတ်မယ်၊ ဟင်း ဟင်း'

ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားက ပြောရင်း ခါးမှ ပဝါတစ်ထည် ကို ထုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

'ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး'

ပဝါစမှာ ရှည်လျားစွာ လွင့်ပျံ့လာ၏။ ပဝါစတစ်ဘက် က ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ လက်မှောင်းတစ်ဘက်ကို ရစ် ပတ်မိလိုက်၏။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားက ရယ်မောလိုက်ပြီး ပဝါစကိုဆွဲ ကာ ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ မောဟိုက်နေ ဟန်ရှိ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားမှာ အံ့အားသင့်သွားရကာ ရှေ့သို့ သတိ ကြီးစွာထားရင်း တိုးတပ်လာ၏။

'ယား'

အနီးရောက်လျှင် ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားက လက်ဝါး တစ် ပက်မြောက်ကာ ရောဂါသည်သိုင်းသမားအား ရိုက်ချပစ်လိုက် သည်။

'ဝုန်း'
'ဝုန်း'
'အား'

လွင့်စဉ်ထွက်သွားရသူမှာ ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမား ဖြစ်၏။ ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားမှာ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့တာ အော်ဟစ်ရင်း လွင့်စဉ် ထွက်သွားရ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက တစ်ချက် အချိန်ခံလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏ လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကြောင့် ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွား ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကန္တလေးသို့ သိုင်းသမားမှာ စင်ထောင့်တွင် ခွေခွေကလေးလဲ ကျကာ မေ့ မျောသွားရ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားမှာ ချောင်း တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးရင်း ပါးစပ်မှသွေးများကျလာကာ....

'အား အခုမှပဲ အယားပြေတော့တယ်၊ သူ့ လက်ဝါး ရိုက်ချက်က မဆိုးဘူး အဟုတ်ဟုတ်'

'ဟား ဟား ဟား'

'ဟား ဟား ဟား'

ပရိသတ်များက ရောဂါသည်သိုင်းသမား၏စကားကြောင့် သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကြ၏။

ယခုပဲ့တွင် ကနွဲကလျသိုင်းသမားက ဆက်လက်မထိုက်ခိုက် နိုင်တော့ပြီဖြစ်ရာ ရောဂါသည်သိုင်းသမားမှာ အနိုင် ရရှိသွား ဝေတော့၏။

ကနွဲကလျသိုင်းသမားကို သူ့အဖော် ကနွဲကလျများက တွဲ ကာ စင်အောက်သို့ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

'ဟေး ရောဂါသည်သိုင်းသမားကွ'

'ရောဂါသည် သိုင်းသမားကွ'

'ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း'

'ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း'

ပရိသတ်များက အနိုင်ရရှိသွားသည့် ရောဂါသည် သိုင်း သမားကို တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ချောင်း တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးရင်း

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အဟုတ်...အဟုတ်'

ရောဂါသည်သိုင်းသမားက ပရိသတ်ကို ဦးညွတ်ကာ စင် ပေါ်မှ လွှားဆင်းသွားတော့၏။

ပထမနေ့ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်မှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းသမားများမှာ မိမိတို့တည်းခိုရာဇရပ်ကြီး များသို့ အသီးသီးပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

မိန်းမပျိုက အဖြူရောင်ပိုးသားဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား
သည်။ ချောမောလှပသောမိန်းမပျိုပင် ဖြစ်၏။ ဝင်းပသော
လရောင်က သူမကိုယ်ပေါ်သို့ခြုံလွှမ်းလျက်ရှိနေ၏။

မိန်းမပျိုသည်ကား အခြားသူမဟုတ်ပေ။ စင်းပိလုံစံလမ်း
နှစ်သက်နေသည့် ခြင်္သေ့အားမာန်ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး၏သမီး ရှန်
ကျိုစင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ရှန်ကျိုစင်းက အိပ်မပျော်သေးသဖြင့် လရောင်အောက်
တွင် လျှောက်လခရင်း တေခင်ခါးပန်းရှိ ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တုံးများအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ
သည်။

လရောင်အောက်တွင်ရှန်ကျိုစင်းကထိုင်ကာ လရောင်တွင်
တွေ့မြင်နေသည့် ညဂ္ဂခင်းအလှကို ငေးမော ကြည့်နေမိလေ
သည်။

သူမက ထက်ကောင်းကင်မှ မြူမှောင်ကင်းစွာ သာနေ
သည့် ငွေလဝန်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

'ငါဘာလို့ အိပ်မပျော်တာပါလိမ့်'
မိန်းမချောလေးက တွေးလိုက်မိ၏။ သူမစိတ်များ လှုပ်ရှား
နေ၏။ နှလုံးသားလေးများ လှုပ်ရှားနေ၏။

မိုးဆမ်းဖန်းစာပေ

(၃၀)

အချိန်ကား အတော်လေးညှိနက်နေလေပြီ။
အေးမြသောလရောင်က ဟိုမေစန်တောင်ထိပ်သို့ ဖြာဆင်း
ကျရောက်လျက် ရှိနေ၏။

ပြာလွင်သော မုှီးကောင်းကင်ထက်တွင် ငွေလဝန်းက
ကြယ်များ ခြံရံကာရွန်းတင့်လျက် ရှိနေ၏။

လေနှုအေးလေးများလည်းတသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်
ရှိနေ၏။

ရွန်းမြသောလရောင်အောက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးထက်တွင်ထိုင်လျက် ရှိနေ၏။ သူမက
ညအလှကို ငေးမောကြည့်နေဟန် တူပေ၏။

မိုးဆမ်းဖန်းစာပေ

တော့မိရင်း ရှက်သွေးဖြာကာ ပါးကလေးနှစ်ဖက် ရိတက် သွားရ၏။

‘သူ သူ ဘယ်သူပါလိမ့်’

သူက ယောက်ျားတို့မြို့ရွှေ့နဂါးတည်းခိုဆောင် စာရေးသောက် ခန်းတွင် အမှတ်မထင် ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် ချောမော့ခန့်ညားသည့် လူရွယ်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ဤလူရွယ်သည် ယခု အိုမေခန့်တောင် သူ့ဝိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် လာရောက် ကြုံဆုံနေရပြန်လေပြီ။

နေ့လယ်က သူ့ဝိုင်းပြိုင်ပွဲ စင်မြင့်အနီးတွင် ထိုလူရွယ်ချော က သူမအား လက်တစ်ဘက်ဝေ ယမ်းပြခဲ့သည့်အပြင် အပြုံး နှင့်ပါ ခုန်းဆက်ခဲ့၏။

‘အို သူ သူ သူဘယ်သူလဲကွယ်’

နှလုံးသားကလေးက ယစ်မူးလာခဲ့ရလေပြီ။ ပန်းပွင့်ကလေး က ပျံလဲလာသည့် ချစ်လိပ်ပြာကလေးကို စောင့်ကြို မျှော်လင့် လျက် ရှိနေလေပြီ။

သူမက ထိုလူရွယ်ချောကို တိမ်းညွတ်နေလေပြီလား။ သူမ အပြေမပေးတတ်ပါချေ။

ရှုန်ကျီစင်းကခေါင်းကလေးခါယမ်းရင်း သက်ပြင်းကလေး ကို မှုတ်ထုတ်မိလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကျောက်တုံးကြီးထက်မှ ဆင်းကာ တည်းခိုရာ စရပ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

ရှုန်ကျီစင်း အိပ်မပျော်သလို စင်းပိလုံမှာလည်း အိပ်မ ပျော်ပဲ ရှိနေရ၏။

သူက ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကော်ခမ်း ကင်မှု သာချစ်ထိုင်းသာနေသည့် ငွေလဝန်းကို မော့ကြည့်နေ မိ၏။

လမ်းတွင် အကြည့်ချင်းဆိုင်နေသည်ကို သူက မရိပ်မိပါ ချေ...။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကျောက်တောင်ကုန်းကြီး တစ် ကုန်းက ခြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ရှုန်ကျီစင်းတို့ အဖွဲ့က တည်းခိုနေကာ အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် စင်းပိလုံက တည်းခိုလျက်ရှိနေ၏။

ယနေ့ညအဖို့ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိ တော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် စင်းပိလုံက ငွေလဝန်းကိုသာ မော့ကြည့်နေမိ ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

'အို လှလိုက်တဲ့ ရှန်ကျီစင်းရယ်၊ မင်းကြောင့် ငါဟာ ဒီခလောက်ဝေးလံတဲ့ခရီးကို ရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရပါလားကွာ'

သူက ရေရွတ်မိလိုက်၏။ လမ်းဟို မော့ကြည့်မိလိုက်ပြန်၏။ ငွေလဝန်း၏ အေးမြသောအလင်းရောင်က စင်းပိလုံ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာစင်း ကျရောက်လျက်ရှိနေ၏။

'ဟူး'

စင်းပိလုံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် တောင်ကို ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြန်၏။ ဇရပ်ပေါ်တွင် ကျန်လူ များမှာ အိပ်မောကျနေကြလေပြီ။

ဇရပ်ပေါ်တွင် ရောက်နေကြသူများမှာ ပဲ့တော်လာသည့် ပရိသတ်များပင် ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့က တောက်ရသေ့ ကြီးများ ကျွေးမွေးသည့် ညီစာကို အားပေးတရ စားသောက်ကာ နှစ် ခြောက်စွာ အိပ်မောကျနေကြရသေးပြီ။

အိုမေစန်တောင်တွင် ပြိုင်ပွဲရက်အတွင်း ရသေ့ကြီးများက အစားအသေခက်၊ တည်းခိုဇရပ်များ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးထား၏။ ထို့ကြောင့် ပဲ့တော်လာသည့် ပရိသတ် များ ကျေနပ်အားရမှု ရှိကြရ၏။

မိုးဆင်းပန်းစာပေ

စင်းပိလုံမှာ ပြတင်းပေါက် တောင်ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိကြ၏။

'မိန်းကလေး မင်းဟာ သိပ်လှပါလားကွယ်၊ ငါ့နှလုံး ထားမှာ မင်းဟာ လွမ်းမိုးနေပါပြီ'

ပြိုင်ပွဲဒုတိယနေ့ ...

ပူနှေးတောက်ပနေသော နေရောင်ခြည်သည် အိုမေစန် တောင်ထိပ်သို့ ဖြာစင်ကျရောက်လျက်ရှိမနေ၏။

ပြိုင်ပွဲစစ်မြင့်ကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် လှပသော ရောင်စုံ အလံများကို အစီအရီ လှိုင်ထူထား၏။

ပရိသတ်များလည်း စုံလင်စွာ ရောက်ရှိလာကြလေပြီ။ ပြိုင် ပွဲကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့် သိုင်းသမားများ လည်း ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဒုတိယနေ့ပွဲစဉ်တွင် ယှဉ်ပြိုင်မည့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် တို့က စင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာကြ၏။

တစ်ယောက်က အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားကာ တစ် ယောက်က အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား၏။

အပြာရောင်ဝတ်စုံရှင် သိုင်းသမားလူရွယ်မှာ ဝိညာဉ်မား ကျောက်ကျန်မင်းဖြစ်ပြီး အနီရောင်ဝတ်စုံရှင် သိုင်းသမား လူ ရွယ်မှာ ကြယ်ခြွေခေးဖုအန်ခန်ပင်ဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အားကောင်း မောင်းသန်သော သိုင်း
သမား လှလင်မျိုးများ ဖြစ်ကြကာ အစွမ်း ထက်မြက်သည့်
ဓားသမားများလည်း ဖြစ်ကြပေ၏။

ဝိညာဉ်ဓား ကျောက်ကျန်မင်းက ဝိညာဉ်ဓား-ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး ကျောက်ကျန်ပင်း၏သားဖြစ်ကာ ကြယ်ခြွေဓားဖုအန်ခန့်
မှာ ကြယ်ခြွေဓားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖုချွေ၏သားပင်ဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက အင်အားကြီးမားသော သိုင်းဂိုဏ်း
ကြီးများမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ၏ သားများပီပီ မာန်မာန်မှာ
လည်း တံခွန်လွင့်ထူလျက်ရှိနေ၏။

သူတို့နှင့်အတူ အခြွေအရံ သိုင်းသမားပေါင်းမြောက်မြား
စွာကလည်း ပါရှိလာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းသမားများက သူ့ဖက်ကိုယ်ဖက် အော်
ဟစ် အားပေးလျက် ရှိနေကြ၏။

‘ဝိညာဉ်ဓားကွ၊ သခင်လေးကွ၊
‘ကြယ်ခြွေဓားကွ၊ ဖုအန်ခန့်ကွ၊
ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် အော်ဟစ် အားပေးသံ
များက ဆူညံ ပွက်လေးရွက်လျက် ရှိနေ၏။

ဝိညာဉ်ဓားကျောက်ကျန်မင်းနှင့် ကြယ်ခြွေဓားဖုအန်ခန့်
တို့က ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်သို့ လွှားတက်လာကြပြီး ပရိသတ်ကို
ဦးညွှတ်လိုက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲကြီးကြပ်သူ စောက်ရသေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆုကြွင်းက
မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး တည်ကြည် လေးနက်သော လေသံ
ဖြင့်....

‘ပြိုင်ပွဲစတင်ခင် မှာစရာရှိတာတွေကို မှာကြားရမယ်၊
ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းချက်အနေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေ
ခြစေသည့်အထိ မတိုက်ခိုက်ရဘူး၊ ဓားလွတ်ကျသွားရင်အရှုံး
လို့ သတ်မှတ်ရမယ်၊ ဒဏ်ဆရာသွားရင်လဲ ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်
မပေးတော့ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု
ကို အဓိကထား ယှဉ်ပြိုင်ကြပါ’

စောက်ရသေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆုကြွင်းက မြောကြားလိုက်
ပြီး ပြိုင်ပွဲစတင်ရန် အချက်ပေးလိုက်တော့၏။

‘ခွ...’
‘ရွမ်း’
‘ရွမ်း’

ပြိုင်ပွဲစတင်ရန် အချက် ပေးလိုက်သည်နှင့် ဝိညာဉ်ဓား
ကျောက်ကျန်မင်းနှင့် ကြယ်ခြွေဓား ဖုအန်ခန့်တို့က ဓားများ
ကို ရွမ်းခနဲဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

ဓားနှစ်လက်စလုံးမှာ ဓားကောင်းများဖြစ်ကာ နှစ်ဖက်
သွား ဓားများဖြစ်ကြ၏။

ကျောက်ကျန်မင်း၏ဝိညာဉ်ခားမှာ ဖြူဖွေးတောက်ပလျက် ရှိပြီး ဖုအန်ခန်၏ကြယ်ခြွေခားမှာ အပြာရောင်တောက်ပလျက် ရှိနေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက ခားများကို ထက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ် ကိုင်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိအသေပြုလိုက်ကြ သည်။ ကျောက်ကျန်မင်းက ဝိညာဉ်ခားကို ခပ်စေ့စေ့ ကိုင် လိုက်ပြီး ဖုအန်ခန်က ကြယ်ခြွေခားကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကိုင်ထား လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက ဖခင် ခားသမားကြီးများထံမှ ခား ပညာ အမွေများ ဆက်ခံထားကြသူများဖြစ်ကြသဖြင့် ကြည့် ကောင်းမည့်ပုံစံတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေ၏။

‘ယား’
‘ဟိုင်း’
‘ထန်း’

စလျှင်စချင်းပင် ခားနှစ်လက်ကပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိကာ မီးများပွင့်ထွက်သွားရ၏။

ဝိညာဉ်ခားကျောက်ကျန်မင်းက မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ ရှေ့ သို့ခန့်ယူ ထိုက်ခိုက်လိုက်သလို ကြယ်ခြွေခား ဖုအန်ခန်က လည်း မာန်သွင်းစာ ခုန်ယှံ့ထိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ခားလေတိုးထံတယူးဟူး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးမှာ ခားရိပ်ခားငွေ့ များနှင့်ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ခားစက်ဝိုင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ နှစ်ယောက်စလုံး ကို ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်သည်။

‘ယား’

ဝိညာဉ်ခား ကျောက်ကျန်မင်းက ဝိညာဉ်ခားကွက်များ အတွင်းမှ ဝိညာဉ်အရိပ်ဖျောက်ခားချက်နှင့် လျှင်မြန်စွာ ထိုက် ခိုက်လိုက်သလို ကြယ်ခြွေခား ဖုအန်ခန်ကလည်း ကြယ်ခြွေ ခားကွက်များအတွင်းမှ ကြယ်ပျံ ကြွေကျ ခားချက်ဖြင့် လျှပ် ပြက်သလို ထိုက်ခိုက်ပင်လိုက်၏။

‘ထန်း ထန်း ထန်း ထန်း’
‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ခားနှစ်လက်မှာ အဆက်မပြတ် ထိခတ်ကာ မီးများပွင့် ထွက်သွားရ၏။

ကျောက်ကျန်မင်း၏ ခားက အထက်မှ ကျဆင်းလာသလို ဖုအန်ခန်၏ ခားက အောက်မှ အထက်သို့ ပင့်တင်ပေးလိုက် လိုက်၏။

ခားနှစ်လက်မှာ လေထဲမှာပင် ဆုံမိကာ နောက်သို့ ပြန် ကန်ကျွတ်ထွက်သွားကြရ၏။

ကျောက်ကျန်မင်း၏ ဝိညာဉ်ခွေးမှ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များက ထွက်ပေါ်လျက်ရှိပြီး ဗူအန်ခန်၏ ကြယ်ခြွေခွေးမှ အပြာရောင်အခိုးအငွေ့များက ခပ်ပါးပါး ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

အဖြူရောင် ခားစက်ဝိုင်းကြီးနှင့် အပြာရောင် ခားစက်ဝိုင်းကြီးက အားပြိုင် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေ၏။ ခားလေတိုးသံများလည်း ကျောက်ခဲမန်းလိလိ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

‘ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး’

ဗူအန်ခန်၏ ကြယ်ခြွေ ခားချက်များကြောင့် ခားရိပ်ခားငွေ့များက ကြယ်များကြွေကျသည့်အလား ကျောက်ကျန်မင်းကိုယ်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျရောက်သွားကြ၏။

ကျောက်ကျန်မင်းက ဝိညာဉ်ခွေးကို တဟူဟူဝေ ယမ်းကာ ဗူအန်ခန်၏ ကြယ်ခြွေခားချက်များကြားမှ ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်ပမာ ဖောက်ထွက်သွား၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ဗူအန်ခန်က နောက်မှလိုက်ကာ ခားကိုအဆက်မပြတ် ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း ကျောက်ကျန်မင်း၏ ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းပေးမှုကြောင့် ပွတ်ကာသီကာကလေး လွဲချော်ထွက်သွားရ၏။

‘ယား’

‘ချမ်း’

ကျောက်ကျန်မင်းက နောက်ပြန်ခားချက်နှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်တော့မှ ဗူအန်ခန်၏ခားမှာ နောက်သို့ ပြန်ကန်ထွက်သွားရ၏။

မကြာမီ ခားနှစ်လက်မှာ ပူးကပ်သွားမိကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးက ခားသွားတစ်လျှောက် အတွင်းအားထည့်ကာ ပူးကပ်ကာ ယှဉ်တွန်းထားမိကြ၏။

ခားနှစ်လက်မှာ ပိုမိုတောက်ပလာကာ အခိုးအငွေ့များက တထောင်းထောင်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

နှစ်ယောက်လုံးက ကြီးမားသော အတွင်းအားကိုယ်စီနှင့် ခားများကို တွန်းထားကြသော်လည်း ခားများမှာ အလယ်ခေါင်တွင်သာ တန့်ရပ်နေကြ၏။

‘ရှဲ ရှဲ ရှဲ ရှဲ ရှဲ’

ခား ခားချင်း ပွတ်ဆွဲလိုက်သဖြင့် တရှဲရှဲ မြည်ဟည်းသွားရ၏။ ခားနှစ်လက်မှာ ရတနာခားစွမ်းများဖြစ်သဖြင့် ပွန်းပဲ့သွားခြင်း မရှိပါချေ။

‘ထန်း’

မကြာမီ နှစ်ယောက်စလုံးက ခားများပြန်ရပ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားရ၏။

'ယား'
'ဟိုင်း'

ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်စလုံးက အထက်သို့ လွှားထက်
ကာ ခုန်ပျံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

မြင်ရသည်မှာ လေထဲတွင် နဂါးနှစ်ကောင် လှည့်ပတ်တိုက်
ခိုက်နေသကဲ့သို့ တွေ့မြင်နေရ၏။

လေထဲတွင် ဓားစက်ဝိုင်းကြီးနှစ်ခုက လည်ပတ်တိုက်ခိုက်
လျက်ရှိနေ၏။

အတန်ကြာလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး အောက်သို့ဆင်းကျ
လာ၏။ ကျကျချင်းပင် ဖူအန်ခန်က ဓားဦးကို ရှေ့သို့ ဟူး
ခနဲ ထိုးသွင်းပစ်လိုက်၏။

'ယား'

ကျောက်ကျန်မင်းက ကိုယ်ကို နောက်သို့ လှန်ချကာ ခြေ
ထောက်ဖြင့် ဖူအန်ခန်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

'ဝှစ်'

ဖူအန်ခန်က အရှောင်မြန်လိုက်သဖြင့် ရှုံးနိမ့်မသွားရခြင်း
ပင်ဖြစ်၏။

ကျောက်ကျန်မင်းက ခုန်ထလာကာ လက်နက်ပုန်းများ
ကို တရစပ်ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ဖူအန်ခန်က ကြယ်ခြွေဓားနှင့် ဝေ့ယမ်းပစ်လိုက်ရာ
ကျောက်ကျန်မင်း၏ လက်နက်ပုန်းကလေးများမှာ လွင့်စဉ်
ထွက်သွားရ၏။

ဖူအန်ခန်က ကြယ်ခြွေဓားကို ကန်လန်ဖြတ် ကိုင်လိုက်ပြီး
ကျောက်ကျန်မင်းက ဝိညာဉ်ဓားကို ဘယ်လက်သို့ ပြောင်းကာ
ကိုင်လိုက်၏။

ကျောက်ကျန်မင်းက ဓားကို ဆယ်လက်သို့ ပြောင်းတိုင်
လိုက်သဖြင့် ဖူအန်ခန်မှာ အံ့အားသင့်သွားရကာ...

'ဗီကောင် ဓားကိုင်ပုံက ထူးခြားတယ်၊ လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်
တဲ့ ဓားချက်များ တိုက်ခိုက်မလာ၊ မသိဘူး'

ဖူအန်ခန်က စဉ်းစားရင်း သတိထားလိုက်၏။

'ယား'

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျောက်ကျန်မင်းက မာန်သွင်းကာ
ခုန်ပျံ ဝင်ရောက်လာလေပြီ။

'ဝှီး'

အဖြူရောင် ဓားအလင်းတန်းကြီးက ရုတ်တရက် နှစ်ခြမ်း
ကွဲသွားပြီး ဖူအန်ခန်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

'ဟိုင်း'

ပုအန်ခန်က ထုဆန်းပြားသော ဓားချက်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည့်နှင့် ကိုယ်ကို ပုချပေးလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ထက်တွင် လှိုမ့်
ထွက်ပေးလိုက်၏။

‘ခုတ် ခုတ် ခုတ်’

ဝင်းလက်ပြုံးပြက်သော ဓားချက်များက ပုအန်ခန်ကို
မခုတ်မိလိုက်ပဲ ကြမ်းပြင်ကိုသာ တခုတ်ခုတ် ခုတ်ပိုင်းမိလိုက်
သည်။

‘ယား’

ပုအန်ခန်က ခုန်ထလာကာ ကြယ်ခြွေဓားကွက်များအတွင်း
မှ ခုန်စဉ်ကြယ်ကြွေဓားချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဟူး ဟူး ဟူး’

ဓားရိပ်ခုနစ်ရိပ်က တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာကာ
ကျောက်ကျန်မင်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

‘ဟာ’

ကျောက်ကျန်မင်းမှာ ဆန်းပြားသော ဓားရိပ်ခုနစ်ရိပ်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် တအံ့တဩဖြစ်စွာ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်
ပေးလိုက်ရ၏။

‘ထန်း’

ရုတ်တရက် ဓားရိပ်ခုနစ်ရိပ် အတွင်းမှ ပဉ္စမမြောက် ဓား
ရိပ်သည် ကျောက်ကျန်မင်း၏ ဓားနှင့် ထိတွေ့လိုက်သည့်နှင့်
ကျောက်ကျန်မင်းမှာ ကိုယ်ပင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်
ထွက်သွားရ၏။

ပုအန်ခန်က အခွင့်ကောင်းကို လက်လွတ်မခံဘဲ ရှေ့သို့
လွှားဝင်ကာ မှီးဖောက်ကြယ်တံခွန်ဓားချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်
ပစ်လိုက်၏။

‘ယား’

‘ချမ်း’

‘အိုး’

ကျောက်ကျန်မင်းက အတွင်းအားစုံစည်းကာ အတတ်နိုင်
ဆုံး ခုခံကာကွယ်ပေးလိုက်သော်လည်း ပုအန်ခန်၏ မှီးဖောက်
ကြယ်တံခွန်ဓားချက်မှာ အထူးပင် ပြင်းထန်လှပေရာ ကျောက်
ကျန်မင်း၏ လက်ထဲမှ ဝိညာဉ်ဓားမှာ ချမ်းခနဲ မြည်ဟည်းကာ
လွင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။

‘ဟင်’

ကျောက်ကျန်မင်းမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး
နီဖြန်းသွားရ၏။

ယခုပွဲတွင် ကြယ်ခြွေဓား ဖုအန်ခန်က အနိုင်ရရှိသွားလေ
ပြီ...။

‘ဟေး ကြယ်ခြွေဓားကွ’

‘ဖုအန်ခန်ကွ’

ပရိသတ်များက အနိုင်ရရှိသွားအောင် ကြယ်ခြွေဓား
ဖုအန်ခန်ကို အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲအုပ်ချုပ်သော တောက်ရသေ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆုကြွင်း
စာ ယခုပွဲတွင် ကြယ်ခြွေဓား ဖုအန်ခန်အနိုင်ရရှိကြောင်း ကြေ
ငြာပေးလိုက်၏။

‘ဟေး’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

ပရိသတ်များက ဆူညံစွာ အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် ဖုအန်ခန်နှင့် ကျောက်ကျန်မင်းတို့က ပရိသတ်ကို
အရှိအသေပြုကာ စင်ပေါ်မှ လွှားဆင်းသွားကြတော့လေ
သည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ နားသောနေ့ရက်တွင် မိန်းမချောလေး ရှန်ကျီ
စင်းသည် အခြွေအရံ မိန်းမပျိုသုံးယောက်နှင့်အတူ အိမ်စန့်
၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နေရာများကို လည်ပတ်ကြည့်ရှု
နေလေ၏။

ရှန်ကျီစင်းနှင့် အခြွေအရံ မိန်းမပျိုသုံးယောက်တို့သည်
တောင်ထိပ်ရှိ လိပ်ပြာခေါင်းလောင်းကြီးကို သွားရောက်ကြည့်
ရှုရန် တောင်တက် လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြ
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ၏။
တောင်ခါးပန်းတစ်နေရာသို့အရောက် အဝတ် လေတိုးသံများ
ကြားလိုက်ရပြီး အခြွေအရံ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်
သို့ ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခု အုပ်မိုးကျလာ၏။

‘ဝိုး’

‘အား အောင်မယ်လေး’

ငွေရောင်ပိုက်ကွန်ကြီးက ရှန်ကျီစင်း၏အခြွေအရံမိန်းမပျို
သုံးယောက်၏ကိုယ်များပေါ်သို့ ကျရောက်သွား၏။ မိန်းမပျို
သုံးယောက်မှာ ပိုက်ကွန်အတွင်း မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဖြစ်သွား
ရ၏။

‘ဟင်’

ရှန်ကျီစင်းမှာ ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားရပြီး နောက်မှ
သတိဝင်လာကာ ပိုက်ကွန်ကို ဓားဖြင့်ဖြတ်တောက်ရန် ဓားကို
ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

‘ငှစ်’
‘ထန်း’

ရုတ်တရက် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုက လေထဲမှလွင့်ပျံလာပြီး ရှန်ကျီစင်း၏ခါးကို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ရှန်ကျီစင်းမှာ ခံားကိုင်လက်တစ်ခုလုံး ထုကျဉ်သွားရ၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် တောစပ်မှလူရိပ်များထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ ငွေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူထွားကြီး သုံးယောက်တို့ပင်ဖြစ်ကြ၏။

လူထွားကြီးသုံးယောက်နောက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် သိုင်းသမားများ လိုက်ပါလာကြ၏။

‘ရှင် ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ’
ရှန်ကျီစင်းက အထိတ်တလန့်မေးမြန်းလိုက်မိ၏။

‘ဟား ဟား ဟား’

ငွေရောင်ဝတ်စုံရှင် လူထွားကြီး တစ်ယောက်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ငါတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ မင်း မကြာခင် သိရမှာပါ။ ငါတို့ခေါ်ရာနောက်ကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ’

‘အို...ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရမှာလဲ၊ ရှင်တို့ ကျွန်မအနားကပ်ရင် သေဖို့သာပြင်’

ရှန်ကျီစင်းက ခားကိုငွေ့ ယမ်းရင်း ပြောကြားလိုက်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

ငွေရောင်ဝတ်စုံရှင် လူထွားကြီးသုံးယောက်တို့က တဟားဟား ရယ်မောရင်း မိန်းမချောလေးရှန်ကျီစင်း အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

‘ရှင် ရှင်တို့...’

‘ဟား’

‘ငှစ် ငှစ် ငှစ်’

ရှန်ကျီစင်းက အနီးတိုးကပ်လာသော လူထွားကြီး သုံးယောက်ကို ခားဖြင့် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်တွေ ယမ်းရင်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

လူထွားကြီးသုံးယောက်က ခားချက်များကြားမှ အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းလာ ရှန်ကျီစင်း၏ ခားကိုင်လက်ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ငှစ်’

‘အား’

ရှန်ကျီစင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံးထုကျဉ်သွားရပြီး လက်ထဲမှ ခားမှာလည်း လွတ်ထွက်သွား၏။

‘ထောက်’

‘အင့်’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှန်ကျီစင်းမှာ သွေးကြော အပိတ်ခံရကာ လဲကျသွားရ၏။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား’

၃၇/၅၄

ငွေရောင်ဝတ်စုံရှင် လူထွားကြီးသုံးယောက်တို့သည် တဟား
ဟား ရယ်မောလိုက်ကြကာ မေ့မြော သတိလစ်သွားသည့်
မိန်းမချောလေး ရှန်ကျီစမ်းကို ခေါ်ဆောင်ထွက်ခွာသွား၏။

ငွေရောင်ဝတ်စုံရှင် လူထွားကြီး သုံးယောက်တို့နှင့် အတူ
အနက်ရောင်ဝတ်စုံ သိုင်းသမားများကလည်း လေတိုက်ခတ်
သလို လျင်မြန်စွာ လိုက်ပါသွားကြ၏။

ငွေရောင်ဝတ်စုံရှင်လူထွားကြီးသုံးယောက် ခေါင်းဆောင်
သော ဝတ်စုံနက်များသည် ဘောင်ခါးပန်းတစ်နေရာမှ နေ၍
မီးခိုးများလွင့်မြောသွားသည့်အလား ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်
သွားကြလေတော့၏။

တတိယတွဲကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မောင်နှင်းဆွ

